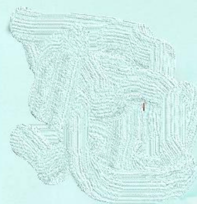
JENNIFER NIVEN

YOUNG

TOATE ACELE LOCURI MINUNATE

FICTION CONNECTION

TREI

JENNIFER NIVEN

TOATE ACELE LOCURI MINUNATE

Original: *All the Bright PLaces* (2015)

Traducere din engleză și note de:
MIHAELA APETREI

2015

Lumea ne lovește pe toți, dar după aceea, unii devin mai puternici acolo unde au fost loviți.

Ernest Hemingway

Finch & Violet

Finch

Sunt treaz din nou. A șasea zi.

Oare astăzi este o zi potrivită ca să mori?

Mă întreb asta în fiecare dimineața, când mă trezesc. La ora a treia de curs, când încerc să țin ochii deschiși, pentru că domnul Schroeder mormăie încontinuu. La cină, când dăm mazărea din mână în mână. Noaptea, când stau întins fără să pot dormi, pentru că mintea mea nu vrea să se deconecteze, căci sunt atâtea lucruri la care trebuie să mă gândesc.

Astăzi este oare acea zi?

Și dacă nu astăzi – atunci când?

Mă întreb asta și acum, când stau pe o muchie îngustă, șase etaje deasupra pământului. Mă aflu atât de sus, încât sunt, practic, una cu cerul. Privesc în jos, spre asfalt, și lumea se clatină. Închid ochii, bucurându-mă de felul în care totul se învârtește în jurul meu. Poate că de data asta o s-o fac – să las aerul să mă poarte departe. O să fie ca și cum aș pluti într-un bazin, purtat de curent până nicăieri.

Nu-mi amintesc cum am urcat aici. De fapt, nu-mi prea amintesc nimic din cele întâmplate înainte de sâmbăta asta, oricum nimic din iarna asta. Așa mi se întâmplă mereu – uitarea, trezirea. Sunt ca bătrânul ăla bărbos, Rip Van Winkle. Acum mă vezi, acum nu mă mai vezi. Ai crede că m-am obișnuit cu asta, dar ultima oară a fost cel mai rău, pentru că nu dormisem de vreo două zile sau de o săptămână sau două – dar am dormit în timpul *sărbătorilor*, adică de Ziua Recunoștinței, de Crăciun și de Anul Nou. N-aș putea să vă spun ce a fost diferit de data asta, doar că, atunci când m-am trezit, m-am simțit mai mort ca de obicei. Treaz, mda, dar complet gol pe dinăuntru, de parcă cineva s-ar fi înfruptat din sângele meu. Asta este a șasea zi de când sunt iar treaz și prima săptămână în care mă întorc la școală, din 14 noiembrie.

Deschid ochii și pământul este încă aici, dur, veșnic. Sunt în clopotnița liceului, stând pe o bordură cam de zece centimetri lățime. Turnul e destul de mic, doar câțiva metri pătrați de beton de jur împrejurul clopotului, apoi acest zid scund de piatră care ține loc de balustradă, pe care m-am urcat eu, ca să ajung aici. Din când în când, lovesc în el cu picioarele, ca să-mi amintesc că există.

Țin mâinile desfăcute, de parcă aș oficia o ceremonie și întreg orașul ăsta micuț, teribil de plictisitor, ar fi propria mea congregație.

— Doamnelor și domnilor, strig. Vă urez bun venit la moartea mea.

V-ați putea aștepta să spun „viața mea”, din moment ce abia m-am trezit și toate cele, dar numai când sunt treaz mă gândesc la moarte.

Strig în stilul demodat al vechilor predicatori, cu toate bâțâielile din cap și cuvintele cântate spre final, și aproape că-mi pierd echilibrul. Mă las pe spate, bucuros că n-a observat nimeni, pentru că, s-o recunoaștem, e greu să pari viteaz când te agăți de balustradă ca un laș.

— Eu, Theodore Finch, în nedeplinătatea facultăților mele mintale, las moștenire toate bunurile mele lui Charlie Donahue, Brendei Shank-Kravitz și surorilor mele. Toți ceilalți pot să se ducă d… Acasă, mama ne-a învățat destul de devreme cum să scriem cuvântul ăsta sau, mai degrabă, cum să nu-l scriem (dacă e *musai* să-l folosim), și, din păcate, eu asta am ținut minte.

Chiar dacă s-a sunat deja, unii dintre colegii mei de clasă încă se mai flendură prin curte. Este prima săptămână a celui de-al doilea semestru din ultimul an, și se poartă cu toții de parcă au terminat deja și au plecat de-aici. Unul dintre ei se uită în sus, în direcția mea, de parcă m-ar fi auzit, dar ceilalți nu, fie pentru că nu m-au zărit, fie pentru că știu că sunt aici și… *A, bine, e Theodore Ciudatu'*.

Apoi își ia privirea de la mine și arată spre cer. La început mi se pare că arată spre mine, dar exact atunci o văd pe ea, pe fată. Stă la câțiva metri depărtare, pe cealaltă parte a turnului, tot călare pe balustradă, chiar pe margine, cu părul ei blond-închis fluturând în adierea ușoară, cu poalele bluzei umflate de vânt, ca pânza unei parașute. Deși e ianuarie în Indiana, este desculță, doar în ciorapi, iar în mână ține o pereche de ghete și se uită țintă fie spre picioarele ei, fie spre pământ, greu de spus. Pare încremenită-n loc.

Îi spun cât de calm pot, cu vocea mea obișnuită, nu cea de predicator:

— Crede-mă pe cuvânt, cel mai rău lucru e să te uiți în jos.

Își întoarce capul spre mine, foarte încet, și îmi dau seama că o cunosc sau, cel puțin, am văzut-o pe coridoare. Când mă vede, ochii i se măresc puțin și, deși aș vrea să cred că-i din pricină că-s al dracului de arătos, știu bine adevărul.

Nu pot să mă abțin:

— Vii des aici? Fiindcă ăsta e locul meu și nu-mi amintesc să te fi văzut până acum.

Nu râde și nu clipește, doar se uită la mine din spatele ochelarilor butucănoși, care aproape că-i acoperă fața. Încearcă să facă un pas înapoi și piciorul i se lovește de zid. Se clatină ușor și, înainte să se panicheze, îi spun:

— Nu știu ce te aduce aici, dar mie mi se pare că de sus orașul se vede mai frumos și oamenii mai drăguți, și chiar și cei mai răi dintre ei par aproape amabili. În afară de Gabe Romero și Amanda Monk și toată gașca aia cu care umbli tu.

O cheamă Violet Cumva. Este populară ca o majoretă – una dintre fetele alea pe care n-ai vedea-o niciodată stând pe o muchie de zid, la șase etaje înălțime. În spatele ochelarilor urâți, se vede că e drăgălașă, aproape ca o păpușă de porțelan. Ochi mari, un chip dulce, în formă de inimă, o gură care ar vrea să se arcuiască într-un zâmbet micuț, perfect. E genul de fată care se întâlnește cu băieți precum Ryan Cross, vedeta de la baseball, și care stă la prânz cu Amanda Monk și alte regine.

— Dar s-o spunem pe șleau, noi n-am venit aici pentru priveliște. Tu ești Violet, nu-i așa?

Clipește o dată și iau asta ca pe un „da".

— Eu sunt Theodore Finch. Cred că anul ăsta mergem împreună la algebră.

Clipește din nou.

— Urăsc matematica, dar nu de-aia am urcat aici. Nu te supăra dacă ăsta este motivul pentru care ai venit tu sus. Probabil că ești mai bună la mate decât mine, pentru că aproape oricine e mai bun la mate decât mine, dar e în regulă, n-am nicio problemă cu asta, pentru că eu excelez la alte lucruri mai importante – chitară, sex și să îl dezamăgesc constant pe tata, ca să enumăr doar câteva. Apropo, din câte se pare, e adevărat că nu o vei mai folosi niciodată în viață. Matematica, vreau să spun.

Vorbesc în continuare, dar e clar că îmi cam pierd suflul. În primul rând trebuie să fac pipi, așa că vorbele mele nu sunt singurele care se contorsionează. (*Notă pentru mine: înainte de a încerca să te sinucizi, amintește-ți să te ușurezi*.) Și, în al doilea rând, a început ploaia, care, la temperatura asta, probabil că se va transforma în lapoviță înainte de a ajunge pe pământ.

— A început să plouă, spun, de parcă n-ar ști și ea. Cred că e demn de subliniat că ploaia o să curețe sângele și așa o să ne rămână mai puțină mizerie de șters. Însă tocmai partea asta cu mizeria mă pune pe gânduri. Nu sunt vanitos, da-s om și eu, și nu știu de tine, dar în ceea ce mă privește, nu vreau să arăt la propria înmormântare ca trecut prin tocătorul de lemne.

Tremură sau se cutremură, nu pot spune care din ele și, în timp ce mă apropii milimetru cu milimetru, sper să nu cad înainte de a apuca să ajung la ea, pentru că ultimul lucru pe care îl doresc ar fi să pic de prost în fața acestei fete.

— Am spus clar că vreau să fiu incinerat, dar mama nu crede în asta.

Și tata oricum va face numai ce vrea ea, ca să n-o supere mai mult decât a făcut-o deja și, în plus, *ești prea tânăr ca să te gândești la asta, doar știi că bunica Finch a trăit până la nouăzeci și opt de ani, așa că nu avem de ce să vorbim despre asta de-acum. Theodore, n-o supăra pe maică-ta*.

— Așa că eu o să am un coșciug deschis, ceea ce înseamnă că, dacă o să mă arunc de-aici, lucrurile n-o să arate prea bine. În plus, mi-ar cam plăcea să-mi rămână fața intactă, doi ochi, un nas, o gură, un set complet de dinți, care, sincer să fiu, e una dintre marile mele calități.

Zâmbesc, ca să înțeleagă la ce mă refer. Totul este unde trebuie să fie, cel puțin pe dinafară. Pentru că nu spune nimic, înaintez puțin câte puțin, vorbind întruna.

— Dintre toți, cel mai rău mă simt față de tipul de la pompe funebre. Oricum are o slujbă de rahat, iar acum trebuie să mai aibă de-a face și cu un nemernic ca mine?

De jos de tot, cineva strigă:

— Violet? Aia de sus e Violet?

— Oh, Doamne, spune ea, atât de încet, încât abia o aud. OhDoamne OhDoamne OhDoamne.

Vântul îi umflă bluza și părul și arată de parcă ar fi gata să-și ia zborul.

Jos este un murmur general, așa că strig:

— Nu încerca să mă salvezi! N-o să reușești decât să te sinucizi!

Apoi spun foarte încet, doar pentru ea:

— Uite ce zic eu c-ar trebui să facem.

Acum sunt doar la vreo treizeci de centimetri depărtare de ea.

— Aruncă-ți încălțările spre clopot și apoi ține-te bine de balustradă, prinde-te bine de ea și, după ce ai prins-o, apleacă-te pe ea și ridică-ți piciorul drept peste zid. Ai înțeles?

— Bine.

Aprobă din cap și aproape că-și pierde echilibrul.

— Nu mai da din cap.

— Bine.

— Și, orice ai face, nu te duce în direcția greșită și să pășești în față în loc să pășești înapoi. Număr eu pentru tine. La trei. Bine?

— Bine.

Își aruncă ghetele spre clopot și acestea cad pe beton cu o bufnitură, bufnitură.

— Unu. Doi. Trei.

Se prinde strâns de piatră și se proptește cumva de aceasta, apoi își ridică piciorul și îl trece peste, așa încât acum stă călare pe balustradă. Se uită fix în gol, spre pământ, și-mi dau seama că e încremenită, așa că îi vorbesc:

— Bine. Minunat. Nu te mai uita în jos.

Își îndreaptă ușor privirea spre mine, apoi încearcă să atingă cu piciorul drept podeaua clopotniței și, odată ce reușește, îi vorbesc din nou:

— Acum trage-ți înapoi și piciorul stâng, cum poți. Nu da drumul zidului.

Deja tremură atât de tare, încât îi aud dinții clănțănind, dar văd cum piciorul stâng se alătură celui drept, așa că este în siguranță.

Acum am rămas numai eu aici, sus. Privesc în jos, spre pământ, pentru ultima oară, pe deasupra tălpilor mele numărul patruzeci și șapte, care nu se mai opresc din crescut – astăzi port tenișii cu șireturi fluorescente –, pe deasupra ferestrelor deschise de la etajul al patrulea, al treilea, al doilea, peste Amanda Monk, care

cotcodăcește de pe scările din față și șfichiuiește în jur, ca un ponei, cu părul ei blond, ținând cărțile deasupra capului, încercând să flirteze și, în același timp, să se apere de ploaie.

Privesc peste toate aceste lucruri, direct spre pământ, acum alunecos și umed, închipuindu-mă zăcând întins acolo.

Aș putea să sar, pur și simplu. S-ar termina în câteva secunde. Gata cu „Theodore Ciudatu'”. Gata cu suferința. Gata cu toate.

Încerc să trec peste neașteptata întrerupere pentru salvarea unei vieți și să mă întorc la treburile mele obișnuite. Pentru un minut, pot s-o simt: senzația de tihnă, pe măsură ce mintea mi se liniștește, de parcă aș fi deja mort. Nu mai am greutate, sunt liber. Nimic și nimeni de care să mă tem, nici măcar de mine însumi.

Apoi, din spatele meu, se aude o voce:

— Vreau să te prinzi bine de balustradă și, după ce ai prins-o, apleacă-te peste ea și ridică-ți piciorul drept peste zid.

Deodată simt cum trece momentul, poate că a trecut deja, și acum pare o idee proastă, mai puțin imaginea feței Amandei când trec în zbor pe lângă ea. Râd la gândul ăsta. Râd atât de tare, încât aproape cad, iar asta mă îngrozește – adică, mă îngrozește pe bune –, reușesc să mă țin, iar Violet mă ține și ea, chiar când Amanda se uită în sus și mijește ochii.

— Ciudatule, strigă cineva.

Micul grup al Amandei chicotește. Cu mâinile pâlnie în dreptul gurii ei mari, își țintește strigătul spre cer:

— Ești OK, V?

Violet se înclină peste balustradă, încă ținându-mă pe picioare:

— Sunt OK.

Ușa din capătul scărilor clopotniței se întredeschide și apare Charlie Donahue, cel mai bun prieten al meu. Charlie este negru. Nu ca negrii din filmele de la televizor, ci negru-negru. Pentru că are, probabil, cel mai alb nume posibil, își ia mereu cel mai supărat aer din lume.

— Astăzi avem pizza, îmi spune, de parcă n-aș sta pe marginea acoperișului, cu brațele desfăcute și cu o fată atârnată de genunchii mei.

— De ce n-o faci, să terminăm odată cu asta, ciudatule? strigă de undeva, din spate, Gabe Romero, cunoscut mai degrabă că Roamer, cunoscut mai degrabă ca un mare tâmpit. Și mai multe râsete.

„Pentru că am întâlnire cu mă-ta mai târziu”, gândesc eu, dar n-o spun, pentru că, hai să fim sinceri, e jalnic, iar el o să vină încoace și o să-mi dea una-n meclă și apoi o să mă arunce peste zid, or asta se bate cap în cap cu ideea de a o face eu însumi.

În schimb, strig:

— Îți mulțumesc că m-ai salvat, Violet. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă n-ai fi venit tu. Cred că aș fi fost mort acum.

Ultimul chip pe care îl zăresc jos este cel al consilierului meu școlar, domnul Embry. În timp ce el se holbează în sus, la mine, îmi spun *Minunat. Pur și simplu minunat*.

O las pe Violet să mă ajute să trec peste zid, spre podeaua betonată. Aud de jos câteva aplauze răzlețe, nu pentru mine, ci pentru Violet, eroina. De aici, de aproape, îi pot vedea pielea catifelată și netedă – cu excepția celor doi pistrui de pe obrazul drept – și ochii verzi-cenușii, care mă duc cu gândul la toamnă. Ochii sunt cei care mă atrag. Sunt mari și fascinanți, de parcă ar vedea cu ei totul. Deopotrivă calzi și îngrijorați, ochi fără vrăjeală, genul ăla de ochi care privesc direct în tine, și asta se vede chiar și prin ochelari. Este drăguță și înaltă, dar nu prea înaltă, cu picioare lungi și neliniștite, cu șolduri arcuite, iar asta îmi place la o fată. Prea multe fete de liceu arată ca băieții.

— Doar stăteam aici, spune ea. Pe balustradă. N-am venit sus ca să…

— Hai să te întreb ceva. Crezi că poate exista ziua perfectă?

— Ce?

— Ziua perfectă. De la început până la sfârșit. În care nimic groaznic sau trist, sau obișnuit nu s-ar putea întâmpla. Crezi că e posibil?

— Nu știu.

— Ți s-a întâmplat vreodată?

— Nu.

— Nici mie, dar o aștept.

— Îți mulțumesc, Theodore Finch, îmi șoptește ea.

Se ridică pe vârfuri și mă sărută pe obraz, iar eu simt mirosul șamponului ei, care mă duce cu gândul la flori. Apoi îmi zice la ureche:

— Dacă spui cuiva despre asta, te omor.

Cu ghetele încă în mână, pleacă grăbită, ferindu-se de ploaie, intrând pe ușa care duce spre șirul de trepte întunecate și șubrede ce coboară spre unul dintre multele coridoare prealuminate și preaaglomerate ale școlii.

Charlie o privește plecând și, după ce ușa se trântește în urma ei, se întoarce spre mine.

— Omule, de ce faci asta?

— Fiindcă toți o să murim într-o zi. Și vreau să fiu pregătit.

Desigur că nu ăsta e motivul, dar pentru el va fi suficient. Adevărul e că există o mulțime de motive, iar multe dintre ele se schimbă zilnic, de exemplu cei treisprezece elevi de a patra uciși la începutul săptămânii, când niște bestii nenorocite au deschis focul în sala de sport a școlii lor, sau fata cu doi ani mai mică decât mine care a murit recent de cancer, sau bărbatul pe care l-am văzut la Mall Cinema bătându-și câinele, sau tata.

Charlie poate că o gândește și el, dar cel puțin nu spune „Ciudatule”, și de-aia este cel mai bun prieten al meu. În afară de faptul că îl apreciez pentru asta, nu prea avem mare lucru în comun.

•

Tehnic vorbind, anul ăsta sunt sub supraveghere. Asta din cauza unei mici complicații cu un pupitru și o tablă. (Așa, ca fapt divers, înlocuirea unei table este o chestie mult mai costisitoare decât v-ați putea închipui.) Și, de asemenea, din cauza unui incident cu o chitară zdrobită în timpul adunării, a utilizării ilegale a artificiilor, și poate c-a fost și o bătaie sau două. Rezultatul a fost că am acceptat, împotriva voinței mele, următoarele: consiliere săptămânală; menținerea mediei generale peste opt; și participarea la cel puțin un curs extracurricular. Am ales macrameul, pentru că n-aveam nici cea mai vagă idee ce este și sunt singurul băiat între douăzeci de tipe semisexy, ceea ce m-am gândit că-i o șansă destul de bună pentru mine. Totodată, trebuie să mă port frumos, să mă comport civilizat cu ceilalți, să mă abțin de la aruncatul pupitrelor și, de asemenea, de la orice alte „altercații fizice violente”. Și absolut întotdeauna trebuie, indiferent ce aș face, să-mi țin gura fiindcă, dacă n-o fac, se pare că încep problemele. Dacă se duce d… vreunul dintre obiectivele astea, sunt exmatriculat.

Odată ajuns la consiliere, m-am anunțat la secretară și m-am așezat pe unul dintre scaunele tari de lemn, așteptând ca domnul Embry să aibă timp de mine. Dacă Embrionul – așa îl numesc în sinea mea – este cum îl știu eu, atunci va vrea să afle ce naiba căutam în clopotniță. Dacă am noroc, n-o să avem timp să ne ocupăm de mai mult de-atât.

În câteva minute, îmi face semn cu mâna să intru la el; e un individ scund, îndesat, clădit ca un taur. Imediat ce închide ușa, zâmbetul îi piere de pe față. Se așază, lăsându-se peste birou, și mă fixează cu privirea de parcă aș fi un suspect care trebuie dovedit.

— Ce naiba căutai în clopotniță?

Ce-mi place la Embrion este nu doar faptul că-i previzibil, ci și că merge drept la țintă. Îl cunosc din anul doi.

— Voiam să admir priveliștea.

— Aveai de gând să te arunci de acolo?

— Nu în ziua cu pizza. Niciodată în ziua cu pizza, care este cea mai bună din toată săptămâna.

Trebuie să spun că sunt desăvârșit în a mă abate de la subiect. Atât de bun, încât aș putea câștiga o bursă de specializare pentru facultate, dar de ce m-aș obosi? Deja sunt maestru în această artă.

Aștept să întrebe despre Violet, dar el spune altceva:

— Aș vrea să știu dacă ai plănuit sau plănuiești să-ți faci rău. Și sunt al dracului de serios. Dacă aude directorul Wertz de asta, ai zburat înainte să poți

spune „suspendat” sau mai rău. Să nu mai spunem că, în cazul în care nu sunt atent și tu te hotărăști să urci iar acolo și să te arunci în gol, mă așteaptă un proces și, cu salariul pe care mi-l dau, crede-mă când îți spun că nu-mi permit să fiu dat în judecată. Asta rămâne valabil indiferent dacă te arunci din clopotniță sau din turnul Purina, indiferent dacă se întâmplă sau nu pe proprietatea școlii.

Mă lovesc peste bărbie, de parcă aș cugeta profund.

— Turnul Purina. Chiar că-i o idee bună.

Nici nu se clintește, ci doar se uită chiorâș la mine. Ca cei mai mulți oameni din Midwest, Embrionul nu crede în umor, mai ales când e vorba de subiecte sensibile.

— Nu e amuzant, domnule Finch. Ăsta nu e un subiect pe seama căruia să faci glume.

— Nu este, domnule. Scuze.

— Lucrul la care nu se gândesc deloc sinucigașii este propriul lor priveghi. La care iau parte nu doar părinții și frații, ci și prietenii, iubitele, colegii de clasă, profesorii.

Îmi place cum pare să creadă că mulți, mulți oameni depind de mine, inclusiv nu doar una, ci mai multe „iubite”.

— Doar pierdeam vremea pe acolo. Sunt de acord că nu-i probabil cel mai bun loc în care să-ți petreci prima oră de curs.

Ridică un dosar, și-l trântește în față și începe să-l frunzărească. Aștept să citească, apoi se uită din nou la mine. Mă întreb dacă numără zilele rămase până la vară.

Se ridică, exact ca polițaii din seriale, și ocolește biroul, până când ajunge în fața mea. Se sprijină de el, cu brațele încrucișate, iar eu privesc dincolo de el, încercând să găsesc oglinda dublă ascunsă.

— E nevoie s-o sun pe maică-ta?

— Nu. Și iar nu.

Și iar: *nu, nu, nu*.

— Uitați, a fost o prostie. Voiam numai să văd cum e să stai acolo și să privești în jos. Nu m-aș arunca niciodată din clopotniță.

— Dacă se mai întâmplă, dacă numai te *gândești* iar la asta, o sun. Și o să faci și un test antidrog.

— Apreciez grija dumneavoastră, domnule.

Încerc să par cât mai sincer, pentru că ultimul lucru pe care mi-l doresc este să am asupra mea un reflector și mai mare, și mai strălucitor, care să mă urmărească pe coridoarele scolii și în celelalte locuri ale vieții mele, așa cum sunt ele. Și, de fapt, mie chiar îmi place de Embrion.

— Cât despre tărășenia aia cu testul antidrog, nu e nevoie să pierdeți timp prețios. Pe bune. Doar dacă se pun și țigările. Eu și drogurile? Nu-i o combinație prea bună. Credeți-mă, am încercat.

Îmi împreunez mâinile, ca băieții buni.

— Cât despre tărășenia cu clopotnița, chiar dacă nu-i deloc ceea ce credeți, pot totuși să vă promit că n-o să se mai întâmple.

— Așa e, n-o să se mai întâmple. Vreau să vii aici de două ori pe săptămână, și nu o dată, ca până acum. Vii luni și vineri și vorbim, ca să-mi dau seama cum ești.

— Mă bucur, domnule – vreau să spun că îmi place, cu adevărat îmi fac plăcere aceste conversații cu dumneavoastră – dar sunt bine.

— Nu este negociabil. Acum să vorbim despre sfârșitul semestrului trecut. Ai lipsit de la școală patru, aproape cinci săptămâni. Maică-ta a spus că ai fost bolnav, ai avut gripă.

De fapt, vorbește despre sora mea Kate, dar el nu știe lucrul ăsta. Ea a sunat la școală în timp ce eu zăceam, pentru că mama avea destule pe cap.

— Dacă asta a spus, cine suntem noi ca s-o contrazicem?

Adevărul este că am fost bolnav, dar nu în stilul ușor de explicat al gripei. Din experiența mea, oamenii devin mai înțelegători dacă pot să te vadă suferind, și mi-am dorit de un milion de ori în viață să fi avut pojar sau vărsat, sau o altă boală ușor de înțeles, doar ca să-mi fie mai simplu cu ei și lor cu mine. Orice ar fi mai bun decât adevărul: *M-am blocat din nou. Am pierdut legătura. Acum un minut pedalam și, dintr-odată, mintea îmi mergea și ea în cerc, ca un câine bătrân, artritic, care încearcă să-și găsească locul înainte de a se culca. Și apoi m-am deconectat și am mers la culcare, dar nu așa cum vă culcați voi în fiecare noapte. Închipuiți-vă un somn lung, întunecat, în care nu visezi deloc.*

Embrionul mijește din nou ochii, într-o căutătură piezișă, și mă fixează pătrunzător, încercând să mă intimideze.

— Și putem spera că vei veni la școală și n-o să faci probleme semestrul ăsta?

— Clar.

— Și o să ții pasul cu clasa ta?

— Da, domnule.

— Aranjez cu asistenta testul antidrog.

Împunge cu degetul în aer, arătând spre mine.

— Perioada de supraveghere înseamnă „perioadă de testare a adaptabilității cuiva; perioadă în care elevul trebuie să devină mai bun". Verifică dacă nu mă crezi și, pentru Dumnezeu, rămâi în viață.

Lucrul pe care nu i-l spun este că eu vreau să rămân în viață. Și n-o fac pentru că, dat fiind dosarul gros din fața lui, nu m-ar crede în veci. Și mai este ceva ce n-ar crede în veci – mă lupt ca să fiu aici, în lumea asta distrusă și de rahat. Faptul că am stat pe marginea clopotniței nu este despre moarte. Este despre a deține controlul. Este despre a nu mai merge vreodată la culcare.

Embrionul dă târcoale biroului și apucă un morman de pliante despre „Adolescenți cu probleme". Apoi îmi spune că nu sunt singur și că pot oricând să

vorbesc cu el, că ușa lui e deschisă, că este aici și că mă așteaptă luni. Aș vrea să-i spun să nu se supere, dar asta nu e cine știe ce consolare. În schimb, decid să-i mulțumesc, din cauza cearcănelor negre de sub ochi și a ridurilor de fumător săpate în jurul gurii. Probabil că o să-și aprindă o țigară imediat ce o să plec. Iau un teanc răvășit de pliante și-l las să fumeze. N-a amintit nici măcar o dată de Violet, așa că sunt ușurat.

Violet

154 de zile până la absolvire

Vineri dimineață. Biroul doamnei Marion Kresney, consilier al școlii, cu ochi mici și blânzi și un zâmbet prea mare pentru fața ei. Conform certificatului de pe perete, de deasupra capului ei, este de cincisprezece ani la Bartlett High. Asta este cea de-a douăsprezecea întâlnire a noastră, inima îmi bate încă puternic și mâinile îmi tremură, după ce am stat pe muchia aia. Mi s-a răcit tot corpul și tot ce-mi doresc este să mă întind undeva. Aștept s-o aud pe doamna Kresney spunând: *Știu ce-ai făcut în timpul primei ore, Violet Markey. Părinții tăi sunt pe drum. Doctorii așteaptă, pregătiți să te ducă la cel mai apropiat sanatoriu de boli mintale.*

Dar începem ca de obicei.

— Ce mai faci, Violet?

— Bine, dumneavoastră?

Stau cu mâinile sub mine.

— Bine și eu. Hai să vorbim despre tine. Aș vrea să știu cum te simți.

— Sunt bine.

Doar pentru că n-a adus vorba, nu înseamnă că nu știe. Aproape niciodată nu pune întrebări directe.

— Cum dormi?

Coșmarurile au început la o lună după accident, întreabă de asta ori de câte ori ne vedem, pentru că am făcut greșeala să-i pomenesc mamei, iar mama i-a pomenit ei. Ăsta este unul dintre motivele principale pentru care sunt aici și pentru care nu-i mai spun nimic mamei.

— Dorm bine.

Chestia este că doamna Kresney zâmbește absolut întotdeauna, indiferent ce s-ar întâmpla. Asta îmi place la ea.

— Vreun vis urât?

— Nu.

Obișnuiam să mi le notez, dar n-o mai fac. Pot să-mi amintesc fiecare amănunt. Ca ăsta, pe care l-am avut acum patru săptămâni, când am fost efectiv topită și am dispărut. În vis, tata îmi spunea: „Ai ajuns la capăt, Violet. Ți-ai atins limita. Toți avem o limită, iar a ta este acum”. *Dar eu nu voiam asta*. Am privit cum picioarele mi se prefac în niște băltoace și dispar. Apoi, mâinile. Nu a durut, și-mi amintesc că m-am gândit: *N-ar trebui să-mi pese, pentru că nu doare. Era doar o alunecare*. Dar îmi păsa căci, organ după organ, restul corpului meu a devenit invizibil înainte de a mă trezi.

Doamna Kresney se foiește în scaun, cu zâmbetul înțepenit pe față. Mă întreb dacă zâmbește și în somn.

— Hai să vorbim despre facultate.

Anul trecut în vremea asta, mi-ar fi plăcut să vorbesc despre facultate. Eleanor și cu mine obișnuiam să facem asta, după ce mama și tata mergeau la culcare. Stăteam afară, dacă era destul de cald, sau înăuntru, dacă era prea răcoare. Ne imaginam locurile unde am merge și oamenii pe care i-am cunoaște, departe de Bartlett, Indiana, populația 14 983, unde ne simțeam ca niște extraterestre venite de pe vreo planetă îndepărtată.

— Ai candidat la UCLA, Stanford, Berkeley, Universitatea din Florida, Universitatea din Buenos Aires, Northern Caribbean University, Universitatea Națională din Singapore. Este o listă destul de diversificată, dar ce s-a întâmplat cu NYU?

Încă din vara de dinaintea clasei a șaptea, programul de scriere creativă de la NYU a fost visul meu. Asta datorită vizitei pe care am făcut-o la New York cu mama, care este profesoară la facultate și scriitoare. Și-a susținut lucrarea de absolvire la NYU și, timp de trei săptămâni, am stat toți patru în oraș și ne-am întâlnit cu foștii ei profesori și colegi de clasă – romancieri, dramaturgi, scenariști, poeți. Planul meu era să candidez pentru admiterea timpurie din octombrie. Dar apoi s-a întâmplat accidentul și m-am răzgândit.

— Am ratat termenul de înscriere.

A fost acum o săptămână. Am completat toate formularele, mi-am scris chiar și eseul, dar nu le-am trimis.

— Hai să vorbim despre scris. Să vorbim despre *site*.

Se referă la Her Sister[1]. Eleanor și cu mine l-am lansat după ce ne-am mutat în Indiana. Am vrut să facem o revistă online care oferea două perspective (foarte) diferite despre modă, frumusețe, băieți, cărți, viață. Anul trecut, prietena lui Eleanor, Gemma Sterling (vedetă a unui serial foarte popular pe net, *Rant*), ne-a pomenit într-un interviu, și numărul cititorilor noștri s-a triplat. Dar nu m-am mai atins de site după ce Eleanor a murit, pentru că… ce sens ar mai fi avut?

---

[1] Sora ei" (engl.).

Era un site despre surori. În plus, în clipa în care ne-am izbit cu violență de parapetul ăla, mi-au murit și cuvintele.

— Nu vreau să vorbesc despre *site*.

— Mi se pare că mama ta este scriitoare. Ar trebui să te poată ajuta cu sfaturi.

— Jessamyn West[2] a spus că „scrisul este atât de dificil, încât scriitorii, având propriul iad pe pământ, vor scăpa de orice pedeapsă pe lumea cealaltă”.

Când aude asta, se luminează.

— Te simți de parcă ai fi pedepsită?

Vorbește despre accident. Sau poate se referă la prezența mea în biroul ăsta, în școala asta, în orașul ăsta.

— Nu.

Simt că ar trebui *să fiu pedepsită*? Da. De ce altceva mi-aș fi făcut breton?

— Crezi că ești de vină pentru ceea ce s-a întâmplat?

Încep să-mi aranjez bretonul. Stă strâmb.

— Nu.

Se lasă pe spate. Zâmbetul îi alunecă milimetric, pentru o fracțiune de secundă. Amândouă știm că mint. Mă întreb ce ar spune dacă i-aș mărturisi că acum o oră cineva mă convingea să mă dau jos de pe marginea clopotniței. Sunt aproape sigură că n-a aflat până acum.

— Ai început să șofezi?

— Nu.

— Ai încercat să mergi în mașină cu părinții tăi?

— Nu.

— Dar ei și-ar dori s-o faci.

Asta nu-i o întrebare. O spune de parcă ar fi vorbit cu unul dintre ei sau cu amândoi, ceea ce probabil că a și făcut. Mi-i imaginez pe toți trei discutând despre mine, cu colțurile gurilor căzute și cu ochii îngrijorați.

— Nu mă simt pregătită.

Astea sunt cele patru cuvinte magice. Am descoperit că te pot scoate din aproape orice.

Se apleacă în față.

— Te-ai gândit să te întorci la majorete?

— Nu.

— În consiliul elevilor?

— Nu.

— Mai cânți la flaut în orchestră?

— Stau în ultimul rând.

Iată ceva ce nu s-a schimbat de la accident. Am stat mereu în ultimul rând, pentru că nu sunt prea bună la flaut.

---

[2] Jessamyn West (1902-1984), autoare americană de proză scurtă și romane.

Se lasă iar pe spate. Pentru un moment, cred că a renunțat. Apoi spune:

— Sunt îngrijorată în legătură cu progresele tale, Violet. Cinstit vorbind, ar fi trebuit să ajungi mai departe decât ești acum. Nu poți evita mașinile la nesfârșit, mai ales acum, că a venit iarna. Nu poți rămâne încremenită. Trebuie să-ți amintești că ești o supraviețuitoare, iar asta înseamnă…

Nu voi ști niciodată ce înseamnă, pentru că imediat ce aud cuvântul – *supraviețuitoare* – mă ridic și plec.

•

Pe drum spre ora a patra. Coridoarele școlii.

Cel puțin cincisprezece persoane – pe unii îi știu, pe unii nu, unii nu mi-au vorbit de luni de zile – mă opresc în drumul spre sala de clasă, ca să-mi spună ce curajoasă am fost că l-am salvat pe Theodore Finch de la sinucidere. Una dintre fetele de la ziarul scolii vrea să-mi ia un interviu.

Dintre toți cei pe care i-aș fi putut „salva”, Theodore Finch este cea mai proastă opțiune, pentru că el e o legendă a Bartlett-ului. Nu-l știu prea bine, dar știu *despre* el. Toată lumea știe *despre* el. Unii îl urăsc, pentru că-i ciudat și pentru că se bate și este dat afară din școală și pentru că face ce vrea el. Unii îl venerează pentru că-i ciudat și pentru că se bate și este dat afară din școală și pentru că face ce vrea el. Cântă la chitară în cinci sau șase trupe diferite, iar anul trecut a înregistrat un disc. Dar este cumva… extremist. De exemplu, într-o zi a venit la școală vopsit în roșu din cap până-n picioare, și nici măcar nu era Săptămâna Spiritelor. Le-a spus unora că protestează față de rasism, iar altora că protestează față de consumul de carne. În clasa a unsprezecea a purtat o pelerină timp de o lună, în fiecare zi, a spart o tablă în două, aruncând cu un pupitru, și a furat din aripa dedicată științelor toate broaștele disecate, cărora le-a făcut o slujbă funerară, înainte de a le îngropa pe terenul de baseball. Măreața Anna Faris[3] a spus odată că secretul supraviețuirii în liceu este „să stai culcat la pământ”. Finch face exact pe dos.

Am întârziat cinci minute la ora de literatură rusă, unde doamna Mahone și peruca ei ne dau de scris un referat de zece pagini despre *Frații Karamazov*. Toată lumea oftează, mai puțin eu, fiindcă, orice ar spune doamna Kresney, am Circumstanțe Atenuante.

Nici măcar nu ascult când doamna Mahone ne explică ce vrea. În schimb, îmi pigulesc o ață de pe fustă. Mă doare capul. Probabil de la ochelari. Eleanor avea privirea mai slabă ca mine. Îmi dau jos ochelarii și îi așez pe pupitru. La ea arătau foarte rafinat. La mine arată foarte urât. Mai ales cu bretonul. Dar, poate, dacă port ochelarii suficient de mult, aș putea fi ca ea. Aș putea vedea ce vedea ea. Aș putea fi noi amândouă, așa încât nimeni nu va trebui să-i simtă lipsa, dar

---

[3] Anna Kay Faris (n. 1976) — actriță și producătoare americană, cunoscută publicului larg îndeosebi pentru rolul său din seria de filme *Scary Movies*.

mai ales eu. Chestia este că există zile bune și zile rele. Aproape că mă simt vinovată când spun că nu sunt toate rele. Câte ceva mă mai prinde cu garda jos – o emisiune la TV, o replică haioasă de-a tatei, un comentariu în clasă – și râd, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Mă simt iarăși normală, indiferent ce ar însemna asta. În unele dimineți mă trezesc și cânt în timp ce mă pregătesc. Sau poate că dau drumul la muzică și dansez. În cele mai multe zile merg pe jos la școală. În alte zile îmi iau bicicleta și, uneori, mintea mea mă păcălește că sunt o fată ca oricare alta, ieșită la o plimbare.

Cineva mă înghiontește în spate și îmi dă un bilețel. Pentru că doamna Mahone ne adună telefoanele la începutul fiecărei ore, notița este de modă veche, scrisă pe un carnețel de hârtie.

„*Este adevărat că l-ai salvat pe Finch de la sinucidere? x Ryan*.” Există un singur Ryan în încăperea asta – unii ar susține că există un singur Ryan în toată școala, poate chiar în toată lumea – iar ăsta este Ryan Cross.

Îmi ridic privirea și-i întâlnesc ochii, două rânduri mai încolo. Arată prea bine. Umeri lați, păr șaten-auriu, ochi verzi și destui pistrui cât să pară abordabil. A fost prietenul meu până în decembrie, dar acum am luat o pauză.

Am lăsat biletul să zacă pe pupitru cam cinci minute, înainte de a răspunde. În cele din urmă, am scris: *Pur și simplu s-a întâmplat să fiu acolo, x V*. În mai puțin de cinci minute mi l-a trimis înapoi, dar de data asta nu l-am mai deschis. M-am gândit cât de multe fete și-ar dori să primească un bilet ca ăsta de la Ryan Cross. Primăvara trecută, Violet Markey ar fi fost una dintre ele.

Când se sună de ieșire, rămân în urmă. Ryan așteaptă un minut, ca să vadă ce fac, dar când vede că doar stau acolo, își ia telefonul și pleacă.

— Da, Violet? zice doamna Mahone.

Zece pagini nu au fost niciodată o problemă pentru mine. Profesorul cerea zece, iar eu scriam douăzeci. Dacă voia douăzeci, îi dădeam treizeci. La scris mă pricepeam cel mai bine, mai bine decât să fiu fiică sau prietenă, sau soră. Scrisul eram eu. Dar acum scrisul este unul dintre lucrurile pe care nu le mai pot face.

Nici nu e cazul să spun ceva, nici măcar „Nu sunt pregătită”. E în regulamentul nescris al vieții, la capitolul „Cum să reacționezi când un elev pierde pe cineva drag și, nouă luni mai târziu, încă îi este foarte greu”.

Doamna Mahone oftează și îmi întinde telefonul.

— Dă-mi o pagină sau un paragraf, Violet. Dar dă-ți silința.

Circumstanțele mele Atenuante m-au salvat.

Ryan așteaptă afară. Îl văd cum încearcă să rezolve o ghicitoare prin care să mă facă să mă împac cu el și să mă transforme înapoi în prietena veselă pe care o știa.

— Arăți foarte bine azi, îmi spune el.

E destul de drăguț încât să nu se holbeze la părul meu.

— Mulțumesc.

Peste umărul lui Ryan îl văd pe Theodore Finch trecând țanțoș. Dă din cap spre mine, de parcă ar ști ceva ce eu nu știu, și-și vede mai departe de drum.

Finch

A șasea zi de când sunt (încă) treaz

Până la prânz, toată școala a aflat deja că Violet Markey l-a împiedicat pe Theodore Finch să se arunce din clopotniță. Pe drum spre ora de geografie a Statelor Unite, merg pe coridor în spatele unui grup de fete care dezbat pe larg subiectul, fără să aibă habar că eu sunt unicul și minunatul Theodore Finch. Vorbesc una peste alta, cu vocile alea ascuțite care termină fiecare frază cu un semn de întrebare, așa încât sună cam în felul ăsta: *Am auzit că avea o armă*? *Am auzit că a trebuit să se lupte cu el ca să i-o ia din mâini*? *Verișoara mea Stacey, care merge la New Castle, spune că ea și o prietenă au fost în Chicago, el cânta într-un club și s-a încurcat cu amândouă*? *Păi frate-miu era acolo când a explodat el petardele și, când a venit poliția să-l ia, a spus: „În afara cazului în care vreți să mă despăgubiți, eu rămân să văd finala”*?

Își imaginează că sunt tragic și periculos. Oh, da, așa zic și eu. E corect. Sunt aici și acum și Treaz, și fiecare trebuie să se descurce cum poate, căci mă pregătesc, va fi ca a doua sosire a lui Iisus. Mă aplec spre ele și le spun *Am auzit că a făcut-o pentru o fată*, apoi îmi dau ifose tot drumul spre sala de clasă. Odată ce am intrat, mă așez pe locul meu, mă simt notoriu și invincibil și în mod ciudat euforic, de parcă tocmai aș fi scăpat… hmm… de la moarte. Privesc în jur, dar nimeni nu ne dă atenție, mie sau domnului Black, profesorul nostru, care este efectiv cel mai mare om pe care l-am văzut în viața mea. Are fața roșie-roșie, ceea ce îl face să pară întotdeauna de parcă ar fi lovit de insolație sau în pragul unui atac de cord, și horcăie când vorbește.

De când mă aflu în Indiana, adică de când m-am născut – anii de purgatoriu, cum le spun – se pare că am trăit la doar optsprezece kilometri depărtare de cel mai înalt punct din acest stat. Nimeni nu mi-a spus asta până acum, nici părinții mei, nici surorile sau profesorii, până acum, chiar în minutul ăsta, în secțiunea „Uimitoarea Indiana” a orei de geografie a Statelor Unite – secțiune care a fost introdusă de conducerea scolii anul ăsta, în efortul de „a-i edifica pe elevi asupra bogatei istorii existente chiar în statul lor natal și de a le inspira mândria de *hoosier-i*[4]”.

Fără glumă.

[4] Nume dat locuitorilor statului Indiana.

Domnul Black se așază în scaunul său și-și drege vocea:

— Ce modalitate de a da startul… semestrului poate fi mai bună și mai… potrivită decât să începem… cu cel mai înalt punct?

Pentru că horcăie, e greu de spus dacă domnul Black este atât de impresionat de informațiile pe care ni le transmite.

— Hoosier Hill se află la… 383 de metri peste nivelul mării… și este în curtea unei reședințe de familie. În 2005, un anume Eagle… Scout, din Kentucky… a primit permisiunea să… construiască o alee și o zonă de picnic… și să pună un indicator…

Ridic mâna, dar domnul Black mă ignoră.

Stau cu mâna ridicată în timp ce el vorbește, și mă gândesc: ce-ar fi dacă m-aș duce acolo, să stau în locul ăla? Ar arăta oare lumea diferit de la 383 de metri înălțime? Nu pare o înălțime foarte mare, dar cine sunt eu să spun că 383 de metri nu reprezintă ceva care să te impresioneze? În cele din urmă, dă din cap spre mine, cu buzele atât de strânse, încât pare că și le-a înghițit.

— Da, domnule Finch?

Oftează, cu oftatul unui om de o sută de ani, și mă fixează cu o privire temătoare, neîncrezătoare.

— Sugerez să facem o excursie. Un loc ca acesta este greu de înțeles dacă nu-l vedem. Cam la fel ca Marele Canion sau Parcul Național Yosemite. Trebuie să fii acolo ca să le apreciezi în toată splendoarea. Sugerez să mergem acolo și să ne bucurăm pe deplin de fermecătoarele priveliști ale Indianei, cât încă mai putem, fiindcă cel puțin trei dintre cei aflați în această încăpere vor absolvi liceul și vor părăsi minunatul nostru stat la finele acestui an, și ce le-am arătat, în afară de o școală de stat submediocră, aparținând unuia dintre cele mai proaste sisteme școlare din țară?

N-am fost sarcastic decât în proporție de douăzeci la sută, dar domnul Black spune: *Mulțumesc, domnule Finch*, într-o manieră care înseamnă exact opusul lui „mulțumesc”. Încep să desenez dealuri în caiet, ca omagiu față de cel mai înalt punct din statul nostru, dar desenele arată mai degrabă ca niște umflături fără formă sau ca niște șerpi aerieni, nu mă pot hotărî.

— Theodore are dreptate, unii… dintre voi vor pleca… de aici la sfârșitul… acestui an școlar… ca să meargă… în altă parte. Veți părăsi frumosul… nostru stat, și înainte de asta… ar trebui… să-l vedeți. Ar trebui… să treceți pe acolo…

Îl întrerupe un zgomot venit din cealaltă parte a sălii. Cineva a întârziat și a scăpat o carte pe jos, apoi, când o ridica, a deranjat toate celelalte cărți, așa că toate s-au prăbușit, de-a valma. Au urmat râsete, fiindcă suntem la liceu, ceea ce înseamnă că suntem predictibili și aproape totul este caraghios, mai ales dacă-i vorba despre umilirea cuiva în public. Fata care a dat totul pe jos este Violet Markey, aceeași Violet Markey din clopotniță. S-a înroșit ca sfecla și îmi dau

seama că și-ar dori să moară. Nu în felul acela „să-mă-arunc-în-gol”, ci mai ales în spiritul zicalei „să mă înghită pământul”.

Știu sentimentul ăsta mai bine decât îmi cunosc mama, surorile sau pe Charlie Donahue. Sentimentul ăsta și cu mine am fost alături toată viața mea. Ca, de exemplu, când mi-am provocat singur o comoție într-o reprezentație de kickball în fața lui Suze Haines sau când am râs atât de tare, încât mi-a zburat ceva din nas și a aterizat direct pe Gabe Romero, sau toată clasa a șaptea.

Și astfel, pentru că sunt obișnuit și pentru că fata asta, Violet, este la o distanță de trei creioane scăpate pe jos să izbucnească în plâns, îmi trântesc una dintre cărți pe podea. Toate privirile se întorc spre mine. Mă aplec s-o ridic și, intenționat, le arunc pe celelalte în aer – izbindu-le ca pe bumeranguri de pereți, de ferestre și de capetele celorlalți – și, ca să fiu sigur, îmi și înclin scaunul atât de mult, încât mă prăbușesc cu el. Urmează chicoteli și aplauze, și un „ciudatule” sau două, plus un horcăit al domnului Black.

— Dacă ai terminat… Theodore… aș vrea să continui.

Mă îndrept, ridic și scaunul, fac o plecăciune, îmi adun cărțile, mă plec din nou, aranjez totul, zâmbesc spre Violet, iar ea mă privește într-un fel care poate fi descris numai ca surpriză și ușurare și încă ceva – poate îngrijorare. Mi-ar plăcea să cred că e și un pic de dorință amestecată acolo, dar astea-s probabil doar speranțele mele. Zâmbetul pe care i l-am dăruit e cel mai bun pe care-l am, cel care o face pe mama să mă ierte că am stat prea mult pe-afară sau că m-am purtat aiurea, în general. (Altă dată o văd privindu-mă – atunci când catadicsește să o facă – de parcă și-ar spune *De unde naiba ai apărut și tu? Probabil că-l moștenești pe taică-tu*.)

Violet îmi zâmbește și ea. Îndată mă simt mai bine, pentru că și ea se simte mai bine datorită felului în care îmi surâde, de parcă n-aș fi ceva de evitat. E deja a doua oară c-o salvez pe ziua de azi. *Theodore Suflet-mare*, spune mama mereu. *Un suflet prea mare pentru propriul său folos*. Este o critică și o iau ca atare.

Domnul Black o fixează cu privirea pe Violet, apoi pe mine.

— După cum spuneam… proiectul vostru pentru această… disciplină este să relatați despre… cel puțin două, preferabil trei… atracții ale statului Indiana.

Spune mai departe că ne lasă să alegem cum vrem locurile care ne inspiră, indiferent cât de obscure sau de îndepărtate ar fi. Misiunea noastră este să mergem și să le vizităm, să facem poze, să filmăm ceva, să cercetăm cum se cade istoria locului și să-i spunem ce anume din locurile astea ne face mândri că suntem *Hoosier-i*. Dacă este posibil să stabilim vreo legătură între ele, cu atât mai bine. Avem la dispoziție restul semestrului pentru terminarea proiectului și trebuie să-l luăm în serios.

— Veți lucra… în echipe de câte… doi. Asta va conta… în proporție de treizeci și cinci la sută… pentru nota finală…

Ridic mâna din nou.

— Putem să ne alegem colegul?
— Da.
— O aleg pe Violet Markey.
— Poți să stabilești asta… cu ea, după oră.
Mă întorc în scaun ca s-o văd, sprijinindu-mi cotul de spătarul scaunului.
— Violet Markey, aș vrea să fiu partenerul tău în acest proiect.
Fața i se îmbujorează, pentru că toți se uită la ea. I se adresează domnului Black:
— Mă gândeam dacă n-aș putea face altceva – poate cercetare sau să scriu un scurt raport.
Vorbește pe un ton scăzut, dar tonul ei vădește o ușoară iritare.
— Nu sunt pregătită să…
El o întrerupe.
— Domnișoară Markey, o să-ți fac… cea mai mare… favoare din viața ta… O să-ți spun… nu.
— Nu?
— Nu. Este un an nou… Este timpul să… urci din nou în sa.
Câțiva râd la vorbele acestea. Violet mă privește și observ că da, este iritată; atunci îmi amintesc de accident. Violet și sora ei, cândva în primăvara trecută. Violet a supraviețuit, sora ei a murit. De aceea nu dorește să atragă atenția.
Restul orei de curs, domnul Black ne spune ce locuri ne-ar plăcea și pe care, indiferent ce se întâmplă, ar trebui să le vedem înainte de a absolvi – banalele obiective turistice precum Connor Prairie, Casa Levi Coffin[5], Muzeul Lincoln și casa natală a scriitorului James Whitcomb Riley – chiar dacă știu sigur că cei mai mulți dintre noi vor rămâne în orașul ăsta toată viața.
Încerc să întâlnesc din nou privirea lui Violet, dar ea nu se uită în sus. În schimb, s-a strâns toată în scaun și privește în gol drept înainte.

•

Când ies din clasă, Gabe Romero îmi blochează trecerea. Ca de obicei, nu e singur. Amanda Monk stă chiar în spatele lui, cu șoldul scos în față, iar Joe Wyatt și Ryan Cross, vedeta de la baseball, stau de-o parte și de alta a ei. Bunul, tolerantul, decentul și amabilul Ryan, atlet, elev de nota zece, vicepreședinte al clasei. Cel mai rău lucru care se poate spune despre el e că știe cu precizie, încă de la grădiniță, cine este.
— Ar fi bine să nu te mai prind uitându-te la mine, îmi spune Romero.
— Nu mă uitam la tine. Crede-mă, sunt cel puțin o sută de lucruri în încăperea asta la care m-aș uita înainte de tine, inclusiv fundul uriaș, gol al domnului Black.

[5] Levi Coffin (1798-1877), aboliționist și om de afaceri american, a adăpostit în această casă, de-a lungul timpului, circa două mii de sclavi fugari, ajutându-i apoi să ajungă în statele libere și în Canada.

— Fătălăule.

Din cauză că Roamer și cu mine suntem inamici declarați încă din gimnaziu, îmi azvârle cărțile din mână și, chiar dacă ăsta e un gest scos parcă din manualul agresorului de clasa a cincea, am senzația cunoscută a unei grenade negre, de furie, care – ca un vechi prieten – îmi explodează în stomac, iar fumul ei dens, toxic, se ridică și mi se împrăștie în piept. Este același sentiment pe care l-am avut anul trecut, chiar cu o secundă înainte să ridic un pupitru și să-l arunc – nu spre Roamer, cum ar vrea el să creadă toți, ci spre tabla din clasa domnului Geary.

— Ridica-le, japiță!

Roamer trece pe lângă mine, lovindu-mă cu umărul – tare – în piept. Aș vrea să-l izbesc cu capul de un dulap și apoi să-i bag mâna pe gât și să-i scot inima pe gură, fiindcă adevărul este că, atunci când ești Treaz, totul în tine este viu și dureros, și dornic să recupereze timpul pierdut.

În schimb, număr până la șaizeci, cu un zâmbet tâmp întipărit pe fața mea tâmpă. *N-o să fiu pedepsit. N-o să fiu exmatriculat. O să fiu bun. O să fiu tăcut. O să fiu liniștit.*

Domnul Black privește din pragul ușii, iar eu încerc să dau din cap spre el, în semn că totul e bine, totul e sub control, totul e în regulă, nu-i nimic de văzut aici, nu ne mănâncă palmele, nu ne mănâncă pielea, nu ne fierbe sângele, *te rog să te duci de-aici*. Mi-am promis mie însumi că anul ăsta va fi altfel. Dacă stau departe de orice, inclusiv de mine, ar trebui să reușesc să rămân treaz și prezent, nu doar semiprezent, ci prezent aici și acum.

•

În parcare, ploaia s-a oprit, iar Charlie Donahue și cu mine stăm sprijiniți de mașina lui, sub cerul spălăcit de ianuarie, în timp ce el vorbește de lucrul despre care îi place cel mai mult să vorbească, în afară de propria persoană – sexul. Prietena noastră Brenda stă în picioare, ascultând, cu cărțile strânse la pieptul ei larg, larg, cu părul strălucind în roz și roșu.

Charlie și-a petrecut întreaga vacanță de iarnă lucrând la Mall Cinema, unde se pare că a lăsat toate fetele sexy să se strecoare înăuntru fără să plătească. Asta i-a adus mai multă acțiune decât a știut până și el să gestioneze, cea mai mare parte consumată în rândul defect din spate, cel fără rezemătoare pentru brațe.

Dă din cap spre mine.

— Dar tu?

— Ce-i cu mine?

— Unde ai fost?

— Prin zonă. Nu m-am simțit în stare să vin la scoală, așa că am apucat-o pe șoseaua interstatală și nu m-am uitat în urmă.

În niciun caz nu le pot explica prietenilor mei despre Adormire și, chiar dacă aș putea, nu ar fi nevoie. Unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la

Charlie și Bren este faptul că nu trebuie să mă explic. Vin, plec și *ei bine, așa-i Finch*.

Charlie dă iar din cap.

— Ce trebuie noi să facem e să te ajutăm să ți-o tragi.

Este o referire indirectă la incidentul din clopotniță. Dacă mi-o trag, n-o să mai încerc să mă sinucid. Potrivit lui Charlie, sexul rezolvă orice. Dacă liderii mondiali și-ar trage-o ca lumea, din când în când, problemele lumii ar putea dispărea.

Brenda se încruntă la el.

— Ești un porc, Charlie.

— Dar tu mă iubești.

— Ai vrea tu să te iubesc. De ce nu semeni mai mult cu Finch? El este un domn.

Nu sunt prea mulți cei care ar spune asta despre mine, dar unul dintre lucrurile care îmi plac în viața asta a noastră este că poți fi diferit pentru fiecare persoană pe care o întâlnești.

— Nu mă băga în chestia asta, răspund.

Brenda scutură din cap.

— Pe bune, vorbesc serios. Domnii sunt rari. Cam ca virginele sau spiridușii. Dacă o să mă mărit vreodată, cu unul din ăștia o s-o fac.

N-am putut rezista să nu-i răspund:

— Cu un virgin sau un spiriduș?

Îmi dă una în braț, acolo unde ar fi trebuit să fie mușchii, dacă aș fi avut așa ceva.

— Este o diferență între un domn și un tip nesărat, zice Charlie. Fără supărare, omule.

— N-am nicio treabă.

Până la urmă, e adevărat, cel puțin în comparație cu el, și ceea ce vrea să spună este că n-am deloc noroc la femei. Ai crede că înălțimea mea ar trebui să mă ajute, dar să fim serioși, faima mă precede (cel puțin la Bartlett High), plus că am gusturi înfiorătoare. Prefer fetele rele sau pe cele indisponibile, sau pe cele pe care nu le-aș putea cuceri nici într-un milion de ani. Am mult mai mult noroc cu fetele care nu mă cunosc.

Oricum, abia îi mai aud, pentru că o zăresc, peste umărul lui Bren, pe Violet. Deja simt că mă îndrăgostesc, lucru pentru care sunt renumit. (Suze Haines, Laila Collman, Olivia Rivers, cele trei Briane – Briana Harley, Briana Bailey, Briana Boudreau…) Și asta doar pentru că mi-a zâmbit. Dar a fost un zâmbet minunat, dat naibii. Autentic, așa cum e greu să capeți în zilele noastre. Mai ales dacă ești eu. Theodore Ciudatu', locuitor al Aberației.

Bren se întoarce, ca să vadă la ce mă uit. Apoi se întoarce iar spre mine, cu gura întinsă într-un rânjet care mă face să-mi feresc brațul.

— Dumnezeule, voi sunteți toți la fel, fraților.

•

Acasă, mama vorbește la telefon și decongelează unul dintre preparatele la cuptor pe care soră-mea Kate le pregătește la începutul fiecărei săptămâni. Mama ridică din sprâncene spre mine și apoi își vede mai departe de conversație. Kate coboară scările, îmi smulge din mână cheile de la mașină și spune:

— Pe mai târziu, ratatule.

Am două surori în total – Kate, cu un an mai mare decât mine, și Decca, de opt ani. În mod sigur ea a fost o greșeală, lucru de care și-a dat seama când a făcut șase ani. Dar cu toții știm că, dacă e careva greșit aici, acela sunt eu.

Merg sus, cu pantofii uzi scârțâind pe dușumea, și trântesc ușa de la camera mea. Scot un vinil vechi, fără să mă uit ce este, și-l trântesc în pick-upul găsit în pivniță. Discul sare și zgârie, sunând ca din anii '20. Sunt într-un fel de etapă Split Enz[6], dovadă tenișii pe care-i am în picioare.

Încerc să fiu Theodore Finch, copilul tipic, disciplinat, al anilor '80, și să văd ce iese.

Pescuiesc de pe birou o țigară, o strecor în gură și îmi amintesc, în timp ce mă caut de brichetă, că Theodore Finch, copilul tipic al anilor '80, nu fumează. Doamne, îl urăsc pe puțoiul ăsta zelos, cu tunsoare regulamentară. Rămân cu țigara neaprinsă în gură, încercând să mestec nicotină, îmi iau chitara, zdrăngăn un pic, apoi renunț și mă așez la computer, întorc scaunul invers, singurul mod în care pot să scriu.

Notez: *5 ianuarie. Metoda: clopotnița școlii. Pe o scară de la unu la zece despre Cât-de-aproape-am-fost: cinci. Fapte: numărul săriturilor în gol crește când e lună plină și în vacanțe. Unul dintre cei mai cunoscuți săritori a fost Roy Raymond, fondatorul Victoria's Secret. Fapte conexe: în 1912, un bărbat pe nume Franz Reichelt a sărit din Turnul Eiffel, purtând un pardesiu-parașută creat de el. A sărit cu scopul de a-și testa invenția – se aștepta să poată zbura –, dar a căzut drept în jos, s-a lovit de pământ ca un meteorit, iar impactul a lăsat în urmă un crater de 15 centimetri. A vrut să se sinucidă? Greu de crezut. Cred că era doar arogant și prost, pe deasupra.*

O căutare rapidă pe internet îmi arată că doar cinci până la zece procente din numărul sinuciderilor sunt săvârșite prin salturi în gol (conform Johns Hopkins). Aparent, metoda de a te sinucide prin salt în gol este aleasă pentru comoditatea ei, de aceea locuri precum San Francisco, cu al său Golden Gate Bridge (locul întâi în topul destinațiilor sinucigașilor), sunt atât de populare. Aici, tot ce avem este turnul Purina și un deal de 383 de metri.

•

---

[6] Split Enz a fost una dintre cele mai de succes trupe din Noua Zeelandă la sfârșitul anilor '70 și începutul anilor '80.

Scriu: *Motive ca să nu sar: prea murdar. Prea public. Prea aglomerat.*

Închid Google și mă mut pe Facebook. Găsesc pagina Amandei Monk, pentru că ea este prietenă cu toată lumea, chiar și cu cei cu care nu este prietenă, și caut în lista ei de prieteni, tastând „Violet".

Și iat-o! Dau click pe fotografia ei și îmi apare, chiar mai mare, cu același zâmbet pe care mi l-a oferit ceva mai devreme. Trebuie să fii prieten cu ea ca să-i vezi profilul și restul pozelor. Mă uit fix la ecran, disperat deodată să aflu mai mult. Cine este Violet Markey? încerc să caut pe Google, poate există pe acolo vreo intrare secretă spre pagina ei de Facebook, ceva care să presupună un ciocănit special la ușă sau un cod de trei cifre, ceva ușor de înțeles.

În schimb obțin ceva numit HerSister.com, care o menționează pe Violet Markey drept corealizator/editor/autor. Are toate postările obișnuite despre băieți și frumusețe, cea mai recentă fiind din 12 aprilie anul trecut. Celălalt lucru pe care îl văd este un articol de ziar. *Eleanor Markey, în vârstă de 18 ani, elevă în ultimul an la Bartlett și membră a congresului elevilor, a pierdut controlul asupra mașinii sale pe când se deplasa pe Chapel Road, în jurul orei 1:15 dimineața, în data de 13 aprilie. Coliziunea ar fi putut fi favorizată de carosabilul alunecos și de viteză. În urma impactului, Eleanor a murit. Sora ei Violet, în vârstă de șaisprezece ani, aflată în mașină, a suferit doar leziuni ușoare.*

Citesc și recitesc știrea, iar un sentiment sumbru mi se cuibărește tot mai adânc în capul pieptului. Apoi fac ceva ce am jurat să nu fac niciodată. Cont pe Facebook, doar ca să mă pot împrieteni cu ea. Faptul că am cont mă va face să par sociabil și normal și poate că va compensa toată situația aia de întâlnire-în-pragul-sinuciderii, așa încât ea să simtă că e în regulă să mă accepte, îmi fac o poză cu telefonul, decid că arăt prea serios, fac alta – prea nătăfleață – și o fac și pe a treia, care e cam la mijloc.

Îmi dezactivez computerul, astfel încât să nu-l verific la fiecare cinci minute, apoi cânt la chitară, citesc câteva pagini din *Frații Karamazov*, pentru temă, și iau cina cu Decca și mama, o tradiție care a început anul trecut, după divorț. Chiar dacă mâncatul nu mă preocupă prea mult, cina este partea zilei de care mă bucur cel mai mult, pentru că pot să-mi dezactivez creierul.

•

— Decca, povestește-mi ce ai învățat astăzi, spune mama.

Se asigură că ne întreabă despre școală, pentru că în felul ăsta simte ea că și-ar face datoria. Este felul ei preferat de a începe discuția.

Dec răspunde:

— Am învățat că Jacob Barry este un cretin.

Înjură mai des în ultimul timp, încercând să obțină o reacție din partea mamei, să vadă dacă ea chiar ne ascultă.

— Decca, spune mama blând, dar atentă numai pe jumătate.

Decca ne spune în continuare cum un băiat, pe nume Jacob, și-a lipit mâinile de pupitru doar ca să scape de un test la știință, dar, când a încercat să se dezlipească de bancă, pielea i s-a jupuit odată cu lipiciul.

Ochii Deccăi sclipesc precum cei ai unui animăluț turbat. E limpede că ea se gândește că a meritat-o, apoi o spune cu voce tare.

Dintr-odată, mama devine atentă.

— Decca.

Apoi clatină din cap. Asta este o extensie a misiunii ei de părinte. De când a plecat tata, încearcă din răsputeri să fie părintele mișto. Totuși, îmi pare rău pentru ea, fiindcă încă îl iubește, în ciuda faptului că este egoist și putred până-n adâncul sufletului și în ciuda faptului că a părăsit-o pentru o femeie pe nume Rosemarie, cu accent pe una dintre litere – nimeni nu-și amintește care – și pentru ceva ce mi-a spus în ziua în care el a plecat: „Nu m-am așteptat niciodată că o să rămân singură la patruzeci de ani”. Mai mult decât cuvintele în sine, a fost felul în care a spus-o. A făcut să sune atât de *definitiv*.

Chiar de atunci, am făcut tot ce-am putut ca să fiu amabil și liniștit, să mă fac pe cât de mic și de nevăzut se poate – ceea ce presupune și să pretind că mă duc la școală când sunt Adormit – așa încât să nu fiu o povară în plus. Nu reușesc întotdeauna.

— Tu ce-ai făcut azi, Theodore?

— Super.

Împing mâncarea de jur împrejurul farfuriei, încercând să creez un model. Adevărul este că există mult mai multe lucruri interesante de făcut decât să mănânci. La fel cred și despre somn. Pierderi totale de timp.

Un fapt interesant: un chinez a murit din lipsă de somn, după ce a stat treaz timp de unsprezece zile, încercând să urmărească absolut toate meciurile din Campionatul European (de fotbal, adică, pentru cei care, ca mine, habar n-au despre ce e vorba). În a unsprezecea noapte, a văzut partida în care Italia a învins Irlanda cu 2-0, a făcut un duș și a adormit în jur de cinci dimineața. Și a murit. Nu vreau să-l supăr pe mort, dar fotbalul este cel mai stupid motiv pentru care să stai treaz.

Mama s-a oprit din mâncat și mă studiază. Atunci când îmi acordă atenție, ceea ce nu se întâmplă des, încearcă din răsputeri să-mi înțeleagă „tristețea”, așa după cum încearcă din răsputeri să fie răbdătoare când Kate nu vine acasă toată noaptea sau Decca este chemată la director. Mama dă vina, pentru comportamentul nostru, pe divorț și pe tata. Spune că avem nevoie de timp ca să depășim momentul.

Mai puțin sarcastic, adaug:

— A fost în regulă. Nimic deosebit. Plictisitor. Ca de obicei.

Trecem la subiecte mai ușoare, precum casa pe care mama încearcă să o vândă unor clienți și vremea.

Când se termină cina, mama își lasă mâna pe brațul meu, abia atingându-mă cu vârfurile degetelor, și spune:

— Decca, nu-i bine să-l avem înapoi pe fratele tău?

O spune de parcă aș fi în pericol să dispar din nou, chiar din fața ochilor ei. Ușoara notă de reproș din vocea ei mă face să tresar și simt nevoia să mă duc înapoi în camera mea și să rămân acolo. Chiar dacă încearcă să-mi ierte tristețea, ar vrea să conteze pe mine ca fiind bărbatul din casă și, chiar dacă ea crede că am fost la școală în cea mai mare parte a acelei perioade de patru-aproape-cinci-săptămâni, am ratat multe dintre cinele în familie. Își ia degetele de pe mâna mea, iar noi suntem liberi, și exact așa ne purtăm, plecând toți trei în trei direcții diferite.

În jur de zece noaptea, după ce s-a culcat toată lumea, mai puțin Kate, care nu s-a întors încă, pornesc computerul și îmi verific contul de Facebook.

Zice: *Violet Markey ți-a acceptat cererea.*

Și acum suntem prieteni.

Aș vrea să strig și să alerg prin casă, poate chiar să mă urc pe acoperiș și să îmi întind larg brațele, dar nu ca să sar, nici măcar nu mă gândesc la așa ceva. În schimb, mă trag mai aproape de ecran și răsfoiesc prin pozele ei – Violet zâmbind, alături de două persoane care trebuie să fie părinții ei, Violet zâmbind, împreună cu prietenii, Violet zâmbind, la un miting al suporterilor, Violet zâmbind, obraz în obraz cu altă fată, Violet zâmbind, singură.

Îmi amintesc din ziar poza lui Violet alături de altă fată. Este sora ei, Eleanor. Poartă aceiași ochelari bizari pe care îi purta astăzi Violet.

Deodată, pe ecran îmi apare un mesaj.

Violet: *M-ai păcălit astăzi. De față cu toată lumea.*

Eu: *Ai fi lucrat cu mine, dacă nu aș fi făcut-o?*

Violet*: Aș fi făcut în așa fel încât să mă scot din asta, deci n-ar fi trebuit oricum să fac nimic. Și, în plus, de ce vrei să lucrezi cu mine la proiectul ăsta*?

Eu: *Pentru că muntele nostru ne așteaptă*.

Violet: *Ce vrei să spui*?

Eu: *Vreau să spun că poate n-ai visat vreodată să cutreieri Indiana, dar, în plus față de faptul că ni se cere asta la școală, și m-am oferit – OK, te-am păcălit – să fim parteneri, uite ce cred: cred că am în mașină o hartă care abia așteaptă să fie folosită și cred că sunt locuri unde putem merge, care merită să fie văzute. Poate că nu le-a vizitat nimeni, niciodată, nu le-a apreciat nimeni și nu a dedicat timp ca să se gândească la cât sunt de importante, dar poate că și cele mai neînsemnate locuri înseamnă ceva. Și, dacă nu, poate că ar putea însemna ceva pentru noi. La sfârșit, când le vom lăsa în urmă, vom ști că noi le-am văzut. Așa că termină. Hai să mergem. Hai să facem să conteze. Hai să coborâm de pe muchia aia.*

Nu a răspuns, așa că am scris: *Sunt aici dacă vrei să vorbim.*

Liniște.

Mi-o imaginez pe Violet acasă, de partea cealaltă a computerului, cu buzele ei perfecte ale căror colțuri se ridică, zâmbind la ecran, în ciuda oricărui lucru, nu contează. Violet zâmbind. Cu un ochi la computer, iau chitara și încep să îmbin cuvinte, iar ritmul e pe-aproape.

Sunt încă aici și sunt recunoscător, pentru că altfel aș pierde toate astea. Câteodată e bine să fii treaz.

— Deci nu astăzi, cânt eu. Pentru că ea mi-a zâmbit.

Regulile de călătorie ale lui Finch

1. Nu există reguli, pentru că viața, așa cum e ea, conține oricum prea multe reguli.

2. Există însă trei „linii directoare” (ceea ce sună mai puțin rigid decât „reguli”):

a) Nu folosim telefoanele ca să ajungem la destinație. Trebuie să folosim numai metode de modă veche, adică să învățăm să citim hărți reale.

b) Alegem pe rând locurile unde mergem, dar trebuie să fim, totodată, dornici să mergem încotro ne duce drumul. Asta înseamnă locuri mărețe, neînsemnate, ciudate, poetice, frumoase, urâte, surprinzătoare. Exact cum e viața. Dar absolut, necondiționat, cert, *nimic banal*.

c) În fiecare loc vom lăsa ceva, aproape ca o ofrandă. Acesta ar putea fi propriul nostru joc de geo-descoperire („activitate recreațională constând în căutarea și găsirea de obiecte ascunse, folosind coordonate GPS postate pe un site”), doar că nu este un joc și este doar pentru noi. Regulile geo-descoperirii sunt „ia ceva, lasă ceva”. Felul în care văd eu lucrurile este că, dacă suntem gata să luăm ceva din fiecare loc, de ce să nu oferim ceva în schimb. În felul ăsta, dovedim că am fost acolo și lăsăm în urmă o parte din noi.

Violet

153 de zile până la absolvire

Sâmbătă seara. Casa Amandei Monk.

Am mers pe jos, pentru că este la numai trei străzi distanță. Amanda zice că o să fim doar noi și Ashley Dunston și Shelby Padgett, pentru că, momentan, Amanda nu vorbește cu Suze. Din nou. Amanda era una dintre cele mai bune

prietene ale mele, dar din aprilie m-am îndepărtat de ea. De când nu mai sunt în trupa de majorete, nu prea mai avem multe în comun. Mă întreb dacă am avut vreodată.

Am făcut greșeala să le spun alor mei despre toată povestea cu rămasul peste noapte, și de aia mă duc. „Amanda face un efort și ar trebui să faci și tu la fel, Violet. Nu poți folosi la infinit moartea surorii tale ca pretext. Trebuie să-ți vezi de viață mai departe.” *Nu mă simt pregătită* nu mai funcționează cu mama și tata.

Imediat ce o tai pe scurtătură prin curtea lui Wyatt și cotesc, aud gălăgia de la petrecere. Casa Amandei este luminată ca un pom de Crăciun. Invitații stau atârnați pe la ferestre. Unii sunt așezați pe iarbă. Tatăl Amandei are un lanț de magazine de băuturi, ăsta fiind unul dintre motivele pentru care e așa de populară. Plus faptul că este disponibilă.

Aștept în stradă, cu geanta pe umăr și perna la subsuoară. Mă simt ca una dintr-a șasea. Ca o tocilară. Eleanor ar fi râs de mine și m-ar fi împins, să mă mișc odată. Ea ar fi fost deja înăuntru. Mă înfurii pe ea doar imaginându-mi.

Mă mobilizez să intru. Joe Wyatt îmi dă ceva într-un pahar roșu, de plastic.

— Berea-i la subsol, strigă el.

Roamer a luat în stăpânire bucătăria, laolaltă cu alți jucători de baseball și fotbal.

— Ai marcat? îl întreabă Roamer pe Troy Satterfield.

— Nu, omule.

— Da’ măcar ai sărutat-o?

— Nu.

— I-ai pus mâna pe fund?

— Da, dar cred că din întâmplare.

Râd cu toții, inclusiv Troy. Toți vorbesc prea tare.

Îmi fac drum spre subsol. Amanda și Suze Haines, din nou cele mai bune prietene, stau tolănite pe o canapea. Nu le văd nicăieri pe Ashley și Shelby, dar cincisprezece sau douăzeci de tipi stau tolăniți pe podea, jucând ceva ce implică alcool. Fetele dansează peste tot în jurul lor, printre ele sunt și cele trei Briane și Brenda Shank-Kravitz, care este prietenă cu Theodore Finch. Perechile se sărută.

Amanda își flutură berea spre mine.

— OK, Doamne, trebuie să-ți rezolvăm părul.

Vorbește despre bretonul pe care mi l-am făcut singură.

— Și de ce mai porți ochelarii ăia? Am înțeles că-ți amintesc de soră-ta, dar n-a avut și ea altceva, un pulover drăguț, gen?

Las jos paharul. Încă mai am perna sub braț.

— Mă cam doare stomacul, spun. Cred c-o să mă duc acasă.

Suze își întoarce spre mine ochii ei mari, albaștri.

— E adevărat că l-ai tras pe Theodore Finch de pe margine? (A fost „Suzie” până într-a noua, când a aruncat „i”-ul. Acum se pronunță „Suuz”.)

— Da.
Oh, Doamne, aș vrea ca ziua asta să dispară.
Amanda se uită la Suze.
— Ți-am zis că e adevărat.
Apoi se uită la mine și-și dă ochii peste cap.
— Așa face el chestii din astea. Îl știu din grădiniță, gen, și s-a făcut din ce în ce mai ciudat.
Suze își ia ceva de băut.
— Eu îl știu chiar mai bine de-atât.
Vocea îi devine din ce în ce mai ușuratică. Amanda îi dă una peste braț și Suze îi cârpește și ea una. Când își termină numărul, Suze îmi spune:
— Am fost combinați într-a zecea. Poate că e ciudat, dar trebuie să spun, în apărarea lui, că-i un tip care știe ce face.
Vocea îi devine și mai lascivă.
— Foarte diferit de plicticoșii ăștia de pe-aici.
Câțiva dintre plicticoși strigă de pe podea:
— *De ce nu vii să faci o probă, parașută*?
Amanda îi dă din nou una lui Suze. Și tot așa.
Îmi trec geanta peste umăr.
— Îmi pare bine că am fost acolo.
Ca să fiu mai corectă, îmi pare bine că el a fost acolo înainte să cad de pe margine și să mă sinucid în fața tuturor. Nici nu pot să mă gândesc la ai mei, care ar fi fost nevoiți să facă față morții singurului copil rămas. Și nici măcar n-ar fi fost o moarte accidentală, ci una intenționată. Asta este unul dintre motivele pentru care am venit aici, în seara asta, fără să mă cert cu ei. Mi-e rușine de ce era să le fac.
— Te bucuri că ai fost unde?
Roamer se împleticește spre noi cu o găleată plină cu beri. O lasă jos cu o bufnitură, împrăștiind gheață peste tot.
Suze îl privește cu ochi felini.
— În clopotniță, îi răspunde ea.
Roamer se holbează la sânii ei. Face un efort ca să se uite la mine.
— Dar tu ce căutai sus?
— Eram pe drum spre Umane și l-am văzut îndreptându-se spre ușa de la capătul culoarului, cea care duce la turn.
— Umane? zice Amanda. Credeam că asta era a doua oră.
— Așa e, dar aveam ceva de vorbit cu domnul Wysong.
— Ușa aia e încuiată și baricadată, spune Roamer. E mai greu de intrat acolo decât în pantalonii tăi, din câte am auzit.
Râde și iar râde.
— Probabil a smuls lacătul.

Sau poate că eu am fost aia. Unul dintre lucrurile bune atunci când pari nevinovat este că poți să faci lucrurile să dispară. Oamenii nu te suspectează aproape niciodată.

Roamer scoate dopul de la o bere și o dă pe gât.

— Cretinul. Ar fi trebuit să-l lași să sară. Nenorocitu’ ăsta aproape că mi-a retezat capul anul trecut.

Face aluzie la incidentul cu tabla.

— Crezi că te place? se strâmbă Amanda la mine.

— Sigur că nu.

— Sper că nu. În locul tău, aș avea grijă când e prin preajmă.

Acum zece luni, aș fi stat alături de ele, bând bere, integrându-mă perfect și scriindu-mi comentarii în minte: *Intenționat folosește cuvintele așa, ca un avocat care vrea să influențeze juriul. „Obiecție, domnișoară Monk”. „Îmi cer scuze. Vă rog să nu luați asta în seamă”. Dar este prea târziu, pentru că jurații i-au auzit vorbele și le-au zăvorât în mintea lor – dacă el o place, trebuie să-l placă și ea, la schimb…*

Dar acum stau aici, simțindu-mă neroadă și stingheră și întrebându-mă, în primul rând, cum am putut fi vreodată prietenă cu Amanda. Aerul e prea închis. Muzica e prea tare. Miroase a bere peste tot. Simt că mi se face rău. Apoi o văd pe Leticia Lopez, reporter la ziarul școlii, venind spre mine.

— Trebuie să plec, Amanda. Vorbim mâine.

Înainte ca cineva să poată spune ceva, urc scările și ies din casă.

Ultima petrecere la care am mers a fost pe 12 aprilie, în noaptea în care a murit Eleanor. Muzica, luminile și strigătele mi-au adus aminte de noaptea aceea. Îmi dau părul de pe față la țanc, mă aplec și vomit pe bordură. Mâine, vor crede că a fost un alt puști care s-a îmbătat.

Îmi caut telefonul și îi dau Amandei un mesaj. *„Chiar îmi pare rău. Nu mă simțeam bine. ☹ xx V”*.

Mă întorc să plec spre casă și mă izbesc fix de Ryan Cross. Este ud tot și șleampăt, în hanorac și pantaloni scurți. Are un trup suplu, de înotător – umeri lați, talie subțire, abdomen plat, picioare bronzate, cu firișoare blonde de păr pe gambe. Are ochii mari, frumoși, întunecați și injectați. Ca toți tipii tari, afișează un zâmbet în colțul gurii. Atunci când zâmbește mai mult de-atât, face gropițe. Este perfect și mi-a rămas în minte.

Eu nu sunt perfectă. Eu am secrete. Sunt dezordonată. Nu doar camera mea, ci și eu. Nimănui nu-i place dezordinea. Lor le place Violet cea zâmbitoare. Mă întreb ce ar face Ryan dacă ar ști că Finch este cel care m-a dat jos de acolo, și nu invers. Mă întreb ce ar face fiecare din ei.

Ryan mă prinde și mă răsucește, pe mine, perna, geanta, totul. Încearcă să mă sărute, dar întorc capul.

Ne-am sărutat pentru prima oară în zăpadă. Zăpadă în aprilie. Bun venit în Midwest. Eleanor purta alb, eu purtam negru, un fel de Freaky Friday[7]*, un schimb de tipul sora bună-sora rea, cum făceam uneori. Fratele mai mare al lui Ryan, Eli, a fost cel care a organizat petrecerea. În timp ce Eleanor s-a dus sus cu Eli, eu am rămas să dansez. Eram eu, Amanda, Suze, Shelby și Ashley. Ryan stătea la fereastră. El a fost cel care a spus:*

— Ninge!

Am pornit în dans spre el, printre ceilalți, iar el se uita la mine.

— Haide.

Pur și simplu. M-a luat de mână și am alergat afară. Fulgii erau grei ca ploaia, mari, albi și sclipitori. Am încercat să-i prindem pe limbă, și atunci limba lui Ryan și-a croit drum spre gura mea, iar eu am închis ochii și fulgii mi-au poposit pe obraji.

Auzeam dinăuntru strigăte și un zgomot, ca și când s-ar fi spart ceva. Sunetele petrecerii. Mâinile lui Ryan mi s-au strecurat pe sub tricou. Îmi amintesc cât de calde erau, și chiar în timp ce îl sărutam mă gândeam Mă sărut cu Ryan Cross. *Așa ceva nu mi s-a mai întâmplat înainte de a ne muta în Indiana. Mi-am strecurat și eu palmele pe sub hanoracul lui, și pielea îi era fierbinte, dar catifelată. Era exact cum îmi imaginam că ar trebui să se simtă.*

Erau tot mai multe strigăte, mai multe zgomote de lucruri sparte. Ryan s-a depărtat de mine și m-am uitat la el, la urmele rujului meu pe buzele lui. Tot ce puteam face era să stau acolo și să mă gândesc „Ăla e rujul meu pe buzele lui". Oh. Doamne, Sfinte.

Aș vrea să am o poză cu fața mea exact în momentul ăla, ca să-mi amintesc mie însămi de felul în care eram atunci. Clipa aia a fost ultimul moment bun înainte ca totul să se înrăutățească și să se schimbe pentru totdeauna.

Acum, Ryan mă ține sprijinită de el, cu picioarele desprinse de pământ.

— Te îndrepți în direcția greșită, V.

Mă duce în brațe spre casa Amandei.

— Am fost deja acolo. Vreau să merg acasă. Mi-e rău. Lasă-mă jos.

Îl lovesc ușor cu pumnii și mă lasă jos, pentru că Ryan este un băiat bun, care face ce i se spune.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-e rău. Tocmai am vomitat. Trebuie să plec.

Îl bat cu mâna pe braț, ca pe un câine. Mă întorc cu spatele și grăbesc pasul de-a dreptul peste peluză, în josul străzii, să cotesc spre casă. Îl aud strigând după mine, dar nu mă uit înapoi.

•

— Te-ai întors devreme.

---

[7] Freaky Friday – film de comedie având la bază confuzia stârnită de schimbul de persoane.

Mama este pe canapea, cu nasul într-o carte. Tata stă întins la celălalt capăt, cu ochii închiși, ascultând ceva în căști.

— Nu suficient de devreme.

Mă opresc la baza scărilor.

— Doar ca să știți, n-a fost o idee bună. Știam că nu-i bună, dar m-am dus oricum, ca să vadă toată lumea că mă străduiesc. Dar nu era vorba să dorm peste noapte. Era o petrecere. Ceva de genul „să ne pierdem mințile – orgie gratis pentru toți – cu de toate”.

Am spus toate astea *către* ei, ca și când ar fi fost vina lor.

Mama îl înghiontește pe tata, care își scoate căștile. Se ridică amândoi în capul oaselor.

— Vrei să vorbim? zice mama. Îmi dau seama că nu ți-a fost ușor și te-a luat prin surprindere. De ce nu stai puțin cu noi?

Ca și Ryan, părinții mei sunt perfecți. Sunt puternici, curajoși și grijulii și, chiar dacă îmi dau seama că, atunci când sunt singuri, probabil că plâng și se înfurie și aruncă lucruri, mie nu-mi arată aproape niciodată. În schimb, mă încurajează să ies din casă și să intru în mașină, să mă întorc din nou pe șosea și să vorbesc. Ascultă, pun întrebări, își fac griji și sunt alături de mine. Dacă aș avea ceva să le reproșez, ar fi că sunt *cam prea alături de mine*.

Trebuie să știe unde mă duc, ce fac, cu cine mă văd și când mă întorc. *Dă-ne un mesaj de pe drum, dă-ne un mesaj când vii spre casă*.

Aproape că mă așez lângă ei, doar ca să le ofer ceva, după toate prin care au trecut – după situația prin care aproape că i-am făcut să treacă ieri. Dar nu pot.

— Sunt obosită. Cred că o să mă culc.

•

Zece și jumătate noaptea. La mine în dormitor. Port papucii Freud[8] și pijamalele marca Target, cele cu maimuțe violet. Hainele astea sunt, pentru mine, echivalentul unui spațiu al fericirii. Tai ziua asta cu un „X” negru în calendarul de pe ușa dulapului, apoi mă încolăcesc în pat, proptită în perne, cu multe cărți împrăștiate peste pilotă. De când am încetat să scriu, citesc mai mult ca oricând. *Cuvintele altora, nu pe ale mele – cuvintele mele s-au dus*. Acum citesc din surorile Brontë.

Îmi place nespus lumea care este camera mea. Aici, înăuntru, e mai frumos decât acolo, afară, pentru că aici pot fi oricine aș vrea să fiu. Sunt o scriitoare excepțională. Pot să scriu cincizeci de pagini pe zi și nu rămân niciodată fără cuvinte. Sunt acceptată ca studentă în programul de scriere creativă de la NYU. Sunt creatoarea unei populare reviste online – nu cea pe care am făcut-o

---

[8] Model foarte popular de papuci, cu un vârf de șosetă inserat la capăt, pentru mai mult confort. Au fost creați pornind de la ideea că Sigmund Freud a fost primul care a introdus ideea de confort în psihanaliză, prin înlocuirea obișnuitelor scaune cu o canapea.

împreună cu Eleanor, alta, nouă. Aici nu mi-e frică. Sunt liberă. Sunt în siguranță.

Nu mă pot hotărî care dintre surorile Brontë îmi place mai mult. Nu Charlotte, pentru că seamănă cu profesoara mea dintr-a cincea. Emily este mândră și nepăsătoare, iar Anne este cea ignorată. Aș opta pentru Anne. Citesc, apoi stau întinsă pentru ceva timp în vârful pilotei, zgâindu-mă la tavan. Din acel aprilie am mereu sentimentul că aștept ceva. Dar n-am idee ce.

La un moment dat, mă ridic. Acum mai bine de două ceasuri, la ora 19:58, Theodore Finch a postat un filmuleț pe contul lui de Facebook. Este cu el, cu o chitară, în ceea ce bănuiesc eu că e camera lui. Are voce bună, dar guturală, de parcă ar fuma mult. Stă aplecat peste chitară, iar părul negru îi intră în ochi. Se vede încețoșat, de parcă s-ar fi filmat cu telefonul. Versurile cântecului sunt despre un tip care se aruncă de pe acoperișul școlii.

Când termină, spune spre cameră:

— Violet Markey, dacă te uiți la asta, înseamnă că ești în viață. Te rog să confirmi.

Închid filmarea, ca și când ar fi putut să mă vadă. Aș vrea ca ziua de ieri, Theodore Finch și clopotnița să dispară de tot. În ceea ce mă privește, toată chestia asta a fost un vis urât. Cel mai urât. Cel mai urât coșmar pe care l-am avut VREODATĂ.

Îi dau un mesaj privat: *Te rog să scoți filmul de pe pagina ta sau să ștergi ceea ce spui la sfârșit, ca să nu mai vadă/audă și altcineva.*

Îmi răspunde imediat: *Felicitări*! *Deduc, din mesajul tău, că ești în viață*! *Dacă tot am scăpat de grija asta, mă gândeam că ar trebui, probabil, să vorbim despre ce s-a întâmplat, mai ales acum, că suntem parteneri de proiect.* (*Nimeni n-o să vadă filmulețul în afară de noi.*)

Eu: *Sunt bine. Chiar aș vrea să trecem peste și să uităm toată tărășenia*. (*Cum poți fi sigur de asta*?)

Finch: (*Pentru că mi-am făcut profil doar ca să pot vorbi cu tine. În plus, acum, după ce l-ai văzut, filmul se va autodistruge în cinci secunde. Cinci, patru, trei, doi…*)

Finch: *Te rog, dă un „refresh”.*

Filmul a dispărut.

Finch: *Dacă nu vrei să vorbim pe Facebook, vin la tine*.

Eu: *Acum*?

Finch: *Păi, tehnic vorbind, cam în, să zicem, cinci-zece minute. Mai întâi trebuie să mă îmbrac, asta dacă nu cumva mă preferi în pielea goală, și mai trebuie să-mi dai un pic de timp și pentru drum*.

Eu: *E târziu*.

Finch: *Depinde pe cine întrebi. Vezi tu, eu nu consider că e târziu. Cred că e devreme. Devreme în viață. Devreme în noapte. Devreme în anul nou. Dacă stai*

să numeri, vei vedea că sunt mai multe cazuri de „devreme” decât de „târziu”. Doar stăm de vorbă. Nimic mai mult. Nu o să mă dau la tine.

Finch: *Doar dacă nu vrei tu s-o fac. Să mă dau la tine, adică.*

Eu: *Nu.*

Finch: *„Nu” însemnând că nu vrei să vin*? *Sau „nu”, că nu vrei să mă dau la tine*?

Eu: *Ambele. Oricare. Tot ce-ai spus mai sus.*

Finch: *Okay. Putem vorbi la școală. Poate peste capetele celorlalți, la geografie, sau aș putea să te caut la prânz. Mănânci împreună cu Amanda și Roamer, nu*?

Oh, Doamne. Să se oprească odată. Să mă lase în pace.

Eu: *Dacă vii în seara asta, promiți că treci peste asta definitiv, odată pentru totdeauna*?

Finch: *Pe cuvânt de cercetaș.*

Eu: *Doar să vorbim. Nimic altceva. Și nu stai mult.*

Îmi repet cuvintele imediat ce le-am scris. Amanda și petrecerea ei sunt chiar după colț. Oricine poate să treacă pe aici și să-l vadă.

Eu: *Mai ești acolo*?

Nu răspunde.

Eu: *Finch*?

Finch

A șaptea zi de când sunt treaz

Mă urc în vechiul Saturn VUE al mamei, mai cunoscut sub numele de Micul Ticălos, și mă îndrept spre Violet Markey pe drumul de țară care merge paralel cu autostrada națională, artera principală care traversează orașul. Apăs pedala de accelerație și simt o euforie în timp ce indicatorul de viteză urcă rapid la șaizeci, șaptezeci, optzeci, nouăzeci, iar acul tremură pe măsură ce se ridică și vechiul Saturn își dă toată silința să fie, acum, o mașină sport, nu un minivan de cinci ani.

La 23 martie 1950, poetul italian Cesare Pavese scria: *Dragostea este, cu adevărat, manifestul suprem; dorința de a fi, de a avea o importanță și, atunci când moartea va veni, de a muri glorios, în urale – pe scurt, de a rămâne o amintire*. Cinci luni mai târziu, a mers în redacția unui ziar și și-a ales, dintr-o arhivă foto, poza pentru ferpar. S-a cazat la un hotel și, câteva zile mai târziu, a fost găsit de un angajat, întins în pat, mort. Era complet îmbrăcat, dar fără

pantofi. Pe noptieră s-au găsit șaisprezece cutii de somnifere, goale, și un bilet: *Îi iert pe toți și le cer iertare tuturor. Bine*? *Fără prea multe bârfe, vă rog*.

Cesare Pavese nu are nimic de-a face cu șofatul în viteză, pe un drum de țară din Indiana, dar înțeleg motivația de a exista și de a avea o importantă. Deși nu sunt sigur că să-ți scoți pantofii într-o cameră străină de hotel și să înghiți prea multe somnifere este ceea ce aș numi o moarte glorioasă, primită cu urale, ideea este cea care contează. Forțez Saturnul până la nouăzeci și cinci. O să-l slăbesc numai când ajung la o sută. Nu nouăzeci și șapte. Nu nouăzeci și opt. O sută sau nimic.

Mă înclin în față, ca o rachetă, ca și când. Aș fi. Mașina. Însăși. Și mă pornesc să strig, pentru că sunt tot mai treaz, secundă cu secundă. Simt agitația și apoi încă ceva – simt totul în jurul meu și în mine, drumul și sângele meu și inima care-mi bate sus, în gât, și aș putea s-o termin chiar acum, în urale glorioase de metal strivit și de flăcări de explozie. Apăs mai tare accelerația și nu mă pot opri acum, pentru că sunt mai rapid decât orice pe pământ. Singurele lucruri care contează sunt imboldul de a merge înainte și felul în care simt că mă avânt spre Marele Manifest.

Apoi, exact în acel moment, exact în fracțiunea de secundă de dinainte ca inima sau motorul să explodeze, ridic piciorul și o iau de-a lungul caldarâmului bătrân și uzat, Micul Ticălos purtându-mă în voia lui, în timp ce zburăm peste pământ și aterizăm violent, la distanță de câțiva metri, pe jumătate în șanț, unde rămân trăgându-mi răsuflarea. Ridic mâinile, nu-mi tremură deloc. Sunt cât se poate de ferme și privesc în jurul meu, la cerul înstelat, la câmpuri, la casele întunecate, adormite, iar eu sunt aici, nenorociților. Sunt aici.

*

Violet locuiește la câteva străzi distantă de Suze Haines, într-o casă mare, albă, cu horn roșu, într-un cartier aflat în cealaltă parte a orașului. Opresc Micul Ticălos și o văd stând pe treptele din față, înfășurată într-un palton uriaș; pare mică și singură. Sare în picioare și ne întâlnim la jumătatea drumului, pe trotuar, apoi se uită repede în spatele meu, ca și când ar căuta ceva sau pe cineva.

— Nu era nevoie să bați drumul până aici.

Vorbește în șoaptă, ca și când am putea să-i trezim pe vecini, așa că șoptesc și eu:

— Nu e de parcă am trăi în L.A. Sau chiar în Cincinnati. Mi-a luat cam cinci minute să ajung. Frumoasă casă, apropo.

— Uite, mersi că ai venit, dar n-avem nimic de vorbit. Are părul strâns într-o coadă de cal și câteva șuvițe i s-au desprins și îi încadrează fața. Și-o dă pe una după ureche.

— Sunt absolut în regulă.

— Niciodată să nu vinzi castraveți grădinarului. Recunosc imediat un strigăt după ajutor și aș spune că sunt mai mult decât calificat după ce am fost oprit să mă arunc în gol. Părinții tăi sunt acasă?

— Da.

— Cu atât mai rău. Ne plimbăm un pic?

Încep să merg.

— Nu într-acolo.

Mă prinde de braț, trăgându-mă în cealaltă direcție.

— Eviți pe cineva?

— Nu. Doar că, ah – e mai frumos pe-aici.

Încerc să imit cât de bine pot vocea Embrionului.

— Deci, de cât timp ai gândurile astea suicidale?

— Doamne, vorbești prea tare. Și nu sunt… Nu sunt…

— Sinucigașă. Poți s-o spui.

— Oricum ai spune-o, nu sunt așa.

— Spre deosebire de mine.

— Nu asta am vrut să spun.

— Te aflai pe muchia aia pentru că nu știai încotro să te îndrepți și ce altceva să faci. Pentru că îți pierduseși orice speranță. Și apoi, ca un cavaler galant, ți-am salvat viața. Apropo, arăți total diferit nemachiată. Nu neapărat rău, ci diferit. Poate chiar mai bine. Deci, ce s-a întâmplat cu site-ul ăla al vostru? Ați vrut dintotdeauna să scrieți? Povestește-mi despre tine, Violet Markey.

Răspunde robotizat: *Nu sunt prea multe de zis. Presupun. Nu-i nimic de spus*.

— Așadar, California. Trebuie să fi fost o schimbare importantă pentru tine. Îți place?

— Ce să-mi placă?

— Bartlett.

— E în regulă.

— Dar cartierul ăsta?

— E în regulă și el.

— Astea nu sunt vorbele cuiva care tocmai și-a primit viața înapoi. Ar trebui să fii în al nouălea cer în clipa asta, ce naiba. Eu sunt aici. Tu ești aici. Și nu numai asta, dar ești aici cu mine. Pot să mă gândesc la cel puțin o fată care ar vrea să fie în locul tău.

Scoate un sunet de frustrare (și, în mod ciudat, sexy): *arrrrrr*.

— Ce vrei?

Mă opresc sub un semafor și las deoparte vorbăria și farmecul personal.

— Știu de ce te-ai urcat acolo. Și aș vrea să știu dacă ești bine.

— Dacă îți răspund, te duci acasă?

— Da.

— Și nu mai aduci niciodată vorba despre asta?

— Depinde de răspunsul tău.

Oftează și începe să meargă. Rămâne tăcută un timp, așa că tac și eu, așteptând să înceapă. Singurele sunete care se aud vin de la televizorul cuiva și de la o petrecere, undeva în depărtare.

Mai trecem de câteva case și îi spun:

— Orice mi-ai spune rămâne între noi. Poate că n-ai observat, dar nu sunt asaltat de prieteni. Și chiar dacă aș fi, n-ar avea nicio importanță. Nesimțiții ăștia au destule motive de bârfă.

Trage aer în piept.

— Când am mers în clopotniță, nu judecam limpede. Mai degrabă picioarele m-au dus singure acolo, au urcat treptele, iar eu doar am ascultat de ele. N-am mai făcut nicicând una ca asta. Vreau să spun că nu e genul meu. Dar, pe urmă, a fost ca și când m-aș fi trezit din somn și eram pe muchia aia. N-am știut ce să fac și am început să mă panichez.

— Ai spus cuiva ce s-a întâmplat?

— Nu.

Se oprește din mers, iar eu rezist tentației de a-i atinge părul, care i-a zburat pe față. Și-l dă la o parte.

— Nici părinților tăi?

— Lor mai ales nu.

— Tot nu mi-ai spus ce făceai acolo sus.

Nu prea aștept un răspuns, dar spune:

— Era aniversarea soră-mii. Ar fi făcut nouăsprezece ani.

— Rahat. Îmi pare rău.

— Dar nu de asta eram acolo. Ci pentru că nimic nu contează. Nici școala, nici treaba cu majoretele, nici iubiții, prietenii, petrecerile sau programele de scriere creativă sau… își flutură brațele spre lume. Toate sunt doar ca să ne umplem timpul până murim.

— Poate. Poate că nu. De umplutură sau nu, mă bucur că sunt aici.

Dacă am învățat un lucru, e că trebuie să bați fierul cât e cald.

— A contat suficient cât să nu sari.

— Pot să te întreb ceva? îmi spune, fixând asfaltul cu privirea.

— Sigur.

— De ce îți zic „Theodore Ciudatul”?

Acum e rândul meu să scrutez asfaltul cu privirea, de parcă ar fi cel mai interesant lucru pe care l-am văzut vreodată. Îmi ia ceva timp să-i răspund, pentru că încerc să mă hotărăsc cât de mult să-i spun. *Cinstit să fiu, Violet, nu știu de ce puștii ăștia nu mă plac*. Minciună. Adică, știu și nu știu. Am fost mereu diferit, dar pentru mine e normal să fii diferit. Mă hotărăsc asupra unei versiuni a adevărului.

— În clasa a opta eram un pic mai mic decât sunt acum. A fost înainte să vii tu, înainte să ajungi aici.

Ridic privirea suficient timp cât s-o văd dând din cap.

— Urechi clăpăuge. Mărul lui Adam proeminent. Coatele ascuțite. Vocea nu mi s-a îngroșat până în vara de dinainte de liceu, când am crescut treizeci și cinci de centimetri.

— Asta-i tot?

— Asta, plus faptul că, uneori, spun și fac lucruri fără să mă gândesc. Oamenilor nu le place asta.

Rămâne tăcută, în timp ce cotim și-i zăresc casa în depărtare. Merg mai încet, încercând să câștig timp.

— Știu trupa care cântă în Quarry. Putem să ne ducem până acolo, să ne încălzim, ascultăm muzică, uităm de toate. Știu și un loc cu o priveliște foarte frumoasă a orașului.

Îi arunc unul dintre cele mai bune rânjete ale mele.

— Mă duc înăuntru să mă culc.

Întotdeauna sunt uimit de oameni și de somnul lor. Eu n-aș dormi deloc dacă n-aș avea încotro.

— Sau putem să ne giugiulim.

— E în regulă.

Cam un minut mai târziu am ajuns la mașina mea.

— Cum ai urcat acolo, totuși? Ușa era deschisă când am încercat-o, însă de obicei este zăvorâtă zdravăn.

Zâmbește, pentru prima dată.

— Se poate să fi spart lacătul.

Fluier.

— Violet Markey. Ești mult mai interesantă decât pari.

Într-o secundă a ieșit de pe alee și a intrat în casă. Rămân privind până când la o fereastră de la etaj se aprinde lumina. Prin fața geamului se mișcă o umbră și-i văd silueta, de parcă m-ar privi prin perdea. Mă sprijin de mașină, așteptând să văd cine cedează primul. Rămân acolo până când umbra se îndepărtează și lumina se stinge.

•

Ajuns acasă, îl parchez în garaj pe Micul Ticălos și îmi fac alergarea de noapte. Alerg iarna, înot în restul anului. Ruta mea obișnuită este de-a lungul autostrăzii naționale, pe lângă spital și Campingul Prieteniei, până la podul ăla vechi de oțel, uitat de toți, dar nu și de mine. Sprintez peste zidurile acestuia – care țin loc de balustrade – și când reușesc s-o fac fără să cad, simt că trăiesc, știu că am supraviețuit.

Bun de nimic. Prost. Astea sunt cuvintele cu care am crescut. Sunt cuvintele pe care încerc să le las în urmă, fiindcă, dacă le las înlăuntrul meu ar putea

rămâne acolo și ar crește, m-ar umple până când singurul lucru rămas din mine va fi *ciudatul bun de nimic prost bun de nimic prost bun de nimic prost*. Și nu-i nimic altceva de făcut decât să alerg și mai mult și să mă umplu cu alte cuvinte: *De data asta va fi diferit. De data asta, voi rămâne treaz*.

Alerg kilometri întregi, dar nu îi număr, trecând pe lângă case întunecate. Îmi pare rău pentru fiecare om din oraș care doarme.

Mă întorc acasă pe un alt drum, peste Strada Podului. Podul ăsta este mai circulat, pentru că leagă centrul de partea de vest a Bartlett-ului, unde sunt liceul și facultatea locală, între care cresc aceste cartiere.

Se văd limpede urmele de derapaj, chiar și pe întuneric. Le urmez, negre și curbate, de-a latul ambelor benzi, urcând până la ceea ce a mai rămas din parapetul de piatră. În mijlocul a ceea ce ar fi trebuit să fie restul zidului este o breșă violentă. Alerg până la capătul podului și o tai prin iarbă, spre capătul terasamentului, unde se află albia veche a unui râu secat, plină de chiștoace de țigară și sticle de bere.

Îmi croiesc drum printre gunoaie, pietre și murdărie, lovindu-le cu piciorul. În întuneric lucește ceva argintiu și apoi văd și alte obiecte strălucitoare – bucăți de sticlă și metal. Este și o bucată de plastic roșu, de la o lampă de frână. O bucată sfărâmată dintr-o oglindă laterală. O plăcuță de înmatriculare, deteriorată și aproape îndoită în două.

Totul devine, dintr-odată, foarte limpede. M-aș putea afunda ca o piatră în pământ și să fiu înghițit de greutatea celor petrecute aici.

Las totul așa cum era, mai puțin plăcuța de înmatriculare, pe care o iau cu mine. Mi se pare o prostie să o las aici, ca și când ar fi un obiect prea personal ca să rămână în câmp deschis, unde cineva care nu o știe pe Violet sau pe sora ei să o ia crezând că e mișto, sau să o colecționeze ca pe un suvenir. Alerg tot drumul spre casă, simțindu-mă deopotrivă împovărat și gol pe dinăuntru. *De data asta o să fie diferit. De data asta o să rămân treaz*.

Alerg până când timpul se oprește. Până când mintea mi se oprește. Până când singurele lucruri pe care le mai simt sunt plăcuța de înmatriculare rece din mâna mea și sângele pompându-mi în vene.

Violet

152 de zile până la absolvire

Duminică dimineață. Dormitorul meu.

Numele domeniului HerSister.com o să expire. Știu asta pentru că cei de la compania de găzduire web mi-au trimis un e-mail în care sunt atenționată că

trebuie să reînnoiesc imediat sau să renunț definitiv. Deschid notițele din computer și triez toate ideile la care lucram împreună, înainte de aprilie trecut. Este una datată chiar în preziua morții lui Eleanor, însă, când îl deschid, fișierul este gol. Le deschid și pe altele, dar conțin numai fragmente care nu au niciun sens acum că ea nu este aici, ca să mă ajute să-i descifrez prescurtările.

Eleanor și cu mine aveam opinii diferite în ceea ce privește felul în care ar fi trebuit să arate site-ul. Ea era mai mare (și mai autoritară), deci în principiu ei îi revenea responsabilitatea, așa că făcea cum credea. Aș putea încerca să salvez site-ul, poate să-l aranjez și să-l transform în altceva – un loc unde scriitorii să-și poată împărtăși creațiile. Un spațiu care să nu fie numai despre lac de unghii și băieți și muzică, ci și despre alte lucruri, de exemplu cum să schimbi un cauciuc sau cum să vorbești franceză, sau la ce să te aștepți odată ce ai ieșit în lume.

Notez toate aceste lucruri. Apoi intru pe site și citesc ultima postare, scrisă în ziua petrecerii – două perspective opuse asupra cărții *Julie Plum, fata exorcistă*. Nici măcar *Clopotul de sticlă* sau *De veghe în lanul de secară*. Nimic important sau cutremurător. Nimic care să spună: ăsta e ultimul lucru pe care îl vei scrie înainte ca lumea să se schimbe.

Șterg notele. Șterg e-mailul de la compania de găzduire. Și apoi golesc și coșul de gunoi al computerului, astfel ca mesajul să dispară, așa cum dusă este și Eleanor.

Finch

A opta zi de trezie

Duminică seara, Kate, Decca și cu mine am plecat spre noua locuință a tatei, aflată în partea cea mai bogată a orașului, pentru Cina Săptămânală Obligatorie în Familie. Port același tricou albastru simplu și pantaloni kaki pe care îi îmbrac mereu când mă întâlnesc cu el. Crede că asta-i uniforma de la școală și nu m-am deranjat să-l corectez.

Mergem în tăcere, uitându-ne cu toții pe geam. Nici măcar nu dăm drumul la radio.

— Distracție frumoasă, spune mama înainte să ne dăm jos, încercând să pară grijulie, deși eu știu că în secunda în care mașina va ieși în stradă ea o să vorbească deja la telefon cu o prietenă și o să deschidă o sticlă cu vin. Este pentru prima dată când îl văd pe tata după Ziua Recunoștinței și prima dată când îi văd casa cea nouă, pe care o împarte cu Rosemarie și fiul ei.

Locuiesc într-una din casele enorme și noi, care arată identic cu celelalte locuințe aflate de-a lungul străzii. În timp ce tragem de poarta de la intrare, Kate spune:

— Îți dai seama cum ar fi să încerci să nimerești locul ăsta beat?

Înaintăm toți trei pe aleea curată și albă, pe care verdele strălucitor al gazonului o face să pară și mai albă. Două SUV-uri asemănătoare sunt parcate în drum, sclipind de parcă prețioasele lor vieți mecanice ar depinde de asta.

Ne deschide Rosemarie. Are în jur de treizeci de ani, dar arată de patruzeci și afișează un aer mulțumit, cu părul ei blond-roșcat și zâmbetul îngrijorat. Rosemarie este ceea ce s-ar numi, potrivit mamei, o „întreținătoare”, adică, tot potrivit mamei, exact persoana de care are tata nevoie. A venit la pachet cu o avere de 200 000 de dolari primiți după divorț de la fostul ei soț și cu un fiu știrb, în vârstă de șapte ani, pe nume Josh Raymond, care ar putea fi sau nu fratele meu bun.

Tata vine valvârtej spre noi, din spatele curții, unde frige la grătar cincisprezece kilograme de carne, deși suntem în ianuarie, nu în iulie. Pe tricoul lui scrie *Sugeți-o, Canucks*[9]. Cu doisprezece ani în urmă, tata a fost jucător profesionist de hochei, cunoscut mai mult sub numele de Bușitoru’, până când și-a zdrobit femurul de capul altui jucător. Arată la fel ca ultima dată când l-am văzut – prea arătos și prea voinic pentru un tip de vârsta lui, de parcă s-ar aștepta ca în orice moment să fie chemat iar la datorie –, dar în părul negru i-au apărut fire albe, iar ăsta-i un lucru nou.

Le îmbrățișează pe surorile mele, iar mie îmi dă o palmă peste spinare. Spre deosebire de cei mai mulți jucători de hochei, el a reușit cumva să-și păstreze dinții, iar acum și-i etalează în fața noastră, de parcă am fi fanii lui. Ne întreabă cum ne-a mers săptămâna asta, cum este la școală, dacă am învățat ceva ce el ar putea să nu știe. Asta-i o provocare – echivalentul lui pentru aruncarea mănușii. Ar fi șansa noastră să încercăm să-l punem în încurcătură pe bătrânul care face pe deșteptul, ceea ce nu amuză pe nimeni, așa că răspundem „nu”.

Tata ne întreabă despre programul de cursuri la distanță din noiembrie-decembrie și îmi ia ceva până să-mi dau seama că vorbește cu mine.

— Aa, e OK.

Bună asta, Kate. Îmi propun să-i mulțumesc mai târziu. Tata nu știe despre căderea mea sau despre problemele de la școală din clasa a zecea, pentru că anul trecut, după episodul chitarei sfărâmate, i-am spus directorului Wertz că tata a murit într-un accident de vânătoare. Nu s-a deranjat vreodată să verifice, iar acum o sună pe mama ori de câte ori este o problemă, ceea ce înseamnă, de fapt, că o sună pe Kate, pentru că mama nu catadicsește niciodată să verifice căsuța vocală.

---

[9] Echipă profesionistă de hochei din Vancouver, Canada.

Ridic o frunză de pe grătar.

— M-au invitat să rămân, dar i-am refuzat. Adică, oricât de mult mi-ar plăcea patinajul și oricât de bun aș fi la asta – cred că am moștenit talentul de la tine – nu sunt sigur că vreau să fac o carieră în domeniu.

Una dintre marile plăceri ale vieții mele este să fac niște comentarii ca ăsta, întrucât, pentru tata, cel mai negru coșmar ar fi să aibă un fiu gay.

Singura lui reacție a fost să deschidă o bere și să atace cu cleștele cele cincisprezece kilograme de carne, de parcă ar fi vreun pericol să se ridice și să ne devoreze pe toți. Mai că aș fi vrut să se întâmple.

Când vine vremea cinei, ne așezăm cu toții în sufrageria alba cu auriu și covorul din lână naturală, cel mai scump de pe piață. Chipurile, arată de o sută de ori mai bine decât covorul berber de doi lei pe care l-au găsit în casă când s-au mutat.

Josh Raymond abia ajunge la masă, din cauză că maică-sa e micuță și fostul ei soț este mărunțel, spre deosebire de tata, care e uriaș. Fratele meu vitreg este mic într-un fel diferit de cum eram eu la vârsta lui – tipul plăcut și frumușel, fără coate sau urechi care ies în afară, cu totul bine proporționat. Asta e singurul lucru care mă face să cred că nu există nicio legătură genetică între el și tata.

În momentul ăsta, Josh Raymond lovește în piciorul mesei și se holbează la noi peste farfurie, cu ochii lui enormi, care nu clipesc, ochi de bufniță.

— Cum merge, micuțule? îl întreb.

Miorlăie un răspuns, iar tata Bușitoru' își mângâie falca perfect bărbierită și spune cu vocea blândă și răbdătoare a unei călugărițe:

— Josh Raymond, ce-am vorbit despre lovitul în masă?

O spune pe un ton pe care nu l-a folosit niciodată cu mine sau cu surorile mele.

Decca, deja cu farfuria plină în față, începe să mănânce în timp ce Rosemarie îi servește pe ceilalți, pe rând. Când ajunge la mine, îi spun:

— Eu nu vreau, doar dacă aveți pe-acolo și un burger vegan.

Ea doar clipește spre mine, cu mâna încremenită în aer. Fără să-și întoarcă fața, îi aruncă tatei o privire scurtă.

— Burger vegan? Am fost crescut cu carne și cartofi și am ajuns la treizeci și cinci de ani. (O să facă patruzeci și trei în octombrie). Îmi imaginam că părinții sunt cei care pun mâncarea pe masă, așa că nu era treaba mea să fac mofturi.

Își ridică tricoul și se bate pe burtă – încă plat, dar nu mai are cele șase pătrățele –, dă din cap, îmi zâmbește, cu zâmbetul unui bărbat care are o nouă nevastă, un nou fiu, o nouă casă, două noi mașini și o nouă peluză verde, și care trebuie numai să stea pentru încă o oră sau două sub același acoperiș cu vechii lui copii, cei originali.

— Nu mănânc carne, tată.

De fapt, tehnic vorbind, Disciplinatul Finch este vegetarianul.

— De când?

— De săptămâna trecută.

— Oh, pentru Dumnezeu…

Tata se lasă pe spate și mă fixează cu privirea, în timp ce Decca ia o îmbucătură mare, însângerată, din burgerul ei, iar sucul îi curge pe bărbie. Kate spune:

— Nu fi afurisit, tată, spune Kate. Nu trebuie să mănânce carne dacă nu vrea.

Înainte să-l pot opri, Disciplinatul Finch spune:

— Sunt mai multe moduri de a muri. Poți să te arunci de pe un acoperiș sau poți să te otrăvești încet în fiecare zi, mâncând carnea altuia.

— Îmi pare rău, Theo. N-am știut.

Rosemarie îi aruncă o privire tatei, care se holbează încă la mine.

— Ce zici dacă îți fac o salată de cartofi pe care poți să o mănânci cu chifla de la burger, fără carne, sau pot să-ți fac un sandvici cu salată de cartofi.

Vorbește atât de plină de speranță, încât o las să-l facă, deși salata de cartofi are în ea și șuncă.

— Nu poate s-o mănânce. Salata de cartofi are șuncă.

Asta a fost Kate.

— Păi atunci, poate s-o scoată naibii afară, spune tata.

Acel „afară” sună ca „aară”, o rămășiță a educației lui canadiene. Începe să se enerveze, așa că tăcem; cu cât mâncăm mai repede, cu atât plecăm mai repede.

•

Ajuns acasă, o sărut pe mama pe obraz, pentru că are nevoie, și simt mirosul de vin roșu.

— V-ați distrat, copii? întreabă ea, iar noi știm că speră să ne rugăm de ea să ne lase să nu mai mergem niciodată acolo.

— În mod sigur nu, spune Decca, și pleacă dansând apăsat, pe scări.

Mama oftează cu ușurare înainte să-și mai ia ceva de băut și să meargă după ea. Duminicile își face cel mai bine rolul de părinte.

Kate deschide o pungă cu chipsuri și spune:

— Asta e așa o prostie.

Știu la ce se referă. „Asta” egal părinții noștri și duminicile și poate toată viața noastră dată peste cap.

— Nici măcar nu înțeleg de ce trebuie să mergem acolo și să ne prefacem că ne plăcem unii pe alții, când toată lumea știe că exact asta facem. Că ne prefacem.

Îmi întinde și mie punga.

— Pentru că oamenilor le place să se prefacă, Kate. Ba chiar o preferă.

Își aruncă părul peste umăr și se încruntă, semn că se gândește.

— Știi că până la urmă m-am hotărât ca la toamnă să mă duc la facultate.

Când a avut loc divorțul, Kate s-a oferit să amâne un an. *Cineva trebuie să aibă grijă de mama*, a spus ea.

Dintr-odată mi se face foame și ne pasăm punga înainte și înapoi, înainte și înapoi. Cu gura plină de chipsuri, îi spun:

— Credeam că ți-a plăcut să iei o pauză de la școală.

Țin la ea destul de mult cât să ne prefacem împreună că ăsta a fost celălalt motiv pentru care a stat acasă, că nu a avut nimic de-a face cu prietenul din liceu, care a înșelat-o, același cu care își făcuse planuri de viitor.

Ridică din umeri.

— Nu știu. Poate că nu a fost „pauza" pe care o așteptam. Mă gândesc să plec în Denver, să mă mut cu Tyler, poate să văd cum merge, să văd dacă încă merge treaba cu el. E mai bine decât să lucrez cu jumătate de normă la liceu și să trăiesc aici.

Nu pot s-o contrazic, așa că o întreb:

— Ți-o amintești pe Eleanor Markey?

— Sigur. A fost cu mine în clasă. De ce?

— Avea o soră.

Am întâlnit-o în clopotniță, pe când plănuiam amândoi să ne aruncăm de acolo. Am fi putut să ne prindem de mâini și să sărim împreună. Lumea ar fi crezut că eram iubiți blestemați de soartă. S-ar fi scris cântece despre noi. Am fi fost legende.

Kate ridică din umeri.

— Eleanor era în regulă. Un pic prea plină de ea. Amuzantă uneori. Nu o știam atât de bine. Nu mi-o amintesc pe soră-sa.

Termină vinul din paharul mamei și pune mâna pe cheile mașinii.

— Pe mai târziu.

*

Sus, îl pun pe Johnny Cash la pick-up, pescuiesc de pe biroul meu o țigară și îi spun Disciplinatului Finch să o lase baltă. Până la urmă, eu l-am creat, eu pot să-l alung. Așa că aprind țigara, deși îmi imaginez, brusc, cum mi se înnegresc plămânii, ca o stradă abia asfaltată, și mă gândesc la ce i-am spus tatei mai devreme: „Sunt mai multe moduri de a muri. Unul este să te arunci de pe un acoperiș, iar altul să te otrăvești lent, în fiecare zi, mâncând carnea altuia".

Pentru fabricarea țigării n-a trebuit să moară niciun animal, dar de data asta nu-mi place felul în care mă face să mă simt, de parcă aș fi poluat, de parcă aș fi otrăvit. O sting, și apoi, înainte să mă răzgândesc, le rup în două și pe celelalte. Apoi tai jumătățile cu foarfecă, le arunc la gunoi, deschid computerul și încep să scriu.

11 ianuarie. Potrivit New York Times, *aproape douăzeci la sută din sinucideri au loc prin otrăvire, însă în rândul medicilor care se sinucid, procentul este de 57. Ce cred eu despre metoda asta: mi se pare un fel cam laș*

de a ieși din scenă, dacă mă întrebați pe mine. Cred că, mai degrabă, ar trebui să simți ceva. Cu alte cuvinte, dacă cineva mi-ar pune pistolul la tâmplă (haha – scuzați, umorul sinucigașului) și m-ar obliga să folosesc otravă, aș alege cianura. În formă gazoasă, moartea poate surveni instant, ceea ce anulează scopul de a simți ceva. Dar când te gândești, după o viață de simțit prea mult, poate chiar merită ceva rapid și brusc.

Când termin, merg la baie și scotocesc prin dulapul cu medicamente. Ibuprofen, aspirină, ceva somnifere fără prescripție, pe care le-am furat de la Kate și le-am depozitat într-o veche cutie de medicamente a mamei. Iau în serios ce i-am spus Embrionului despre pastile. Nu le amestecăm. Devine limpede pentru mine că mi-e destul de greu să mențin controlul asupra propriului creier și fără ca altceva să mă tulbure din ale mele.

Dar nu știi niciodată când ai nevoie de un somnifer bun. Deschid cutia, răstorn în palmă tabletele albastre și le număr. Treizeci. Mă întorc la birou și le aliniez una câte una, ca o mică armată albastră.

Intru pe Facebook și văd pe pagina lui Violet o postare a cuiva de la școală, care îi spune că este o eroină pentru că m-a salvat. Are 146 de comentarii și 289 de aprecieri și, chiar dacă mă gândesc la câți oameni sunt recunoscători că sunt încă în viață, știu care-i adevărul. Merg la pagina mea, care este goală, cu excepția pozei prietenului lui Violet.

Îmi pun degetele pe tastatură, privind felul în care se odihnesc așa pe ea, cu unghiile late și rotunde. Îmi plimb degetele peste taste, ca și când aș cânta la pian. Și apoi scriu: *Mesele obligatorii cu familia sunt o mare porcărie, mai ales când intervin carnea și negarea. „Simt că nu mai putem trece din nou prin acele momente îngrozitoare." Mai ales când sunt atâtea de făcut*. Citatul este din biletul de sinucigaș al Virginiei Woolf către soțul său, dar cred că se potrivește în această împrejurare.

Trimit mesajul și aștept în apropierea computerului, organizând pastilele în grupuri de trei, apoi de zece, trăgând speranță să primesc ceva de la Violet. Încerc să îndrept iar plăcuța de înmatriculare lovită, scrijelesc în josul ei *Iar acele momente îngrozitoare*, și o așez pe peretele din camera mea, care este deja acoperit cu însemnări ca asta. Peretele are diferite nume: Zidul Gândurilor, Zidul Ideilor, Zidul Minții Mele, sau doar zidul, dar să nu fie confundat cu zidul celor de la Pink Floyd. Zidul este un loc unde țin șirul gândurilor, pe măsură ce apar, și mi le amintesc atunci când au dispărut. Orice este interesant sau ciudat, sau chiar pe jumătate inspirat ajunge aici.

O oră mai târziu, îmi verific pagina de Facebook. Violet a scris: *Pune în ordine toate piesele care-ți ies în cale*.

Pielea îmi ia foc. Mi-a răspuns tot cu un citat din Virginia Woolf. Inima îmi bate de trei ori mai tare. Rahat, îmi spun. Asta e tot ce știu din Virginia Woolf. Caut repede pe net, încercând să găsesc răspunsul corect. Brusc, îmi doresc să fi

acordat mai multă atenție Virginiei Woolf, o scriitoare ce nu mi-a folosit prea mult până acum. Brusc, îmi doresc să nu fi studiat nimic altceva decât pe ea în toți cei șaptesprezece ani ai mei.

Îi răspund: *Creierul meu este cea mai de neînțeles mașinărie – mereu bâzâind, mormăind, înălțându-se, huruind, scufundându-se și apoi îngropându-se în noroi. Și pentru ce*? *Pentru ce toată această pasiune*?

Asta pentru ce a zis Violet despre umplerea timpului și despre faptul că nimic nu contează, dar este exact ceea ce simt și eu – bâzâind, mormăind, înălțându-se, huruind, scufundându-se și apoi căzând adânc în noroi, atât de adânc încât nu mai pot respira. Momentele de somn sau de trezire, nimic între ele.

Este un citat, al naibii de bun, atât de bun încât îmi dă frisoane. Văd cum mi se zbârlește părul pe mâini și când mă uit la ecran văd răspunsul lui Violet: *Când stai să te gândești la lucruri precum stelele, treburile noastre nu par să mai aibă prea mare importanță, nu-i așa*?

Trișez, căutând pe net citate ale Virginiei Woolf. Mă întreb dacă și ea trișează. Scriu: *Am rădăcini, dar curg*.

Aproape că mă răzgândesc. Vreau să șterg rândul, însă ea îmi răspunde. *Îmi place ăsta. De unde este*?

Valurile. Trișez din nou și găsesc pasajul. Mai este: *Simt o mie de stări țâșnind în mine. Sunt vicleană, desfrânată, lipsită de vlagă, melancolică, rând pe rând. Am rădăcini, dar curg. Toată de aur, curgând*.

Hotărăsc să mă opresc aici, mai mult pentru că sunt curios să văd dacă îmi răspunde.

Durează trei minute. *Îmi place*: *„Ăsta e cel mai incitant moment pe care l-am trăit. Mă unduiesc. Tremur. Mă revărs precum o plantă într-un râu, plutind încolo, plutind încoace, dar înrădăcinată, așa încât el să poată ajunge la mine. «Vino», îi spun, «vino»*”.

În momentul ăsta, pulsul este singura parte activă a corpului meu. Mă calmez și mă gândesc la cât de ciudată și prostesc de sexy e toată treaba asta.

Scriu: *Mă faci să mă simt de aur, curgând*. Postez fără să mă mai gândesc. Aș putea continua să citez din Virginia Woolf – credeți-mă, pasajul e tot mai fierbinte – dar decid că aș vrea, mai degrabă, să citez din mine însumi.

Aștept răspunsul ei. Aștept trei minute. Cinci minute. Zece. Cincisprezece. Îi deschid site-ul, cel pe care îl făcuse împreună cu sora ei, și verific data ultimei postări, neschimbată de ultima dată când m-am uitat.

Pricep, îmi spun. Nici de aur, nici curgând. Stăm liniștiți.

Apoi apare un alt mesaj: *Am primit regulile tale de călătorie și am ceva de adăugat: nu mergem pe vreme rea. Mergem pe jos, facem jogging sau pe biciclete. Fără mașină. Nu ne depărtăm prea mult de Bartlett*.

Acum e pusă pe treabă. Răspund: *Eu n-am nicio problemă dacă mergem, alergăm sau pedalăm*. Gândindu-mă la site-ul ei mort și pustiu, adaug: *Ar trebui*

să scriem despre călătoria noastră, ca să avem și altceva de arătat în afară de poze. De fapt, tu ar trebui să scrii. Eu doar o să zâmbesc și o să arăt drăguț.

După o oră eu încă sunt aici, dar ea a dispărut. Uite-așa, se pare că fie am enervat-o, fie am speriat-o. Așa încât compun melodie după melodie. În cele mai multe nopți, astea sunt Cântece Care Vor Schimba Lumea, pentru că sunt atât de bune, atât de profunde și atât de al dracului de minunate. În noaptea asta însă, îmi spun că n-am nimic în comun cu fata asta, Violet, indiferent cât de mult mi-aș dori asta, și mă întreb dacă acele cuvinte pe care le-am schimbat au fost cu adevărat atât de fierbinți sau poate doar așa mi-am închipuit eu, surescitat de o fată pe care abia dac-o cunosc, și asta doar din cauză că este prima persoană pe care am întâlnit-o care se pare că vorbește aceeași limbă cu mine. Sau măcar câteva cuvinte.

Adun somniferele și le țin în palmă. Aș putea să le înghit chiar acum, să mă întind în pat, să închid ochii, să mă las dus departe. Dar cine o s-o mai supravegheze pe Violet Markey, să se asigure că nu se întoarce iar pe balustrada aia? Arunc pastilele în WC și trag apa după ele. Apoi revin la HerSister.com, caut în arhivă până ajung la primul articol și navighez prin toate, până le citesc de la cap la coadă.

Stau treaz cât de mult pot, dar adorm, în cele din urmă, în jur de patru dimineața. Visez că sunt gol și stau în clopotnița școlii, în frig și ploaie. Privesc în jos și văd toată lumea strânsă acolo, profesori și elevi, și tata, care mănâncă un burger în sânge, ridicându-l spre cer, de parcă ar toasta în cinstea mea. Aud un zgomot în spatele meu și, când mă întorc, o văd pe Violet, în capătul celălalt al balustradei din turnul clopotniței, goală și ea, dar încălțată cu o pereche de cizme negre. Este stupefiant – este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată cu ochii mei –, dau înainte să cobor de pe balustradă ca să merg spre ea, deschide gura, sare în gol și începe să țipe.

Este alarma ceasului, desigur, și îl lovesc mai întâi cu pumnul, apoi îl arunc de perete, lângă care cade, behăind ca o oaie rătăcită.

Violet

151 de zile până la absolvire

Luni dimineață. Prima oră.

Toată lumea vorbește despre noul articol apărut în *Cancanuri din Bartlett*, fițuica de bârfe a școlii, care nu are doar propria pagină web, ci se pare că a pus stăpânire pe tot internetul. *O eroină din clasa a douăsprezecea și-a salvat colegul nebun de la un salt din clopotniță*. Nu ni se dau numele, dar este o poză

cu chipul meu, cu ochii speriați îndărătul ochelarilor lui Eleanor și bretonul strâmb. Arăt ca în rubrica „înainte de machiaj”. Este, de asemenea, și o fotografie a lui Theodore Finch.

Jordan Gripenwaldt, editoarea ziarului școlii, le citește articolul prietenelor ei Alyx și Priscilla, cu o voce scăzută, plină de dezgust. Când și când, privesc în direcția mea și dau din cap, nu la adresa mea, ci în legătură cu acest exemplu de jurnalism de cea mai joasă speță.

Ele sunt fete deștepte, care spun lucrurilor pe nume. Cu ele ar fi trebuit să fiu prietenă, nu cu Amanda. Anul trecut pe vremea asta aș fi spus ce gândesc și aș fi fost de acord cu ele, după care aș fi scris pe blog un articol furios despre halul în care se bârfește în școală. Astăzi, în schimb, îmi iau geanta și îi spun profesorului că am crampe. O evit pe asistentă și urc scările spre ultimul etaj. Forțez încuietoarea către clopotniță. Merg doar până la scări, unde mă așez și citesc, la lumina telefonului, două capitole din *La răscruce de vânturi*. Am renunțat la Anne Brontë și m-am decis că doar Emily contează – nesupusa Emily, furioasă pe întreaga lume.

„Dacă totul ar pieri și n-ar rămâne decât el, eu aș continua să exist; iar dacă totul ar rămâne și el ar fi nimicit, universul s-ar transforma într-o uriașă lume străină mie."

— O uriașă lume străină, spun, vorbind singură. Că bine zici.

Finch

A noua zi

Încă de luni dimineață e limpede că Disciplinatul Finch trebuie să dispară. În primul rând, poza lui din *Cancanuri din Bartlett* nu este prea măgulitoare. Arată demoralizant de cuminte – bănuiesc că este un tocilar cu toate cele: nu fumează, e vegetarian și poartă gulerul ridicat. Și, în al doilea rând, pur și simplu nu mi se pare în regulă. Este probabil genul care se înțelege minunat cu profesorii și cu testele neanunțate și căruia nu-i displace, de fapt, să conducă Saturnul mamei sale, dar n-am încredere în el că n-o scrântește cu fetele. Mai precis, n-am încredere să-l las să meargă undeva cu Violet Markey.

În timpul celei de-a treia ore mă întâlnesc cu Charlie la Goodwill. Este unul jos, în stația de tren, într-o zonă unde nu se află altceva decât fabrici abandonate, dezafectate și grafitti. Acum au fost „reabilitate”, adică au primit un nou strat de vopsea și cineva a decis să le acorde atenție.

Charlie o aduce pe Brenda pentru consilierea în modă, chiar dacă nimic din ce poartă nu se asortează vreodată, iar ea jură că o face intenționat. În timp ce

Charlie vorbește cu una dintre vânzătoare, Bren se ține după mine la fiecare raft, căscând. Trece în revistă, lipsită de entuziasm, umerașele cu geci de piele.

— Ce căutăm, mai exact?

— Am nevoie de „reabilitare”, îi spun.

Cască iar fără să pună mâna la gură și-i pot vedea plombele.

— O noapte albă?

Rânjește, lățindu-și larg buzele de un roz strălucitor.

— Amanda Monk a dat o petrecere sâmbătă seară. M-am prostit cu Gabe Romero.

Roamer nu numai că este iubitul Amandei, ci și cel mai mare bulangiu din școală. Nu-mi dau seama de ce, dar Bren simte ceva pentru el încă din clasa a noua.

— El o să-și amintească?

Zâmbetul îi pălește puțin.

— Era cam luat, dar i-am lăsat în buzunar una d-asta. Ridică o mână și își flutură degetele. Îi lipsește una dintre unghiile albastre de plastic.

— Și, pentru orice eventualitate, și inelul din nas.

— Mi s-a părut mie că arăți diferit.

— Asta pentru că radiez.

E mult mai trează acum. Își pocnește palmele și le freacă una de alta nebunește, ca un savant nebun.

— Deci, ce căutăm?

— Nu știu. Ceva mai puțin cumințel, poate un pic mai sexy. Am terminat cu anii ’80.

Se încruntă.

— E vorba de cum-o-cheamă? Tipa aia slăbănoagă?

— Violet Markey, și nu e slăbănoagă. Are șolduri.

— Și un funduleț obraznic de tot.

Ni se alătură și Charlie.

— Nu.

Bren clatină din cap atât de tare și de repede încât arată de parcă ar avea un atac de apoplexie.

— Nu te îmbraci ca să te placă o fată – mai ales o fată ca asta. Te îmbraci ca să-ți placă ție. Dacă nu te place așa cum ești, atunci n-ai nevoie de ea.

Toate astea ar fi bune și frumoase dacă aș ști precis *cum* anume sunt. Ea o ține înainte:

— Asta e tipa cu blogul, aia căreia îi place actrița Gemma Sterling? Aia care și-a salvat „colegul de clasă nebun” de la saltul în gol? Ei bine, să se ducă dracului și ea, și fundul ei slăbănog.

Bren urăște toate fetele care nu poartă cel puțin mărimea patruzeci și doi.

În timp ce sporovăiește în continuare despre Violet, despre Gemma Sterling, despre *Cancanuri din Bartlett*, eu mă abțin să spun ceva. Brusc, aș vrea ca Bren sau Charlie să nu mai vorbească despre Violet, pentru că vreau s-o păstrez doar pentru mine, precum acel Crăciun de când aveam opt ani – pe vremea când Crăciunurile erau încă frumoase – și când am primit prima mea chitară, pe care am numit-o „Pe aici nu se trece”, astfel încât nimeni să n-o poată atinge, în afară de mine.

În cele din urmă, n-am altă șansă decât s-o întrerup pe Bren.

— Ea e cea care a suferit un accident în aprilie anul trecut, cu soră-sa, pe când treceau pe Strada Podului.

— Oh! Doamne. Ea e?

— Soră-sa era a douășpea.

— Rahat.

Bren își prinde bărbia cu mâna și se bate ușor peste ea.

— Știi ceva, poate ar trebui să joci un pic mai sigur.

Vocea i s-a îmblânzit.

— Gândește-te la Ryan Cross. Știi cum se îmbracă. Ar trebui să te duci la Old Navy sau American Eagle sau, chiar mai bine, la Abercrombie în Dayton.

— Dar am încercat stilul „elev disciplinat”.

— Nu și versiunea modernă.

Charlie îi spune Brendei:

— N-o să se cupleze niciodată cu el. Indiferent ce ar purta. Fără supărare, omule.

— Nicio problemă. Și să-l ia dracu’ pe Ryan Cross.

Folosesc aceste cuvinte pentru prima dată în viață.

Mă simt atât de ușurat și, dintr-odată, simt nevoia s-o iau la fugă prin magazin.

— Să-l ia dracu’.

Hotărăsc ca noul Finch să înjure oricând și oricum dorește. Este genul de Finch care ar sta pe o clădire și s-ar gândi să sară doar pentru că nimic nu-l sperie. Este un rebel în toată regula.

— În cazul ăsta.

Charlie smulge o geacă de pe umerașul ei și o ține ridicată. Este destul de rebelă. Toată din piele jupuită, uzată, ceva ce Keith Richards ar fi purtat cândva, pe vremuri.

Aș zice că e cea mai mișto geacă pe care am văzut-o eu vreodată. O trag pe mine în timp ce Bren oftează, se îndepărtează și se întoarce agale, cu o pereche uriașă de ghete negre Beatle.

— Sunt mărimea 48,5, spune ea. Dar la halul în care crești, până vineri îți vin.

Pe la prânz încep să lucrez la Finch Rebelul. În primul rând, se pare că fetele îl plac. O boboacă drăguță chiar mă oprește pe coridor și mă întreabă dacă am

nevoie de indicații. Trebuie să fie boboacă, din moment ce n-are habar cine sunt. Când mă întreabă dacă sunt din Londra, îi spun „noroc” și „așa-i” și „cârnați” și „piure”, cu un accent destul de convingător, aș zice eu. În timp ce mă îndrumă spre cafenea, ba chicotește, ba își flutură părul.

Din cauză că BHS[10] are cam trei mii de elevi, ne-au împărțit la prânz în trei serii. Brenda chiulește astăzi de la ore, ca să mănânce cu Charlie și cu mine, și o salut cu „helău’” și „ești ca focu’” și altele la fel. Bren doar clipește spre mine, apoi spre Charlie.

— Nu-mi spune, te rog, că acum e englezoi.

Dă din umeri și continuă să mănânce.

Petrec restul orei de prânz vorbind cu ei despre locurile mele favorite de acasă – Honest Jon’s, Rough Trade East și Out on the Floor, magazinul de discuri unde îmi pierd vremea. Le spun despre Fiona, prietena mea irlandeză, rea, dar sexy, și despre amicii mei preferați, Tam and Natz. Când prânzul s-a terminat, creasem deja un univers pe care îl puteam vedea, așternut până în cele mai mici detalii – posterele cu Sex Pistols și Joy Division de pe peretele meu, țigările pe care le fumez la fereastra apartamentului pe care îl împărțim eu și Fiona, nopțile petrecute cântând la Hope și Anchor și Halfmoon, zilele dedicate înregistrării discurilor, la studioul Abbey Road. Când sună clopoțelul și Charlie spune „Hai să mergem, coaie”, simt deja dorul de casă pentru această Londră lăsată în urmă.

Da, domnule. Mergând pe culoare, mă gândesc că Rebelul Englez Finch ar fi în stare de orice. Să cucerească școala, să cucerească orașul, să cucerească lumea. Ar fi o lume a toleranței, în care vecinii s-ar iubi între ei, elevii s-ar iubi între ei sau, cel puțin, și-ar arăta unul altuia respect. Fără judecăți, fără cruzime. Fără agresiune verbală. Fără, fără, fără.

În timp ce mă îndrept spre ora de Geografie a Statelor Unite, sunt aproape convins că această lume există și începe să-mi placă această nouă persoană. Până când îl văd pe Ryan Cross, tot de aur, curgând, cu mâna pe spătarul scaunului lui Violet de parcă ar fi gazda de la Macaroni Grill. Zâmbește la ea și-i vorbește, iar ea zâmbește la el cu gura închisă, cu ochii ei verzi-cenușii larg deschiși și serioși îndărătul ochelarilor, și iată cum, dintr-odată, devin Theodore Finch cel născut în Indiana, într-o pereche de ghete second-hand. Tipii ca Ryan Cross au un stil al lor de a-ți aminti cine ești, chiar și atunci când tu nu vrei.

Încerc să surprind privirea lui Violet, dar este prea ocupată-l să aprobe din cap și să-l asculte pe Ryan, și apoi mai sunt aici și Roamer, și Amanda Monk, care mă fixează cu o privire de gheață și se răstește:

— La ce te uiți?

Apoi Violet este înghițită de ei, așa că tot ce-mi rămâne de făcut este să mă holbez în direcția în care se afla adineauri.

---

[10] Bartlett High School.

Imediat ce sună clopoțelul, domnul Black horcăie în fața clasei și întreabă dacă are cineva întrebări în legătură cu proiectul. Se ridică niște mâini și, rând pe rând, îi lămurește.

— Duceți-vă și cunoașteți-vă… statul. Duceți-vă în muzee… și parcuri… și locuri istorice. Asimilați ceva… cultură… încât, atunci când veți pleca… să o puteți lua cu voi.

Spun, cu cea mai bună engleză britanică de care sunt în stare:

— Dar nu cred că o putem lua cu noi.

Violet râde. E singura care o face. Imediat după aceea, se întoarce cu spatele la toată lumea și se uită spre peretele din dreapta ei.

Când sună clopoțelul, trec pe lângă Ryan Cross, Roamer și Amanda și ajung atât de aproape de Violet, încât simt parfumul floral al șamponului ei. Adevărul e că, pe Rebelul Finch, băieții ca Ryan Cross nu-l intimidează pentru mult timp.

Amanda spune, cu vocea ei nazală de fetiță:

— Pot să te ajut cu ceva?

Vorbesc cu Violet, cu vocea mea obișnuită, fără accent britanic:

— E timpul să pornim în călătorie.

— Încotro?

Ochii îi sunt reci și puțin îngrijorați, de parcă s-ar teme că aș putea s-o iau pe sus chiar aici și acum.

— Ai fost la Hoosier Hill?

— Nu.

— Este punctul cel mai înalt din stat.

— Am auzit.

— Mă gândesc că ar putea să-ți placă. Doar dacă nu ți-e teamă de înălțimi.

Ridic capul. Fața i s-a albit, apoi își revine și colțurile gurii ei perfecte se ridică într-un zâmbet fals, perfect.

— Nu, sunt OK.

— Te-a salvat să nu te-arunci în gol de pe marginea aia, nu-i așa?

Asta vine din partea Amandei. Își flutură telefonul, pe care reușesc să văd doar titlul din *Cancanuri din Bartlett*. Roamer mormăie:

— Poate ar trebui să urci iar acolo și să mai încerci.

— Și să ratez ocazia de a vedea Indiana? Nu, mulțumesc.

Mă sfredelesc cu privirea, în timp ce eu mă uit la
Violet.

— Hai să mergem.

— Acum?

— Nu-i moment mai bun ca prezentul și așa mai departe. Tu, mai mult ca oricine, ar trebui să știi că singurul moment garantat este „prezentul”.

— Hei, cretinule, de ce nu-l întrebi și pe prietenul ei? spune Roamer.

— Pentru că nu mă interesează Ryan, mă interesează Violet, îi răspund lui Roamer, apoi îi zic lui Ryan: Nu-i o întâlnire, frate. E un proiect.

— Nu-i prietenul meu, spune Violet, iar Ryan arată atât de afectat încât aproape că-mi pare rău pentru el, cu excepția faptului că-i imposibil să-ți pară rău pentru un tip ca el.

— Nu pot lipsi de la școală.

— De ce nu?

— Pentru că nu sunt o delincventă.

Tonul ei este limpede – *așa ca tine* – și îmi spun în sinea mea că o rostește doar de show.

— Te aștept în parcare, după ore.

Pe drumul spre ieșire, mă opresc.

— „Vino”, îi spun, „vino”.

Poate că e numai imaginația mea, dar mi se pare că aproape a zâmbit.

— Ciudatule, o aud pe Amanda mormăind în timp ce ies.

Mă lovesc din greșeală cu cotul de tocul ușii și, ca să n-am ghinion, mă lovesc și cu celălalt.

Violet

151 de zile până la absolvire

Trei și jumătate. Parcarea școlii.

Stau în soare, umbrindu-mi ochii. La început nu-l văd. Poate că a plecat fără mine. Sau poate că am ieșit pe ușa greșită. Orașul nostru este mic, dar școala, mare. Avem trei mii de elevi, fiindcă este singurul liceu pe o distanță de kilometri întregi. El ar putea fi oriunde.

Mă țin de ghidonul bicicletei, un exemplar portocaliu, vechi, cu zece viteze, moștenit de la Eleanor. Ea o numise Leroy, pentru că îi plăcea să le poată spune părinților „Am ieșit un pic să-l călăresc pe Leroy” sau „O să ies să-l călăresc puțin pe Leroy”.

Brenda Shank-Kravitz trece țanțoșă pe lângă mine, ca un nor de furtună roz strălucitor. Charlie Donahue pășește agale în spatele ei.

— Este acolo, spune Brenda.

Îndreaptă spre mine un deget cu unghia albastră.

— Dacă îi frângi inima, o să-ți trag șuturi în fundul ăla slăbănog de aici și până în Kentucky. Nu glumesc.

Ultimul lucru de care are nevoie este să te joci tu cu mintea lui. S-a-nțeles?

— S-a-nțeles.

— Și-mi pare rău. Știi tu. Pentru soră-ta.

Privesc în direcția arătată de Brenda. Theodore Finch stă rezemat de un minivan, cu mâinile în buzunare, de parcă ar avea tot timpul din lume să mă aștepte pe mine. Mă gândesc la rândurile din Virginia Woolf, cele din *Valurile*: „Palid, cu părul negru, cel care se apropie este melancolic, romantic. Eu sunt vicleană, alunecoasă și capricioasă; iar el este melancolic, el este romantic. El este aici…”

Ghidez bicicleta în direcția lui. Părul lui negru este cam sălbatic și dezordonat, de parcă ar fi fost la plajă, în ciuda faptului că nu avem plaje în Bartlett, și lucește în negru-albăstrui la lumină. Pielea lui palidă e atât de albă, încât i se văd venele de pe brațe.

Deschide ușa pasagerului.

— După tine.

— Ți-am spus, nu cu mașina.

— Mi-am uitat bicicleta, așa că trebuie să mergem la mine acasă s-o iau.

— Atunci merg după tine.

•

Conduce mai încet decât ar fi necesar, și zece minute mai târziu ajungem acasă la el. Este o locuință în stil colonial, din cărămidă, pe două niveluri, cu tufișuri înghesuite sub ferestre, obloane negre și o ușă roșie. E și o cutie poștală asortată, pe care scrie Finch. Aștept în drum, în timp ce el scotocește prin dezastrul din garaj, căutând bicicleta. În cele din urmă, o ridică, o scoate și urmăresc cum își încordează mușchii brațelor.

— Poți să-ți lași geanta în camera mea.

Își șterge bicicleta de praf cu tricoul.

— Dar am lucrurile acolo…

O carte de istorie a Indianei, împrumutată de la bibliotecă după ultima oră de curs, și pungi de plastic de diferite mărimi – oferite de una dintre doamnele care ne servesc prânzul – pentru eventualele suvenire pe care le vom aduna.

— O duc eu.

Descuie ușa și o ține deschisă, ca să pot intra. Înăuntru arată ca o casă banală, obișnuită, nu ca una în care te-ai aștepta să locuiască Theodore Finch. Urc scările după el. Pe pereți sunt aliniate fotografii de școală, înrămate. Finch la grădiniță. Finch în gimnaziu. Arată diferit în fiecare an, nu doar din cauza vârstei, ci și ca persoană. Clovnul clasei Finch, Dificilul Finch, încrezutul Finch, Atletul Finch. La capătul coridorului, deschide o ușă.

Pereții sunt de un roșu-închis, intens, în timp ce totul în rest este negru – biroul, scaunul, biblioteca, cuvertura de pe pat, chitara. Un perete întreg este acoperit cu poze, însemnări pe post-ituri, șervețele și bucăți zdrențuite de hârtie. Pe ceilalți pereți sunt postere de la concerte și o poză mare, în alb și negru, cu el undeva pe o scenă, cu o chitară în mână.

Mă duc în fața peretelui cu însemnări și spun:

— Ce-i toată chestia asta?

— Planuri, îmi răspunde. Cântece. Idei. Viziuni.

Îmi aruncă geanta pe pat și caută ceva într-un sertar.

Multe dintre notițe seamănă cu fragmente de lucruri, cuvinte singuratice sau fraze care n-au sens de sine stătătoare: *Flori de noapte*, *O fac, așa că pare real*, *Lasă-ne să ne scuturăm*, *În întregime decizia mea*, *Obelisc*, *Astăzi este o zi potrivită să*?

— Este o zi potrivită să ce? aș vrea să-l întreb.

În schimb, spun:

— Obelisc?

— Este cuvântul meu preferat.

— Pe bune?

— Cel puțin, unul dintre ele. Uită-te la el.

Mă uit.

— Ăsta este un cuvânt drept, vertical, puternic. Unic, original și misterios, într-un fel, pentru că nu este chiar cum sună. Este un cuvânt care te surprinde și te face să gândești: *Oh. Atunci, bine*. Cere respect, dar este și modest. Nu ca „monument” sau „turn”.

Dă din cap.

— Nenorocite pretențioase.

Nu spun nimic, pentru că îmi plăceau cuvintele, îmi plăceau și mă pricepeam să le potrivesc. Din cauza asta îmi doresc să le protejez, mai presus de orice, pe cele mai bune dintre ele. Însă acum toate, bune sau rele, mă frustrează.

— Ai auzit vreodată până acum expresia „urci din nou în sa”? mă întreabă el.

— Doar la domnul Black.

Se apleacă peste birou, rupe o bucată de hârtie în jumătate și scrie ceva pe ea. În timp ce ieșim din cameră, o lipește pe perete.

Afară, mă sui pe Leroy, sprijinindu-mă cu un picior pe asfalt. Theodore Finch ia în spate un rucsac, iar tricoul i se ridică peste abdomenul străbătut pe mijloc de o cicatrice roșie, urâtă.

Ridic pe cap ochelarii lui Eleanor.

— De unde ai cicatricea aia?

— Am desenat-o. Din experiența mea, fetelor le plac cicatricile chiar mai mult decât tatuajele.

Încalecă pe bicicletă, lăsându-se pe spate în șa, cu ambele picioare bine proptite pe pământ.

— Ai mai urcat în vreo mașină de la accident?

— Nu.

— Asta e un record. Vorbim de câte luni, opt, nouă? Cum vii la scoală?

— Cu bicicleta sau pe jos. Nu stăm așa de departe.

— Dar dacă plouă sau ninge?

— Cu bicicleta sau pe jos.

— Deci îți este frică să mergi cu mașina, dar te urci pe marginea clopotniței?

— Am plecat acasă.

Râde, îmi prinde bicicleta și o ține bine, înainte să apuc să plec.

— Nu mai aduc vorba.

— Nu te cred.

— Uite, deja ești aici și ne-am băgat deja în proiectul ăsta așa că, la cum văd eu lucrurile, cu cât mergem mai repede la Hoosier Hill, cu atât mai repede termini cu asta.

Trecem pe lângă lanuri de porumb, unul după altul. Hoosier Hill este la numai optsprezece kilometri de oraș, așa că nu avem mult de mers. Este o zi friguroasă, dar însorită, și e bine la plimbare. Închid ochii și las capul pe spate. Este o rămășiță a lui Violet de Dinainte. Violet, Adolescenta normală. Violet Neremarkey-bila.

Finch pedalează pe lângă mine.

— Știi ce-mi place la condus? Mișcarea înainte, propulsia, impresia că ai putea merge oriunde.

Deschid ochii și mă încrunt la el.

— Ăsta nu-i condus.

— Tu să-mi spui.

Șerpuiește de-a lungul drumului, mergând în formă de opt, apoi îmi dă târcoale în cercuri, apoi vine iar lângă mine.

— Sunt surprins că nu porți un coif sau o armură întreagă, așa, ca să fii în supersiguranță. Dacă vine vreo apocalipsă și toți, în afară de tine, se prefac în zombie, și singura cale de scăpare este să pleci naibii din oraș? Nu zboară avioane, nu merg trenuri, nu autobuze, transportul public e în colaps. Cu bicicleta ești prea expusă, e prea periculos. Ce faci atunci?

— De unde știu că sunt în siguranță în afara orașului?

— Bartlett este singurul loc afectat.

— Și știu sigur asta?

— Este o informație de interes public. Guvernul a confirmat.

Nu-i răspund.

Face opturi pe lângă mine.

— Unde te-ai duce, dacă ai putea să mergi oriunde?

— Încă e apocalipsă?

— Nu.

Cred că la New York.

— M-aș întoarce în California, îi spun. Mă gândesc, de fapt, la California de acum patru ani, înainte de a ne muta aici, când Eleanor era o într-a zecea, iar eu intram în clasa a noua.

— Dar acolo ai fost deja. Nu vrei să vezi locuri unde n-ai mai fost până acum?

Pedalează alături de mine, acum cu mâinile la subsuori.

— Acolo e cald și nu ninge niciodată.

Urăsc zăpada și o s-o urăsc mereu. Și îi mai și aud pe doamna Kresney și pe părinții mei spunându-mi să fac un efort. Așa că spun:

— Aș putea să merg în Argentina sau Singapore pentru continuarea studiilor. Nu-mi depun candidatura la nicio școală la mai puțin de trei mii de kilometri de aici.

Sau în orice alt loc unde zăpada căzută într-un an e mai mare de doi centimetri, ceea ce înseamnă că NYU nu intră în calcul.

— Totuși, s-ar putea să rămân aici. Nu m-am hotărât.

— Nu vrei să știi unde aș merge eu, dacă aș putea?

Nu prea, mă gândesc.

— Unde ai merge dacă te-ai putea duce oriunde?

A sunat mai nesuferit decât aș fi vrut.

Se sprijină pe ghidon, cu ochii la mine.

— Aș merge la Hoosier Hill, cu o fată frumoasă.

•

Un crâng mărginește o parte a drumului. Pe cealaltă se întind câmpurile întinse ale fermelor, presărate cu zăpadă. Finch spune:

— Cred că e în partea aia.

Traversăm șoseaua și o luăm pe poteca de pământ, lungă de doar câțiva metri. Mă dor picioarele de la pedalat. În mod straniu, mă simt fără suflare.

Câțiva copii se joacă pe câmp, dându-se huța pe un gard. Când ne văd venind, unul dintre ei îl înghiontește pe celălalt și ne îndrumă.

— Puteți să-i dați înainte, spune el. Vin oameni din toată lumea să-l vadă și nu sunteți voi primii.

— Înainte erau indicatoare de hârtie, adaugă un alt copil. Pare plictisit.

Finch le spune, cu accent australian:

— Suntem din Perth. Am venit până aici ca să vedem punctul cel mai înalt din Indiana. Este OK dacă escaladăm culmea?

Ei nu ne întreabă unde vine Perth. Doar ridică din umeri.

Cotim spre pădured de copaci bruni, iernatici, iar crengile ne zgârie pe față. Ne afundăm pe o potecă îngustă și murdară și mergem mai departe, dar nu alături. Finch este în față și sunt mai atentă la strălucirea părului său și la felul în care merge pe bicicletă, suplu și agil, decât sunt la peisaj. Dintr-odată, am ajuns în mijlocul unui cerc maroniu. Sub un copac se vede o bancă de lemn, cu o masă de picnic un pic mai încolo. Indicatorul este în dreapta noastră – *Punctul cel mai înalt din Indiana, Hoosier Hill, Înălțime 383 de metri*. Marcajul este drept înainte – un jalon de lemn înfipt în pământ în mijlocul unei stive de bolovani.

— Ăsta e? zic eu fără să mă pot abține.

Ce mai înălțime! Este uimitor de dezamăgitor. Dar la urma urmei la ce mă așteptam?

Mă ia de mână și mă trage după el, astfel încât stăm unul lângă altul pe pietre. Stăm în echilibru pe un dâmb de pământ nu mai lat sau mai înalt decât movilița de pe terenul de baseball.

În clipa în care i-am simțit pielea atingându-mă, am simțit că tresar ușor.

Îmi spun în sinea mea că nu-i nimic mai mult decât tresărirea de înțeles provocată de un contact fizic efectiv, atunci când vine din partea cuiva nou, cu care nu ești obișnuit. Dar niște curenți electrici îmi cuprind brațul și el își plimbă degetul mare în palma mea, făcând curenții să-mi circule prin tot corpul. *Uh-oh*.

Spune, cu accentul lui australian:

— Cum ni se pare?

Mâna îi este fermă și caldă și, cumva, așa mare cum este, se potrivește cu a mea.

— Dacă am venit aici din Perth?

Sunt distrasă de electricitatea din corpul meu și încerc să n-o arăt. Dacă aș face-o, știu că nu m-ar lăsa să aud și restul.

— Sau poate că suntem din Moscova.

Și accentul lui rusesc este foarte bun.

— Suntem enervați rău de tot.

Spune cu vocea lui adevărată:

— Nu la fel de enervați precum cei din Sand Hill, al doilea cel mai înalt punct din Indiana. Are numai 327 de metri și nici măcar nu beneficiază de un spațiu pentru picnic.

— Dacă sunt pe locul doi, nici nu le trebuie așa ceva.

— Un argument excelent. În opinia mea, nici nu merită să te uiți la el. Nu și dacă ai ajuns la Hoosier Hill.

Îmi zâmbește și, pentru prima dată, observ cât de albaștri îi sunt ochii – precum cerul senin.

— Cel puțin așa simt acum, că stau aici, cu tine.

Își închide ochii albaștri-deschis și trage aer în piept. Când îi deschide iar, spune:

— De fapt, stând aici, lângă tine, faci să pară locul ăsta înalt ca Everestul.

Îmi smulg mâna îndărăt. Chiar și după ce îi dau drumul, tot mai simt curentul ăla prostesc.

— N-ar trebui să adunăm lucruri? Să scriem chestii? Să filmăm ceva? Cum ne organizăm?

— Nu ne organizăm. Când suntem în mijlocul drumeției, trebuie să fim prezenți, nu să privim printr-o lentilă.

Privim împreună în zare, dincolo de cercul maroniu, de bancă și de copaci și, mai departe, către câmpul întins, alb. Cu zece luni în urmă, aș fi stat aici

descriindu-mi în minte locul. *Există un semn, ceea ce-i un lucru bun, pentru că altfel n-ai ști defel că te uiți la cel mai înalt punct din Indiana…* Aș fi compus o întreagă poveste de fundal despre copii, ceva narativ și incitant. Acum, sunt doar niște copii de la țară, din Indiana, cocoțați pe un gard. Spun:

— Cred că ăsta-i cel mai urât loc pe care l-am văzut vreodată. Nu doar ăsta. Tot statul.

Parcă mi-aud părinții îndemnându-mă să nu fiu negativistă, ceea ce-i chiar caraghios, fiindcă eu am fost mereu cea veselă. Eleanor era aia cu toane.

— Așa credeam și eu. Dar apoi mi-am dat seama, fie că mă crezi sau nu, că pentru unii este chiar frumos. Așa ar trebui, din moment ce aici locuiesc destui oameni și n-or crede toți că e urât.

Zâmbește spre copacii urâți și spre câmpurile urâte ale fermelor și spre copiii urâți, de parcă ar putea vedea tărâmul fermecat Oz. De parcă ar putea vedea, cu adevărat, frumusețea locurilor. În momentul ăsta aș vrea să pot vedea lumea prin ochii lui. Aș vrea să aibă ochelari pe care să mi-i dea mie.

— Așa că îmi închipui că, dacă tot sunt aici, aș putea la fel de bine să încerc să cunosc locurile, știi, să văd ce-i de văzut.

— Să colinzi Indiana?

— Mda.

— Arăți schimbat fată de ieri.

Mă privește dintr-o parte, cu ochii pe jumătate închiși.

— Este de la altitudine.

Râd, apoi mă stăpânesc.

— Să știi că-i OK să râzi. N-o să se crape pământul în două. N-o să ajungi în iad. Crede-mă. Dacă există un iad, o să ajung acolo înaintea ta și vor fi atât de ocupați cu mine, că nici n-or să se mai intereseze de tine.

Aș vrea să-l întreb lui ce i s-a întâmplat. *Este adevărat că a avut o cădere*? *Este adevărat că a luat o supradoză*? *Unde a fost la finalul semestrului trecut*?

— Am auzit o grămadă de povești.

— Despre mine?

— Sunt adevărate?

— Probabil.

Își scutură părul din ochi și se uită bine la mine, îndelung. Privirea îi coboară încet de-a lungul feței mele, spre gură. Pentru o secundă, am senzația că o să mă sărute. Pentru o secundă, aș vrea și eu să-l sărut.

— Deci putem să-l bifăm pe ăsta, da? Unul e gata. Mai rămâne unul.

Parcă aș fi secretara tatei.

— Am o hartă în rucsac.

Nu face niciun gest s-o aducă. În schimb, se ridică, trage aer în piept, privește de jur împrejur. Aș vrea să aducă harta, pentru că așa sunt eu sau așa eram, pregătită pentru următorul obiectiv, de cum mi-l fixam în minte. Dar nu se duce

nicăieri, iar apoi mâna lui o găsește din nou pe a mea. În loc să mi-o trag înapoi, mă ridic și eu, și e chiar frumos. Curenții electrici aleargă prin mine. Trupul îmi vibrează. Briza suflă uşor, foşnind frunzele copacilor. Este aproape ca o muzică. Stăm unul lângă celălalt, privind departe, sus și în jur.

Apoi spune:

— Hai să sărim.

— Ești sigur? E cel mai înalt punct din Indiana.

— Sunt sigur. Acum ori niciodată, dar trebuie să știu că ești alături de mine.

— OK.

— Gata?

— Gata.

— La trei.

Sărim chiar când copiii trec pe acolo. Aterizăm, plini de praf și râzând. Cu accentul lui australian, Finch le spune:

— Noi suntem profesioniști. Orice s-ar întâmpla, să nu încercați asta acasă.

Lucrurile pe care le lăsăm în urmă sunt câteva monede britanice, o pană roșie de chitară și un breloc cu însemnele Liceului Bartlett. Le depunem în piatra falsă „de ascuns comori”[11] pe care Finch a găsit-o în garajul lui. O înțepenește printre celelalte pietre care înconjoară punctul cel mai înalt. Se îndreaptă și își scutură pământul de pe mâini.

— Îți place sau nu, de-acum facem pentru totdeauna parte din locul ăsta. Doar dacă nu vin copiii ăia să ne jefuiască.

Îmi simt mâna rece fără mâna lui. Îmi scot telefonul și spun:

— Trebuie să consemnăm cumva lucrurile astea.

Încep să fac poze înainte ca el să mă aprobe din cap și apoi facem cu rândul, pozând în vârf.

După aceea scoate harta din rucsac, împreună cu un caiet cu spirală. Mi-l dă, alături de un pix, iar când spun „Scrie tu”, îmi răspunde că scrisul lui de mână seamănă cu niște scurmături de găină și că depinde de mine dacă iau sau nu notițe. Ceea ce nu-i pot spune este că mai degrabă aş conduce tot drumul spre Indianapolis decât să scriu în caietul ăsta.

Însă, pentru că se uită la mine, mâzgălesc câteva lucruri – loc, dată, oră, o scurtă descriere a locului în sine și a copiilor de pe gard – și, în cele din urmă, întindem harta pe măsuța de picnic.

Finch urmărește cu degetul arătător liniile roșii ale autostrăzii.

— Știu că Black a spus să alegem două obiective și să ne ocupăm de ele, dar cred că nu-i destul. Cred că trebuie să le vedem pe toate.

— Pe care toate?

[11] În original hide-a-key („ascunde-o-cheie") – cutii sub formă de pietre, cu un compartiment secret pentru depozitarea unor obiecte.

— Fiecare punct de interes din stat. Cât de multe putem înghesui într-un semestru.

— Numai două. Așa a fost înțelegerea.

Cercetează harta, dând din cap. Mâna i se mișcă pe deasupra hârtiei. Când termină, toată harta e acoperită de semne făcute cu pixul, căci a încercuit fiecare oraș în care știe că se află o minunăție – Dune State Park, Cel mai mare ou din lume, Casa lui Dan Patch, calul de curse, Catacombele din Market Street și chiar Cei Șapte Stâlpi, o serie de coloane de calcar, enorme, săpate de natură, cu vedere către râul Mississinewa. Unele dintre locurile încercuite sunt aproape de Bartlett, altele, la mare depărtare.

— Sunt prea multe, îi spun.

— Poate. Poate nu.

•

Seara, devreme. Pe aleea casei lui Finch. Stau lângă Leroy în timp ce Finch își lasă bicicleta în garaj. Deschide ușa ca să intrăm și, pentru că nu mă mișc, spune:

— Trebuie să-ți iei geanta.

— Aștept aici.

Râde și pleacă. Cât lipsește, îi dau mamei un SMS ca s-o anunț că ajung acasă curând. Mi-o și imaginez așteptând la fereastră, uitându-se după mine, chiar dacă a avut grijă să n-o surprind niciodată.

În câteva minute, Finch se întoarce și stă prea aproape de mine, doar la câțiva centimetri distanță, privindu-mă cu ochii lui albaștri de tot. Își dă la o parte cu mâna părul din ochi. A trecut mult timp de când n-am mai fost atât de aproape de un băiat în afară de Ryan și îmi amintesc, dintr-odată, ce a spus Suze în legătură cu faptul că Finch știe cum să se poarte cu o fată. „Ciudat” sau nu, Theodore este suplu, chipeș și periculos.

Brusc, simt nevoia să mă trag înapoi. Îmi las pe ochi ochelarii lui Eleanor, așa încât Finch arată deformat și straniu, de parcă l-aș vedea într-o oglindă din parcul de distracții.

— Pentru că mi-ai zâmbit.

— Ce?

— Ai întrebat de ce am vrut să fac proiectul ăsta cu tine. Nu pentru că erai și tu acolo sus, pe margine, deși – OK – e și asta. Nu pentru că mă simt, în mod ciudat, responsabil să am grijă de tine, deși este, de asemenea, și asta. Ci pentru că mi-ai zâmbit în ziua aia, în clasă. Un zâmbet adevărat, nu porcăria pe care o arăți tuturor tot timpul, când ochii tăi spun ceva și gura altceva.

— A fost un simplu zâmbet.

— Poate pentru tine.

— Știi că mă văd cu Ryan Cross.

— Parcă ziceai că nu-i iubitul tău.

Înainte să apuc să mă dezmeticesc, râde.

— Liniștește-te. Nu te plac în felul ăla.

•

Cina. Acasă. Tata face pui piccata, iar asta înseamnă că în bucătărie e haos. Pun masa, în timp ce mama își prinde părul la spate și ia farfuriile de la tata. Acasă la noi, masa este un eveniment însoțit de muzica potrivită și de vinul potrivit.

Mama ia o îmbucătură de pui, îi face tatei un semn de aprobare cu degetul mare și se uită la mine.

— Spune-mi mai multe despre proiectul ăsta.

— Ar trebui să hălăduim prin Indiana, de parcă ar fi ceva interesant de văzut. Trebuie să lucrăm în echipă, așa că lucrez cu un băiat de la mine din clasă.

Tata o privește cercetător pe mama pe deasupra ochelarilor, apoi pe mine.

— Să știi că odată am fost grozav la geografie. Dacă ai nevoie de ajutor cu proiectul ăla…

Mama și cu mine i-o tăiem în același timp, spunându-i cât de bună e mâncarea și întrebându-l dacă mai e. Se ridică, încântat și distras, iar mama îmi suflă:

— Caz clasat.

Obiectivul tatei în viață este să mă ajute cu proiectele de la școală. Problema este că sfârșește prin a le și face el cu totul. Revine și spune:

— Deci, proiectul ăla… chiar în momentul în care mama zice:

— Deci, băiatul ăla…

În afară de faptul că vor să-mi știe fiecare mișcare, părinții mei se poartă cam la fel cum s-au purtat întotdeauna. Mă bagă în ceață când îi văd că sunt părinții de Dinainte, pentru că, în ceea ce mă privește, nimic nu mai este cum era.

— Tată, mă întrebam, încep eu, cu gura plină de pui. Oare cum a fost inventat felul ăsta?

Dacă există un lucru mai pe placul tatei decât proiectele școlare, acesta este să explice originea lucrurilor. Tot restul mesei rămâne cu ale lui, vorbind despre vechea Italie și despre dragostea italienilor pentru bucătăria sănătoasă, simplă, ceea ce înseamnă că proiectul meu și băiatul ăla au fost dați uitării.

•

Ajunsă sus, cercetez pagina de Facebook a lui Finch. Sunt în continuare singura lui prietenă. Brusc, apare un mesaj nou. *Mă simt de parcă am trecut prin spatele dulapului și am ajuns în Narnia*.

Caut imediat citate despre Narnia. Cel care îmi sare în ochi este: *În sfârșit, am ajuns acasă*! *Asta este casa mea adevărată*! *Aparțin acestui loc. Este ținutul pe care l-am căutat toată viața, chiar dacă nu l-am întâlnit până acum… Vino mai sus, mai departe*!

Dar în loc să-l copiez și să-l trimit, mă ridic și marchez în calendar ziua liberă. Stau și mă uit la cuvântul „Absolvire”, scris de la un capăt la altul al lunii iunie, în timp ce mă gândesc la Hoosier Hill, la ochii albaștri de tot ai lui Finch și la

felul în care m-a făcut să mă simt. Ca orice lucru trecător, ziua de azi s-a dus și ea, dar a fost frumoasă. Cea mai bună pe care am avut-o de luni întregi.

Finch

Noaptea de după ziua care mi-a schimbat viața

Mama se holbează la mine pe deasupra farfuriei. Ca de obicei, Decca are o foame de lup și, de data asta, înfulec și eu cot la cot cu ea.

— Decca, povestește-mi despre ce ai învățat azi la școală, zice mama.

Înainte ca ea să poată răspunde, spun:

— De fapt, aș vrea să povestesc eu primul.

Dec se oprește din mestecat suficient de mult timp cât să caște la mine o gură plină cu mâncare pe jumătate mestecată. Mama zâmbește nervoasă și mă țintuiește peste ochelari și farfurie, ca și când aș fi gata să mă ridic și să încep să arunc cu lucruri.

— Desigur, Theodore. Spune-mi despre ce ai învățat la școală.

— Am învățat că există și lucruri bune pe lume, dacă le cauți suficient de insistent. Am învățat că nu toată lumea e dezamăgitoare, nici eu, și că o movilă de 383 de metri poate părea mai înaltă decât o clopotniță, dacă stai lângă persoana potrivită.

Mama așteaptă politicoasă și, când vede că nu mai spun altceva, începe să dea din cap.

— E minunat. E foarte bine, Theodore. Decca, nu-i așa că a fost interesant?

În timp ce spălăm farfuriile, mama pare la fel de năucă și debusolată ca de obicei, doar că un pic mai mult, pentru că habar n-are cum să procedeze cu soră-mea și cu mine.

Cum sunt fericit pentru felul cum a decurs ziua, dar îmi pare rău și pentru ea, nu doar fiindcă tata i-a frânt inima, ci și pentru că i-a distrus complet mândria și încrederea în sine, îi spun:

— Mami, de ce nu mă lași să termin eu vasele în seara asta? Trebuie să-ți odihnești picioarele.

Când tata ne-a părăsit pentru ultima și cea din urmă dată, mama și-a înnoit licența de agent imobiliar, dar pentru că lucrurile nu merg tocmai grozav pe piață și-a luat o jumătate de normă la o librărie. Este mereu obosită.

Fața i se boțește și pentru un moment teribil mă tem să nu înceapă să plângă, dar apoi mă sărută pe obraz și spune „mulțumesc” cu o voce atât de tristă, încât aproape că îmi vine și mie să plâng, doar că mă simt prea bine pentru așa ceva.

Apoi îmi spune:

— Auzi, adineauri mi-ai spus „mami”?

•

Îmi pun încălțările chiar în momentul în care se deschide cerul și începe să toarne. După cum se vede, o să se răcească și o să vină o lapoviță deasă în locul ploii normale de fiecare zi. Nu ies la alergare, aleg să fac o baie. La început nu merge prea bine, pentru că sunt de două ori mai lung decât cada, dar e deja plină cu apă și, dacă tot am ajuns până aici, trebuie să merg până la capăt. Mă dezbrac, intru, stropesc cu apă peste tot pe podea, lăsând mici băltoace care tremură ca peștii aruncați pe mal. Picioarele mi-ajung până la jumătatea mozaicului de pe perete când mă scufund, cu ochii deschiși, uitându-mă la măciulia dușului, la picioarele mele, la draperia neagră, la perdeaua de plastic și la tavan, apoi închid ochii și mă prefac că sunt într-un lac.

Apa este liniștitoare. Stau nemișcat. În apă sunt în siguranță și cufundat într-un loc de unde nu pot ieși. Totul este încetinit – zgomotul și goana gândurilor mele. Mă întreb dacă aș putea dormi în felul ăsta, aici, pe fundul căzii, dacă aș avea chef să dorm, ceea ce nu-i cazul, îmi las mintea să zboare. Aud cum se formează cuvintele ca și când m-aș afla deja la computer.

În martie 1941, după trei căderi nervoase majore, Virginia Woolf i-a scris soțului ei un bilet și a plecat spre un râu din apropiere. Și-a îndesat pietre în buzunare și s-a afundat în apă. *Dragul meu*, își începea ea biletul, *simt limpede cum înnebunesc iar. Simt că nu mai putem trece din nou prin momentele acelea îngrozitoare. Așa că o să fac cum cred eu că e mai bine*.

Cât timp a trecut? Patru minute? Cinci? Mai mult? Plămânii au început să mă ardă. *Păstrează-ți calmul, îmi spun. Cel mai rău lucru ar fi să te panichezi*.

Ai fost tot ce mi-aș fi putut dori. Dacă ar fi putut să mă salveze cineva, tu ai fi fost acela.

Șase minute? Șapte? Cel mai mult mi-am ținut respirația timp de șase minute și jumătate. Recordul mondial este de douăzeci și două de minute și douăzeci și două de secunde și-i aparține unui german care participă la competiții de ținere a respirației. El spune că-i vorba despre control și rezistență, dar bănuiesc eu că are de-a face mai mult cu faptul că plămânii lui au o capacitate cu douăzeci la sută mai mare decât cei ai unei persoane obișnuite. Mă întreb dacă o fi vreo treabă asta cu ținutul respirației, la nivel de competiție, dacă poți, într-adevăr, să trăiești din asta.

Deschid ochii și mă ridic în capul oaselor, gâfâind, umplându-mi plămânii. Sunt fericit că nu-i nimeni aici să mă vadă, pentru că împroșc apa, stropesc, tușesc. Nu simt nicio euforie că am supraviețuit, doar un sentiment de pustiire, plămânii care-mi tânjesc după aer și părul ud care mi se lipește de față.

Violet

148 de zile până la absolvire

Joi. Ora de geografie a Statelor Unite.

Cancanuri din Bartlett a publicat clasamentul primilor zece elevi cu tendințe suicidale ai liceului, iar telefonul îmi bâzâie pentru că Theodore Finch este numărul unu pe această listă. Jordan Gripenwaldt a umplut prima pagină a ziarului școlii cu date și informații despre sinuciderea în rândul adolescenților și ce trebuie să faci dacă te gândești să-ți iei viața, însă nimeni nu dă atenție acestor lucruri.

Îmi închid telefonul și îl las deoparte. Ca să-mi distrag atenția și să i-o distrag și lui, îl întreb pe Ryan despre proiectul Hoinari prin Indiana. Îl are ca partener pe Joe Wyatt. Tema lor este baseballul. Au de gând să viziteze muzeul local dedicat baseballului și pe cel din Indianapolis.

— Sună foarte bine, spun. Se joacă cu părul meu și, ca să-l fac să se oprească, mă aplec și mă prefac că scotocesc după ceva prin geantă.

Amanda și Roamer și-au propus ca obiectiv pentru călătoria lor Muzeul James Whitcomb Riley (pe care domnul Black l-a menționat deja) și muzeul nostru local, aflat chiar aici, în Bartlett, care găzduiește o mumie egipteană adevărată. Nu-mi pot imagina ceva mai deprimant decât să fii un mare preot egiptean și să fii expus într-un muzeu din Indiana, alături de o garnitură de roți vechi de căruță și un pui cu două capete.

Amanda își cercetează vârful cozii de cal. Este singura persoană, în afară de mine, care nu dă atenție telefonului.

— Deci, cum e? E îngrozitor?

Se oprește din examinare suficient cât să mă privească.

— Ce?

— Finch?

Dau din umeri.

— E în regulă.

— Oh, Doamne, îți place de el.

— Nu, nu-mi place.

Dar simt cum fața mea capătă o culoare roz, pentru că se uită cu toții la mine. Amanda are așa o gură mare.

Din fericire sună de intrare și domnul Black vrea să fim atenți la el, oameni buni. La un moment dat, Ryan îmi pasează un bilet, pentru că am telefonul închis. Îl văd cum mi-l flutură pe sub braț și îl iau.

Sâmbătă seara, la drive-in, două filme, doar noi doi?

Scriu: *Poți să-ți zic mai încolo*?

Îl bat pe Ryan pe braț și-i dau biletul. Domnul Black se îndreaptă spre tablă și scrie „extemporal”, apoi o listă de întrebări. Toată lumea oftează și se aude zgomot de hârtie ruptă. Cinci minute mai târziu, Finch intră nepăsător, în același tricou negru, aceiași blugi negri, cu rucsacul aruncat pe un umăr, ducând sub braț cărți, caiete și jacheta uzată din piele. Toate lucrurile i se împrăștie pe jos și, înainte de a-l saluta vag pe domnul Black, își recuperează cheile, pixurile și țigările. Îl privesc și mă gândesc: *Ăsta* este omul care îmi știe cel mai urât secret.

Finch se oprește să citească de pe tablă.

— Extemporal? Scuze, domnule. Doar o secundă.

Folosește accentul australian. Înainte de a se așeza la locul lui, se îndreaptă fix spre mine. Lasă ceva pe caietul meu.

Îl plesnește pe Ryan pe spate, pune un măr pe catedră, scuzându-se încă o dată în fața domnului Black, apoi se prăbușește în scaunul lui din cealaltă parte a sălii. Lucrul pe care l-a lăsat în fața mea este o piatră urâtă, cenușie.

Ryan privește în jos spre ea și apoi spre mine, apoi peste capul meu, spre Roamer, care își mijește ochii în direcția lui Finch.

— Ciudatule, spune el tare, și apoi mimează că se spânzură.

Amanda mă lovește cu pumnul în braț, un pic cam tare.

— Dă-mi-o s-o văd.

Domnul Black bate în catedră.

— În cinci secunde… o să vă dau la toți câte un patru… la testul ăsta.

Ia mărul de pe catedră și pare că nu e gata să arunce cu el.

Facem liniște cu toții. El lasă mărul jos. Ryan se întoarce și îi văd pistruii de la baza gâtului. Testul conține cinci întrebări simple. După ce domnul Black adună hârtiile și începe să le citească, ridic piatra și o întorc pe partea cealaltă. *E rândul tău*, scrie pe ea.

După oră, Finch iese pe ușă înainte să apuc să vorbesc cu el. Arunc piatra în geantă. Ryan mă conduce spre ora de spaniolă, dar nu ne ținem de mână.

— Deci, ce-i cu chestia asta? De ce-ți dă lucruri? Ce este, un fel de mulțumesc pentru că i-ai salvat viața?

— E o piatră. Dacă mi-ar mulțumi pentru că i-am salvat viața, aș spera să primesc ceva mai bun de-atât.

— Nu-mi pasă ce e.

— Nu fi genul ăla, Ryan.

— Care gen?

În timp ce mergem, îi salută din cap pe cei care trec pe lângă noi; cu toții îi zâmbesc și strigă „Hey, Ryan”, „Ce mai faci, Cross?” Mai au puțin și se ploconesc, aruncând confetti. Câțiva dintre ei au amabilitatea să mă salute și pe mine, acum că sunt o eroină.

— Genul care e gelos pe partenerul de proiect al fostei prietene.

— Nu sunt gelos.

Ne oprim în fața clasei mele.

— Doar că sunt nebun după tine. Și cred că ar trebui să ne împăcăm.

— Nu știu dacă sunt pregătită.

— O să insist.

— Îmi imaginez că nu te pot opri.

— Dacă întrec măsura, să mă anunți.

Colțul gurii i se ridică. Când zâmbește așa, are o singură gropiță. Asta m-a cucerit atunci când l-am văzut pentru prima dată. Fără să mă gândesc, mă ridic și-i sărut gropița, deși intenționam să-l sărut pe obraz. Nu știu care dintre noi este mai surprins. Spun:

— Nu trebuie să-ți faci griji. E doar un proiect.

La cină se întâmplă lucrul de care mă temeam cel mai mult. Mama se întoarce spre mine și mă întreabă:

— Ai fost săptămâna trecută în clopotnița școlii?

Și ea, și tata se uită la mine din celălalt capăt al mesei. Mă înec instant cu mâncarea, atât de zgomotos și de violent, încât mama vine să mă bată pe spate.

— Prea picant? mă întreabă tata.

— Nu, tată, este grozav.

Abia îngaim cuvintele, pentru că tușesc încă. Îmi acopăr gura cu șervetul și tușesc, și tot tușesc, precum un unchiaș bătrân și tuberculos.

Mama mă bate pe spate până când mă liniștesc, apoi își reia locul.

— Am primit un telefon din partea unei reporterițe de la ziarul local, care voia să facă un material despre eroica noastră fiică. De ce nu ne-ai spus?

— Nu știu. Au făcut o întreagă tărășenie din asta. Nu sunt eroină. Pur și simplu s-a întâmplat să mă aflu acolo. Nu cred că voia într-adevăr să se arunce.

Beau tot paharul cu apă, pentru că, brusc, mi s-a uscat gura.

— Cine e băiatul pe care l-ai salvat? se interesează tata.

— Un băiat oarecare de la școală. Acum e în regulă.

Mama și tata se uită unul la altul și din acel schimb de priviri îmi dau seama ce gândesc: fata noastră nu este pierdută, fără speranță, așa cum credeam. Vor începe să aibă așteptări, începând cu o nouă Violet, mai curajoasă, care nu se mai teme până și de umbra ei.

Mama ridică din nou furculița:

— Reporterița și-a lăsat numele și numărul de telefon și te-a rugat s-o suni când poți.

— Grozav, spun. Mulțumesc, o să sun.

— Apropo…

Vocea mamei redevine normală, dar e ceva în tonul ei ce mă determină să mă grăbesc să termin de mâncat și să plec mai repede de acolo.

— Ce zici de New York pentru vacanța de primăvară? N-am mai făcut de mult o excursie în familie.

N-am făcut nici măcar una după accident. Asta ar fi prima noastră călătorie fără Eleanor, dar au mai fost și multe alte premiere – prima Zi a Recunoștinței, primul Crăciun, primul An Nou. Ăsta este primul an calendaristic din viața mea din care ea nu face parte.

— Am putea merge la niște spectacole, facem cumpărături. Putem oricând să ne oprim la NYU și să vedem dacă sunt prelegeri interesante.

Zâmbește prea larg. Chiar mai rău, și tata zâmbește.

— Sună grozav, spun, dar știm cu toții că e doar de formă.

•

Din noaptea aia am același coșmar de luni întregi – cel în care cineva se apropie de mine pe la spate și încearcă să mă sugrume. Îi simt mâinile pe gât, cum mă strâng tot mai tare și mai tare, dar nu pot vedea cine e. Câteodată, necunoscutul nu ajunge să mă atingă, dar știu că e acolo. Alteori simt cum rămân încet fără suflare. Mi se încețoșează mintea, corpul începe să-mi plutească și mă prăbușesc.

Mă trezesc și, pentru câteva secunde, nu știu unde sunt. Mă ridic în capul oaselor, aprind lumina și privesc prin cameră, de parcă bărbatul ar putea sta la pândă în spatele biroului sau în dulap. Mă întind după laptop. În zilele de Dinainte aș fi scris ceva – o povestire scurtă sau o postare pe blog, sau doar gânduri la întâmplare. Aș fi scris până când aș fi scăpat de starea asta, așternând-o în pagină. Însă acum deschid un document și mă zgâiesc la ecran. Scriu câteva cuvinte, le șterg. Scriu, șterg. Eu eram scriitoarea, nu Eleanor, dar ceva în legătură cu scrisul mă face să mă simt de parcă aș trăda-o. Poate pentru că eu sunt aici și ea nu este, și toată situația în sine – fiecare moment, mic sau mare, pe care l-am trăit din aprilie trecut – mă face să simt de parcă aș înșela-o.

În cele din urmă intru pe Facebook. Găsesc un nou mesaj de la Finch, trimis la 01:04 dimineața. *Știai că cel mai înalt om din lume și cea mai înaltă femeie din lume sunt amândoi din Indiana*? *Ce spune asta despre statul nostru*?

Verific cât e ora. 01:44 dimineața. Scriu: *Că avem resurse nutritive mai mari decât alte state*?

Urmăresc pagina, în timp casa este tăcută în jurul meu. Îmi spun că probabil a adormit deja, că numai eu mai sunt trează. Ar trebui să citesc ceva sau să sting lumina și să încerc să mă odihnesc un pic înainte să mă scol din pat ca să plec la școală.

Finch răspunde: *Și cel mai înalt om de pe planetă. Mă tem că resursele noastre nutritive sunt de fapt periclitate. Poate că ăsta e unul dintre motivele pentru care sunt atât de înalt. Dacă n-o să mă mai opresc din crescut*? *O să mă mai vrei la fel de mult și când o să am patru metri și șaptezeci de centimetri*?

Eu: *Cum aș putea să te vreau atunci când eu nu te vreau nici acum*?

Finch: *Acordă-ți un pic de timp. Lucrul care mă îngrijorează cel mai mult este cum o să mai merg cu bicicleta. Nu cred că se fabrică mai mari de-atât*.

Eu: *Privește partea bună a lucrurilor – picioarele tale or să fie atât de lungi, încât un singur pas de-al tău va fi cât treizeci sau patruzeci ai unei persoane obișnuite*.

Finch: *Ce vrei tu să zici e că aș putea să te car și pe tine când călătorim*.

Eu: *Da*.

Finch: *La urma urmelor, ești celebră*.

Eu: *Tu ești eroul, nu eu*.

Finch: *Crede-mă, nu sunt erou. Oricum, de ce te-ai trezit*?

Eu: *Coșmaruri*.

Finch: *Le ai în mod obișnuit*?

Eu: *Mai des decât mi-as dori*.

Finch: *După accident sau dinainte*?

Eu: *După. Tu*?

Finch: *Prea multe de făcut, de scris și de gândit. În plus, cine ți-ar ține companie*?

Aș vrea să-i spun că-mi pare rău în legătură cu *Cancanuri din Bartlett* – de fapt, nimeni nu crede cu adevărat minciunile pe care le tipăresc ei; toate or să fie uitate, în cele din urmă – dar apoi scrie: *Hai să ne întâlnim la Quarry*.

Eu: *Nu pot*.

Finch: *Nu mă face să te aștept. Dacă mă gândesc mai bine, ne întâlnim la tine acasă*.

Eu: *Nu pot*.

Niciun răspuns.

Eu: *Finch*?

Finch

A douăsprezecea zi

Arunc cu pietricele în fereastră, dar nu coboară. Mă gândesc să sun la soneria de la ușă, dar asta n-ar face decât să-i trezească părinții. Încerc s-o aștept afară, dar perdeaua nu se mișcă, ușa nu se deschide și e al dracului de frig, așa că, într-un final, mă urc în Micul Ticălos și plec acasă.

Rămân treaz pentru restul nopții și fac o listă numită „*Cum să Stai Treaz*". Sunt metodele evidente – Red Bull, cofeină, No Doze[12] și alte medicamente – nu vorbim aici despre a sări peste câteva ore de somn, ci despre cum să stai treaz și prezent pe termen lung.

[12] Medicament pe bază de cofeină care funcționează ca un stimulent pentru organism.

1. Să alerg.

2. Să scriu (aici includ orice gânduri pe care n-aș vrea să le am – să le scriu cât mai repede, ca să mă eliberez de ele trecându-le pe hârtie).

3. În mod similar, să accept orice gânduri (să nu mă tem de ele, indiferent de ce fel sunt).

4. Să am apă în jurul meu.

5. Să planific.

6. Să merg oriunde și peste tot cu mașina, chiar și atunci când n-am unde să merg (notă: întotdeauna există un loc în care să mergi).

7. Să cânt la chitară.

8. Să-mi organizez camera, notițele, gândurile (nu e același lucru cu planificarea).

9. Să fac orice e nevoie ca să-mi amintesc că sunt încă aici și am ceva de spus.

10. Violet

Violet

147-146 de zile până la libertate

Dimineața următoare. Acasă. Ies pe ușă și-l găsesc pe Finch întins pe gazonul din față, cu ochii închiși, cu ghetele negre una peste alta. Bicicleta e așezată într-o rână, pe jumătate în stradă.

Îl lovesc ușor în talpa încălțărilor.

— Ai stat aici toată noaptea?

Deschide ochii.

— Deci știai că am fost aici. Greu de spus când omul așteaptă în picioare, ignorat și, aș putea adăuga, într-un frig crâncen, de la poli.

Se ridică, își ia rucsacul pe umăr și saltă bicicleta.

— Ai mai avut coșmaruri?

— Nu.

În timp ce eu îl iau pe Leroy din garaj, Finch pedalează încolo și încoace pe alee.

— Deci, încotro ne îndreptăm?

— Spre școală.

— Vreau să spun mâine, când plecăm în călătorie. Asta dacă nu cumva ai planuri mai mărețe.

O spune de parcă ar ști că nu am. Mă gândesc la Ryan și la drive-in. Încă nu i-am spus nici da, nici nu.

— Nu sunt sigură că pot mâine.

Pornim spre școală, cu Finch sprintând înainte, întorcându-se, sprintând înainte, întorcându-se.

Drumul a fost aproape liniștit, până când spune:

— Mă întrebam dacă, în calitate de partener al tău și tip care ți-a salvat viața, n-ar fi bine să știu ce s-a întâmplat în noaptea accidentului.

Leroy se clatină, iar Finch îmi prinde ghidonul și ne stabilizează, bicicleta și pe mine. Curenții electrici încep iar să mă străbată, exact ca înainte, și îmi pierd din nou echilibrul. Mă ține câteva minute de capătul șeii în timp ce pedalăm. Stau cu ochii-n patru după Amanda sau Suze, fiindcă știu exact cum arată treaba asta.

— Deci, ce s-a întâmplat?

Urăsc felul în care aduce vorba despre accident, așa, pur și simplu, de parcă ar fi OK să vorbim despre asta.

— Eu îți spun cum mi-am făcut cicatricea și tu îmi spui despre noaptea aia.

— De ce vrei să știi?

— Pentru că îmi place de tine. Nu la modul romantic, gen hai-să-ne-facem-de-cap, ci ca de o colegă de la ora de geografie a Statelor Unite. Și pentru că s-ar putea să-ți prindă bine să vorbești despre asta.

— Tu primul.

— Cântam într-un spectacol în Chicago, cu niște tipi pe care i-am întâlnit la bar. Și mi-au zis ceva de genu' „Băi, chitaristul nostru tocmai ne-a lăsat baltă și tu pari să te descurci pe scenă”. Am urcat acolo, fără să am habar ce fac eu sau ce fac ei, dar i-am dat drumul. Am fost mai tare ca Hendrix – o știau și ei, o știa și chitaristul lor original. Așa că nenorocitul naibii a urcat după mine și m-a crestat cu pana de la chitară.

— Chestia asta chiar s-a întâmplat?

Se vede școala. Puștii coboară din mașini și pierd vremea pe gazon.

— S-ar putea să fi fost implicată și o fată.

N-aș putea să spun, după fața lui, dacă mă prostește sau nu, dar sunt aproape sigură că da.

— Acum e rândul tău.

— Numai după ce o să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat.

Bag viteză și zbor spre parcare, la standul pentru biciclete. Când mă opresc, Finch este chiar în spatele meu, dându-și capul pe spate de râs. Telefonul îmi zbârnâie insistent în buzunar. Îl scot și văd cinci mesaje de la Suze, toate cu același text: *Theodore Ciudatul*?!! *Ce naiba*?! Privesc în jur, dar n-o văd nicăieri.

— Ne vedem mâine, îmi spune el.

— De fapt, am alte planuri.

Se uită la telefonul meu și apoi la mine, aruncându-mi o privire greu de citit.

— În regulă. Nicio problemă. Ne mai vedem pe-aici, Ultraviolet.

— Cum mi-ai zis?

— M-ai auzit.

— Școala e în direcția aia.

Arăt spre clădire.

— Știu.

Și pornește în direcția opusă.

*

Sâmbătă. Acasă. Vorbesc la telefon cu Lynn Etkind, reporterița de la ziarul local, care vrea să trimită pe cineva să-mi facă o poză. Spune:

— Cum te simți știind că ai salvat viața cuiva? Întreabă ea. Știu, desigur, despre tragedia teribilă prin care ai trecut anul trecut. Te ajută întâmplarea asta să treci peste acele momente?

— Cum ar putea să mă ajute să trec peste?

— Faptul că nu ai putut salva viața surorii tale, dar ai reușit să salvezi viața acestui băiat, Theodore Finch…

Îi închid. *De parcă ei doi ar fi unul și același și, în plus, nu sunt eu cea care a salvat o viață*. Finch este eroul, eu sunt doar o fată care se preface că este eroină.

Încă fierb când sosește Ryan, cu cinci minute mai devreme. Mergem pe jos la drive-in, pentru că este doar la un kilometru și jumătate depărtare de casa mea. Îmi țin mâinile în buzunarele pardesiului, dar brațele ni se ating în timp ce mergem. Parcă aș fi iar la prima întâlnire.

La cinema ne întâlnim cu Amanda și Roamer, care rămân în mașina lui Roamer. Conduce un Chevy Impala vechi, enorm, cât o stradă de mare. L-a botezat „Mașina de petrecere”, pentru că poate găzdui cam șaizeci și cinci de oameni odată.

Ryan îmi deschide ușa din spate și urc. Pentru că Impala este parcat, mi-e bine înăuntru, chiar dacă miroase a fum, a mâncare veche de fast-food și, vag, a iarbă. Probabil că doar stând aici mă expun la ani întregi de fumat pasiv.

Filmele sunt unele japoneze cu monștri, două la preț de unul și, înainte să înceapă, Ryan, Roamer și Amanda vorbesc despre cât de frumos o să fie la facultate – toți merg la Universitatea din Indiana. Eu mă gândesc la Lynn Etkind, la New York, la vacanța de primăvară și la cât de prost mă simt pentru că l-am flituit pe Finch și am fost necioplită, în timp ce el *mi-a salvat viața*. Să călătoresc cu el ar fi fost mult mai distractiv decât asta. Orice ar fi fost mai distractiv decât asta.

În mașină este cald și fum, chiar și cu geamurile deschise și, când să înceapă al doilea film, Roamer și Amanda sunt deja întinși pe scaunul uriaș din față și devin aproape complet tăcuți. Aproape. Din când în când aud un zgomot ca de sorbit, de pleoscăit, parcă ar fi doi câini hămesiți, lipăind în castronul cu mâncare.

Încerc să mă uit la film și, când asta nu merge, încerc să-mi scriu scene în minte. *Capul Amandei se ițește pe deasupra scaunului, iar bluza îi atârnă*

deschisă și îi văd sutienul, care este bleu-deschis, cu flori galbene. Dintr-odată, simt cum imaginea asta îmi arde retina, unde va rămâne pentru totdeauna…

Prea multe lucruri îmi distrag atenția, așa că vorbesc tare cu Ryan, ca să acopăr zgomotul, dar el este mult mai interesat să-și strecoare mâna pe sub tricoul meu. Am reușit să împlinesc șaptesprezece ani, opt luni, două săptămâni și o zi fără să fac sex pe scaunul din spate al unui Impala (sau, la drept vorbind, oriunde altundeva), așa că îi spun că vreau neapărat să admir priveliștea, împing ușa și ies. Suntem înconjurați de mașini și, dincolo de ele, de lanuri de porumb. Nu este nicio priveliște, în afară de cer. Dau capul pe spate, fascinată brusc de stele. Ryan se grăbește să vină după mine și mă prefac că știu constelațiile, arătându-i-le cu degetul și inventând povești despre fiecare.

Mă întreb ce face Finch acum. Poate cântă la chitară pe undeva. Poate că e cu o fată. Îi datorez o călătorie și, de fapt, mult mai mult decât atât. Nu vreau să creadă că i-am dat cu flit astăzi din cauza așa-zișilor mei prieteni, îmi pun în minte ca, imediat ce ajung acasă, să mă documentez unde am putea merge data viitoare. (Termeni de căutat: *puncte de atracție neobișnuite în Indiana, locuri extraordinare din Indiana, locuri unice din Indiana, locuri excentrice din Indiana*.) De asemenea, ar trebui să am o copie a hărții, ca să fiu sigură că nu aleg ceva de două ori.

Ryan mă înconjoară cu brațul, mă sărută și îl sărut și eu pentru câteva clipe. Sunt transportată înapoi în timp, când în loc de Impala stăteam în Jeepul fratelui lui Ryan, iar în loc de Roamer și Amanda eram cu Eli Cross și Eleanor, și veniserăm la cinema ca să vedem două *Greu de ucis* la preț de unul.

Apoi mâna lui Ryan se strecoară din nou pe sub bluza mea, iar eu mă retrag. Impala s-a întors. Roamer și Amanda s-au întors. Filmul cu monștri s-a întors.

•

— Nu-mi place deloc să fac asta, spun eu, dar am o oră la care trebuie să mă întorc acasă.

— De când?

Apoi pare că și-a amintit ceva.

— Îmi pare rău, V.

Și îmi dau seama că se gândește că-i din cauza accidentului.

Ryan se oferă să mă conducă acasă, cu toate că îi spun că nu-i nevoie, că sunt bine, că mă descurc. Dar el vine oricum.

— M-am simțit foarte bine, îmi spune, când ajungem în fața scărilor de la intrare.

— Și eu.

— Te sun.

— Super.

Se apleacă să mă sărute de noapte bună și mă răsucesc ușor, așa încât să nimerească obrazul. În timp ce intru în casă, el e încă acolo.

Finch

A cincisprezecea zi (sunt încă treaz)

Mă duc devreme la Violet și îi găsesc pe părinții ei luând micul dejun. El e bărbos și sobru, cu riduri săpate de griji în jurul gurii și al ochilor, iar ea arată ca Violet peste vreo douăzeci și cinci de ani, cu părul blond-închis numai onduleuri, cu fața în formă de inimă, toate trăsăturile fiind un pic mai ascuțite. Are ochii plini de căldură, dar gura îi este tristă.

Mă invită să iau micul dejun cu ei și îi întreb cum era Violet înainte de accident, pentru că eu n-am cunoscut-o decât după. Când ea coboară scările, ai ei tocmai își amintesc vremurile când, cu doi ani în urmă, ea și sora ei trebuiau să meargă la New York în vacanța de primăvară, dar au hotărât, în schimb, să se țină după Boy Parade de la Cincinnati la Indianapolis și la Chicago, în speranța că vor reuși să le ia un interviu.

Când mă vede, Violet reacționează de parcă aș fi vreun vis:

— Finch?

Iar eu îi răspund:

— *Boy Parade*?

— Oh, Doamne. De ce i-ați spus de asta?

Nu mă pot abține, încep să râd, iar asta o face și pe maică-sa să râdă, apoi și pe tatăl ei, până când toți trei râdem ca niște prieteni vechi, în timp ce Violet se zgâiește la noi de parcă ne-am fi pierdut mințile.

•

După aceea stăm amândoi în fața casei și, pentru că era rândul ei să aleagă locul, îmi dă o idee generală despre traseu și îmi spune să merg după ea. Apoi o ia de-a latul peluzei, spre alee.

— Nu mi-am adus bicicleta.

Înainte să poată spune ceva, ridic mâna, ca și cum aș rosti un jurământ.

— Eu, Theodore Finch, în deplinătatea facultăților mintale, jur să nu depășesc viteza de cincizeci de kilometri pe oră prin oraș, optzeci în afară. În orice moment vrei să ne oprim, ne oprim. Tot ce îți cer este să încerci măcar.

— Ninge.

Exagerează. Abia dacă vine ceva de sus.

— Nu e din aia care se depune. Uite, am văzut tot ce se putea vedea pe o rază accesibilă cu bicicleta. Putem vizita mai multe locuri dacă mergem cu mașina. Adică posibilitățile sunt, practic, nelimitate. Cel puțin stai înăuntru. Pe bune, și tu acum. Stai înăuntru și eu o să stau departe, departe de tine, nici măcar lângă mașină, ca să nu te temi că te prind la înghesuială și plecăm la drum.

A încremenit pe trotuar.

— Nu poți să-i presezi tot timpul pe oameni să facă lucruri dacă nu vor. Dai buzna în viața omului și te servești cu ce vrei, și zici că facem asta, facem ailaltă, dar nu asculți. Nu te gândești la nimeni altcineva în afară de tine.

— De fapt, mă gândesc la tine cum stai închisă în camera aia a ta sau pe idioata aia de bicicletă portocalie. Trebuie să mergem aici. Trebuie să mergem acolo. Aici. Acolo. Înainte și înapoi, dar în niciun loc nou sau mai departe de ăia cinci sau șase kilometri.

— Poate că îmi plac ăia cinci sau șase kilometri.

— Nu cred că-ți plac. În dimineața asta, părinții tăi mi-au descris destul de bine cum erai înainte. Acea Violet pare o tipă haioasă și chiar rebelă, deși avea gusturi oribile la muzică. Acum, tot ce văd este o persoană prea speriată să-și reia viața. Toată lumea din jurul tău îți mai dă câte un ghiont ușor din când în când, dar niciodată destul de puternic, fiindcă nu vor s-o supere pe Biata Violet. Trebuie să fii împinsă, nu îndemnată, altfel o să stai în continuare pe muchia pe care ți-ai creat-o tu singură.

Brusc, trece pe lângă mine și urcă în mașină. Stă acolo privind de jur împrejur și, chiar dacă am încercat să curăț un pic, bordul geme de cioturi de creioane și bucățele de hârtie, chiștoace, o brichetă și pene de chitară. În spate sunt o pătură și o pernă, dar, din privirea pe care mi-o aruncă, nu pot spune dacă le-a observat sau nu.

— O, relaxează-te. Nu plănuiesc să te seduc. Dacă aș fi vrut, ți-ai fi dat seama. Centura.

Fixează catarama în locașul ei.

— Acum închide ușa.

Stau pe gazon, cu brațele încrucișate, în timp ce ea trage ușa.

Apoi merg spre locul șoferului, deschid ușa și mă aplec înăuntru, în timp ce ea citește de pe dosul unui șervețel luat dintr-un loc numit Harlem Avenue Lounge.

— Ce părere ai, Ultraviolet?

Trage aer în piept. Apoi îi dă drumul.

— OK.

Ne îndepărtăm ușor, abia atingând treizeci de kilometri pe oră la început, în timp ce rulez prin cartierul ei. Depășim stradă după stradă. La fiecare indicator de stop sau la semafor o întreb:

— Cum a fost până acum?

— Bine. În regulă.

Ies pe drumul național și cresc la cincizeci și cinci.

— Cum e?

— Foarte bine.

— Dar acum?

— Nu mă mai tot întreba.

Mergem încet, așa că mașinile și camioanele trec pe lângă noi în viteză și ne claxonează. Un tip strigă la noi pe geam și ne arată degetul. Încerc din răsputeri să nu lipesc de podea pedala de accelerație, dar, pe de altă parte, sunt obișnuit să încetinesc, ca toți ceilalți să mă poată prinde din urmă.

Ca să-mi distrag atenția și să i-o distrag și pe-a ei, îi vorbesc ca atunci când eram pe marginea clopotniței.

— Toată viața mea am fugit fie de trei ori mai repede decât ceilalți, fie de trei ori mai încet. Când eram mic, alergam în cerc în sufragerie, iar și iar, până când am făcut pe mochetă o formă de inel, tocită. Așa că am început să alerg în jurul urmei, până când tata a rupt mocheta cu mâna lui, a jupuit-o pur și simplu. În loc s-o înlocuiască, a lăsat betonul gol, cu peticele alea de lipici împrăștiate peste tot, și cu bucățele de mochetă lipite încă de ele.

— Atunci fă-o. Bagă viteză.

— Oh, nu. Șaizeci și cinci tot drumul, drăguțo.

Dar cresc viteza până la optzeci. În momentul ăsta mă simt al dracului de bine, pentru că am reușit s-o bag pe Violet în mașină și tata e plecat din oraș cu treabă, ceea ce înseamnă că în seara asta nu avem Cina Obligatorie în Familie.

— Părinții tăi sunt grozavi, apropo. Ai fost norocoasă la loteria parentală, Ultraviolet.

— Mulțumesc.

— Așa, deci… Boy Parade. Până la urmă ai obținut interviul ăla?

Îmi aruncă o privire.

— OK, spune-mi despre accident.

Nu mă aștept s-o facă, dar ea privește pe fereastră și apoi începe să vorbească.

— Nu-mi amintesc prea mult din el. Îmi amintesc cum am urcat în mașină, după ce am plecat de la petrecere. Ea și Eli se certaseră…

— Eli Cross?

— Ieșeau împreună de aproape un an. Era supărată, dar n-a vrut să mă lase pe mine să conduc. Eu am fost cea care i-a spus să o ia pe Strada Podului.

Devine foarte, foarte tăcută.

— Îmi amintesc indicatorul ăla care semnaliza „Pod de gheață". Îmi amintesc că am derapat și Eleanor a spus „Nu mai pot s-o controlez". Îmi amintesc cum am zburat prin aer și țipetele lui Eleanor. Apoi totul s-a întunecat. M-am trezit trei ore mai târziu, la spital.

— Povestește-mi despre ea.

Se uită pe fereastră.

— Era deșteaptă, încăpățânată, cu toane, amuzantă, răutăcioasă atunci când își pierdea cumpătul, dulce, protectoare cu cei pe care-i iubea. Culoarea ei favorită era galbenul. Întotdeauna mi-a ținut spatele, chiar dacă ne certam uneori. Puteam să-i spun orice, pentru că adevărul e că Eleanor nu judeca pe nimeni. A fost cea mai bună prietenă a mea.

— Eu n-am avut niciodată un prieten bun. Cum este?

— Nu știu. Probabil, să poți fi tu însuți, indiferent ce ar însemna asta – cea mai bună sau cea mai rea variantă a ta. Și el să te iubească oricum. Chiar dacă vă certați, chiar dacă ești supărat pe el, știi că n-o să înceteze să-ți fie prieten.

— Trebuie să fac și eu rost de unul.

— Ascultă, voiam să-ți zic că-mi pare rău de treaba cu Roamer și toți ăia.

Limita de viteză este o sută zece, dar mă forțez să rămân la nouăzeci și cinci.

— Nu-i vina ta. Iar părerile de rău sunt o pierdere de vreme. Trebuie să-ți trăiești viața ca și când n-o să-ți pară niciodată rău de nimic. Pur și simplu este mai ușor să faci lucrurile bine din prima, ca să nu fie nevoie să-ți ceri scuze pe urmă.

Nu că aș fi eu îndreptățit să vorbesc.

•

Librăria pe Roți se află la vreo opt kilometri de Bartlett, pe un drum de țară mărginit de lanuri de porumb. Fiindcă terenul este plat și rar mai vezi câte un copac, rulotele țâșnesc din pământ precum zgârie-norii. Mă aplec peste volan.

— Ce mama naibii…?

Violet se apleacă și ea, cu mâinile pe bord. Când intrăm de pe asfalt pe pietriș, spune:

— Făceam chestia asta în California. Uneori, părinții mei, Eleanor și cu mine ne urcam în mașină și plecam la o vânătoare de cărți. Alegeam fiecare câte o carte pe care ne doream s-o găsim și nu ne întorceam acasă până nu găseam câte un exemplar din fiecare. Câteodată, trebuia să intrăm în opt sau zece magazine într-o zi.

Sare din mașină înaintea mea și se îndreaptă spre prima librărie mobilă – o rulotă de aluminiu, cu margini rotunjite, din 1950 – care se află dincolo de pietriș și dincolo de câmp. Sunt șapte rulote în total, felurite modele și ani de producție diferiți, care stau aliniate cu porumbul crescut peste tot în jurul lor. Fiecare dintre ele promovează o anumită categorie de cărți.

— Asta este unul dintre cele mai tari lucruri pe care le-am văzut în viața mea.

Habar n-am dacă Violet m-a auzit, pentru că a urcat deja în prima rulotă.

— Vorbește frumos, tinere.

O mână se întinde spre mine și mă pomenesc strângând-o; aparține unei femei scunde și rotunjoare, cu părul blond decolorat, o privire binevoitoare și fața ridată.

— Faye Carnes.

— Theodore Finch. Tu ești strategul din spatele acestei chestii?

Dau din cap spre rândul de librării mobile.

— Da.

Pornește și o urmez.

— Administrația districtului a întrerupt serviciul de librării mobile în anii ’80 și i-am spus soțului meu că așa ceva e rușinos. O rușine mare de tot, vreau să spun. Ce o să se întâmple cu rulotele astea? S-ar cuveni ca cineva să le cumpere și să le mențină în funcțiune. Așa că am făcut-o. La început făceam noi înșine turul, dar Franklin, soțul meu, are probleme cu spatele, așa că am decis să le plantăm, exact ca pe porumb, și să-i lăsăm pe oameni să vină la noi.

Doamna Carnes mă conduce din rulotă în rulotă, și la fiecare urc, intru și explorez. Scotocesc prin stive de cărți cartonate sau cu coperte de hârtie, toate uzate și citite de nenumărate ori. Caut ceva anume, dar până acum nu am găsit.

Doamna Carnes vine după mine, îndreaptă cărțile, șterge rafturile și îmi povestește despre soțul ei, Franklin, despre fiica ei, Sara, și despre fiul ei, Franklin Jr, care a făcut greșeala să ia de nevastă o fată din Kentucky, ceea ce înseamnă că nu-l poate vedea decât de Crăciun. Este vorbăreață, dar îmi place.

Violet ne găsește în cea de-a șasea rulotă (cea pentru copii) și are brațele pline de volume clasice. O salută pe doamna Carnes și întreabă:

— Cum funcționează? Am nevoie de legitimația de la bibliotecă?

— Poți să cumperi sau să împrumuți, dar în niciuna dintre situații nu ai nevoie de legitimație. Dacă le împrumuți, avem încredere că o să le aduci înapoi. Dacă le cumperi, acceptăm numai bani peșin.

— Aș vrea să le cumpăr.

Violet face semn spre mine.

— Poți să cauți tu banii în geanta mea?

În schimb, îmi scot portofelul și îi înmânez doamnei Carnes o bancnotă de douăzeci, cea mai mică pe care o am, iar ea numără cărțile.

— Este un dolar cartea, adică zece dolari. Trebuie să mă duc în casă, să aduc restul.

Pleacă înainte de a apuca să-i spun să păstreze banii.

Violet pune cărțile jos și merg cu ea să vadă fiecare rulotă. Mai adăugăm câteva cărți grămezii existente și, la un moment dat, îi surprind privirea și îmi zâmbește. Este acel zâmbet pe care-l ai când te gândești la cineva și încerci să-ți dai seama ce simți fată de el. Îi zâmbesc și eu, și ea își întoarce privirea.

Apoi se întoarce și doamna Carnes și ne ciondănim în legătură cu restul – eu vreau să-l păstreze, ea vrea să-l iau și, în cele din urmă, o fac, pentru că nu acceptă nici în ruptul capului refuzul meu. Duc cărțile până la mașină, în timp ce ea vorbește cu Violet, găsesc în portofel încă o bancnotă de douăzeci și, când mă întorc la rulote, mă strecor repede în prima dintre ele și las bancnota și restul în registrul vechi așezat pe un fel de tejghea improvizată.

Sosește un grup de copii și ne luăm rămas-bun de la doamna Carnes. Pe când ne depărtăm, Violet spune:

— A fost minunat.

— A fost, dar nu putem s-o considerăm excursie.

— Tehnic vorbind, este încă un loc văzut, și asta-i tot ce ne trebuie.

— Îmi pare rău. Nu se pune. Așa minunat cum este, se află practic la o aruncătură de băț, în mijlocul zonei sigure de cinci-șase kilometri. În plus, nu e vorba de a bifa lucruri pe o listă.

Acum merge cu câțiva pași înaintea mea, prefăcându-se că nici nu exist, dar este în regulă, sunt obișnuit cu asta și ceea ce nu știe ea este că nu mă descumpănește. Oamenii fie mă văd, fie nu. Mă întreb cum o fi să mergi pe stradă, sigur și simțindu-te bine în pielea ta, și să te pierzi în mulțime. Nimeni nu se întoarce, nimeni nu se holbează, nu așteaptă și nu presupune sau se întreabă ce lucru prostesc și nebunesc urmează să faci.

Apoi nu mă mai pot abține, o iau la fugă și mă simt bine eliberându-mă de ritmul lent, regulat al tuturor celorlalți. Mă eliberez de mintea mea care, dintr-un motiv sau altul, mă face să mă văd la fel de mort ca autorii cărților alese de Violet, adormit de-a binelea de data asta, adânc îngropat, sub straturi și straturi de pământ și lanuri de porumb. Aproape că simt cum se închide pământul, cum aerul devine rânced și umed, cum întunericul apasă deasupra mea, și am nevoie să deschid gura ca să pot respira.

Ca prin ceață, Violet trece pe lângă mine, cu părul fluturându-i în urmă precum un zmeu, iar soarele se reflectă în el și-l poleiește cu aur la vârfuri. Sunt atât de pierdut în propriile gânduri, acceptându-le, lăsându-le să mă copleșească, încât la început nu sunt sigur că-i ea, și apoi mă grăbesc să o prind din urmă și alerg pe lângă ea, potrivindu-mi pașii cu ai ei. Pornește din nou înaintea mea și ne întrecem atât de tare și de repede, încât mă aștept să ne luăm zborul spre cer. Toată lumea de pe pământ, toți în afară de mine – și acum și de Violet – se mișcă în reluare, de parcă ar fi acoperiți cu noroi. Noi suntem mai iuți decât toți.

Apoi ne urcăm în mașină, iar Violet îmi aruncă o privire de genul „ia de-aici”. Îmi spun că am lăsat-o să câștige, dar m-a bătut cinstit.

După ce ne instalăm și pornesc motorul, îi arunc caietul de notițe, cel pe care îl folosim ca să ne consemnăm călătoriile, și îi spun:

— Scrie totul acolo înainte să uiți ceva.

— Credeam că asta nu se pune.

Dar frunzărește paginile.

— Lasă și tu de la tine. Oh, și o să mai mergem încă într-un loc în drum spre casă.

Am părăsit drumul de pietriș și mergem din nou pe asfalt, când ea își ridică privirea din caietul în care scrie.

— Am fost atât de absorbită de cărți, încât am uitat să las ceva în urmă.

— E OK. Am lăsat eu.

Violet

145 de zile până la eliberare

Nu ia cotitura, trece drept peste peticul de iarbă din centru până în partea cealaltă și intră iar pe autostradă, îndreptându-se în direcția opusă. La un moment dat, intrăm pe un drum liniștit de țară.

Mergem pe el cam doi kilometri, iar Finch dă muzica tare și începe să cânte. Bate ritmul pe volan, și apoi intrăm într-un orășel cu doar câteva străduțe. Finch se apleacă peste bord și încetinește.

— Vezi vreun indicator?

— Pe ăla scrie „Biserică”.

— Bine. Excelent.

Întoarce și, o stradă mai încolo, trage pe dreapta și parchează lângă bordură.

— Am ajuns.

Iese din mașină și vine la ușa mea, o deschide și îmi oferă mâna. Ne îndreptăm spre o fabrică veche, care pare abandonată. Observ ceva de-a lungul zidului, care se întinde pe toată lungimea lui. Finch merge mai departe și se oprește brusc în capătul mai îndepărtat.

Înainte de a muri… scrie pe ceea ce pare a fi o tablă gigantică. Și sub aceste uriașe litere albe sunt coloane după coloane, rânduri după rânduri, care spun *Înainte de a muri, vreau să* _____________. Și spațiile libere au fost completate cu diferite culori de cretă și diferite caligrafii, pătate și pe jumătate șterse de ploaie și zăpadă.

Mergem de-a lungul zidului, citind. *Înainte de a muri, aș vrea să am copii. Să trăiesc la Londra. Să am un pui de girafă. Să sar cu parașuta. Să rezolv diviziunea cu zero. Să cânt la pian. Să vorbesc franceza. Să scriu o carte. Să călătoresc pe o altă planetă. Să fiu un tată mai bun decât a fost tatăl meu. Să am o părere bună despre mine. Să merg la New York. Să cunosc egalitatea. Să trăiesc*.

Finch mă împunge în braț și îmi întinde o bucată de cretă albastră.

— Nu a mai rămas loc, îi spun.

— Atunci o să facem noi.

Scrie *Înainte de a muri aș vrea să* și trasează o linie. Apoi scrie din nou. Și mai scrie de câteva ori.

— După ce le completăm pe astea, putem să continuăm pe fațada clădirii și apoi pe partea cealaltă. Este o metodă bună să înțelegi de ce te afli aici.

Și înțeleg că prin „aici” nu se referă la trotuarul ăsta.

Începe să scrie: *Să cânt la chitară ca Jimmy Page. Să compun un cântec care va schimba lumea. Să descopăr Marele Manifest. Să am un rost pe lume. Să fiu*

persoana care doresc să fiu și asta să fie suficient. Să știu ce înseamnă să ai un prieten foarte bun, cel mai bun. Să contez.

Timp îndelungat stau și doar citesc, apoi scriu: *Să nu-mi mai fie frică. Să nu mai gândesc prea mult. Să umplu golurile lăsate în urmă. Să conduc din nou. Să scriu. Să respir.*

Finch se uită peste umărul meu. Este atât de aproape, încât îl aud respirând. Se apleacă în față și adaugă: *Înainte de a muri aș vrea să trăiesc ziua perfectă*. Se dă înapoi, citește ce a scris și face iar un pas înainte. *Și să întâlnesc Boy Parade*. Înainte să pot spune ceva, râde, șterge și înlocuiește cu: *Și s-o sărut pe Violet Markey*.

Aștept să șteargă și asta, dar lasă creta și își scutură praful de pe mâini, ștergându-se pe blugi. Îmi aruncă un rânjet ștrengăresc și apoi se holbează la buzele mele. Aștept să facă pasul. Să încerce numai îmi spun în sinea mea. Și apoi mă gândesc că sper să o facă și simplul gând declanșează curenții electrici și mi-i răspândește în tot corpul. Mă întreb dacă sărutul lui Finch ar fi atât de diferit de cel al lui Ryan. N-am sărutat decât câțiva băieți până acum, și a fost cam același lucru.

Scutură din cap.

— Nu aici. Nu acum.

Și apoi aleargă ușor spre mașină. Fug și eu după el și, odată intrați, cu motorul și muzica pornite, spune:

— Înainte să-ți faci vreo impresie, să știi că asta nu înseamnă că te plac.

— De ce simți nevoia să tot spui asta?

— Pentru că văd felul în care mă privești.

— Oh, Doamne! Ești incredibil.

Râde.

Odată ce-am pornit înapoi la drum, mintea îmi aleargă. Doar pentru că am vrut să mă sărute timp de, să zicem, o secundă, nu înseamnă că îmi place Theodore Finch. S-a întâmplat doar pentru că a trecut ceva timp de când n-am mai sărutat pe altcineva în afară de Ryan.

Notez, în caietul nostru *Înainte de a muri aș vrea să*… dar asta e tot ce pot face, pentru că nu văd în fața ochilor decât rândul lui Finch plutind pe pagină: *Și s-o sărut pe Violet Markey*.

Înainte ca Finch să mă lase acasă, merge drept la Quarry, în centrul orașului, unde nici măcar nu ne verifică buletinul. Intrăm, și locul este aglomerat, plin de fum și muzică tare. Pare că toată lumea îl cunoaște, dar, în loc să se alăture trupei, pe scenă, mă ia de mână și dansăm. Face pe rockerul supărat, și-n minutul următor dansăm tango.

Strig, acoperind zgomotul:

— Nici eu nu te plac.

Dar el nu face decât să râdă iar.

Finch

A cincisprezecea zi (încă)

Pe drumul spre casa lui Violet, compun epitafuri pentru oameni pe care îi știu: Amanda Monk (*Am fost la fel de superficială ca albia râului uscat ce se ramifică din Whitewater River*), Roamer (*Planul meu a fost să ajung cât de mare cretin pot – și am ajuns*), domnul Black (*În următoarea mea viață aș vrea să mă odihnesc, să evit copiii și să fiu bine plătit*).

Până acum a fost tăcută, dar știu că ascultă, mai ales pentru că nu mai e nimeni altcineva aici în afară de mine.

— Cum ar suna al tău, Ultraviolet?

— Nu sunt sigură.

Dă capul pe spate și se uită undeva peste bord, într-un punct din depărtare, de parcă acolo ar putea zări răspunsul.

— Dar al tău?

Vocea ei pare cumva pierdută în depărtare, ca și cum ea s-ar afla în altă parte.

Nu trebuie să mă gândesc prea mult.

— Theodore Finch, în căutarea Marelui Manifest.

Îmi aruncă o privire tăioasă și observ că a redevenit prezentă.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Înseamnă motivația de a exista, de a avea un rost și, dacă e să mori, atunci „să mori glorios, în urale – pe scurt, să rămâi o amintire".

Devine tăcută, de parcă ar cugeta la asta.

— Așadar, unde ai fost vineri? De ce nu ai venit la scoală?

— Uneori am niște dureri de cap. Nu mare lucru.

Nu e chiar o minciună gogonată, pentru că durerile de cap sunt parte din motiv. E de parcă mi-ar lua creierul foc, atât de tare încât nu pot ține pasul cu el. Cuvinte. Culori. Sunete. Câteodată, orice altceva pălește pe fundal și tot ce îmi rămâne sunt sunetele. Pot să aud orice, dar nu doar să aud – pot și să simt. Dar mă poate lovi pe neașteptate – sunetul se transformă în lumină și lumina devine prea strălucitoare și simt cum mă sfâșie în două, iar apoi mă apucă durerea de cap. Dar nu e doar o durere de cap, ci pot s-o văd, parc-ar fi făcută din milioane de culori, toate orbitoare. Când am încercat odată să i-o descriu lui Kate, mi-a spus:

— Tatei trebuie să-i mulțumești pentru asta. Poate dacă nu-ți folosea capul pe post de sac de box…

Dar nu e asta. Îmi place să cred că acele culori și sunete, și cuvinte nu au nimic de-a face cu el, că sunt opera mea și a creierului meu sclipitor, complicat, dumnezeiesc, care zumzăie, bâzâie, se avântă, uruie și plonjează.

Violet spune:

— Acum ești OK?

Părul ei este sălbatic și răvășit, iar obrajii, trandafirii. Indiferent că îi place sau nu, arată fericită.

Îi arunc o privire lungă, pătrunzătoare. Am destulă experiență de viață ca să știu că nu te poți baza că oamenii și lucrurile vor fi mereu cu tine sau vor rămâne la fel, oricât de mult ți-ai dori. Nu-i poți împiedica pe oameni să moară. Nu-i poți opri să plece. Nici pe tine nu te poți opri să pleci. Mă cunosc suficient de bine ca să știu că nimeni altcineva nu te poate ține treaz sau nu te poate împiedica să dormi. Totul depinde de mine. Dar știu că îmi place fata asta.

— Mda, spun. Cred că sunt.

•

Acasă, verific mesajele de la telefonul fix, cel pe care ne uităm cu toții când ne aducem aminte, și găsesc un mesaj de la Embrion. Rahat. Rahat. Rahat. Rahat. A sunat vineri, pentru că am lipsit de la ședința de consiliere, și vrea să știe unde naiba sunt; mai ales pare să fi citit *Cancanuri din Bartlett* și știe – sau crede că știe – ce făceam pe muchia aia. Partea bună este că am trecut testul antidrog. Șterg mesajul și îmi pun în minte să nu uit să ajung devreme luni, doar ca să mă împac cu el.

Apoi merg în camera mea, mă urc pe un scaun și mă gândesc îndelung la mecanica spânzurării. Problema este că sunt prea înalt și tavanul e prea jos. Mai rămâne subsolul, dar acolo nu coboară nimeni, niciodată și ar putea trece săptămâni, poate chiar luni, înainte ca mama sau surorile mele să mă găsească.

Un fapt interesant: Spânzurarea este metoda cel mai frecvent folosită de sinucigașii din Marea Britanie, pentru că, spun cercetătorii, este considerată deopotrivă rapidă și ușoară. Lungimea sforii ar trebui să fie calculată în funcție de greutatea persoanei, altfel numai rapidă sau ușoară nu este. Alt fapt interesant: Metoda modernă de execuție prin spânzurare este denumită „Cădere lungă”.

Exact așa te simți când adormi. Este o cădere liberă din starea de Trezie și se poate întâmpla dintr-odată. Pur și simplu, totul se… oprește.

Dar câteodată există semnale de alarmă. Sunetul, desigur, și durerile de cap, dar am învățat să fiu atent și la altele, precum schimbările de spațiu, atât în felul în care îl vezi, și în felul în care îl simți. Coridoarele scolii sunt o provocare – prea mulți oameni mergând în prea multe direcții, ca într-o intersecție aglomerată. Sala de sport este și mai rea, pentru că ești închis acolo și toată lumea strigă, iar tu poți ajunge prins în capcană.

Am făcut greșeala să vorbesc odată despre asta. Cu vreo doi ani în urmă, l-am întrebat pe bunul meu prieten la vremea aceea, Gabe Romero, dacă el simte sunetele și vede durerile de cap, dacă spațiile din jurul lui cresc sau se contractă vreodată, dacă s-a întrebat vreodată ce s-ar întâmpla dacă ar sări în fața unei

mașini, a unui tren sau autobuz, dacă el crede că asta ar fi suficient ca să le facă să se oprească. L-am rugat să încerce asta cu mine, doar ca să verificăm, pentru că aveam sentimentul ăsta profund că eram o închipuire, ceea ce însemna că sunt invincibil, dar el a mers acasă și le-a spus părinților lui, iar ei i-au spus profesorului meu, care i-a spus directorului, care le-a spus părinților mei, care m-au întrebat *Este adevărat, Theodore*? *Le spui povești prietenilor tăi*? Ziua următoare știa toată școala și am fost declarat oficial Theodore Ciudatul. Un an mai târziu, hainele mi-au rămas mici, pentru că, în ciuda acestor lucruri, se pare că e destul de ușor să crești cu treizeci și cinci de centimetri peste vară. Mai greu e să scapi de eticheta pe care ți-au pus-o oamenii.

De aceea merită să te prefaci că ești ca toți ceilalți, chiar dacă ai știut dintotdeauna că ești diferit. *E numai vina ta,* mi-am spus atunci – vina mea pentru că nu pot fi normal, vina mea pentru că nu pot fi ca Roamer sau Charlie, sau Brenda, sau ceilalți. *E numai vina ta*, îmi spun și acum.

Pe când sunt cocoțat încă pe scaun, încerc să-mi imaginez că se apropie Somnul. Când ești ticălos și invincibil, este greu să te imaginezi altfel decât treaz, dar încerc să mă concentrez, pentru că este important – este o chestiune de viață și de moarte.

Spațiile mici sunt mai bune, iar camera mea este mare. Dar poate că aș putea s-o înjumătățesc, mutând biblioteca și dulapul. Ridic covorul și încep să mut lucrurile. Nu vine nimeni să mă întrebe ce naiba fac, chiar dacă îmi dau seama că e imposibil ca mama, Decca și Kate (dacă e acasă), să nu audă cum trag și hârșâi lucrurile pe podea.

Mă întreb ce ar trebui să se întâmple pentru ca ele să vină încoace – să explodeze o bombă? O explozie nucleară? încerc să-mi amintesc când a fost ultima dată când le-am văzut în camera mea, și singurul lucru care îmi vine în minte este un moment de acum patru ani, când am avut cu adevărat gripă. Din câte îmi amintesc, Kate a fost cea care a avut grijă de mine.

Finch

A șaisprezecea și a șaptesprezecea zi
(până acum, destul de bine)

Ca să rezolv treaba cu absența de vineri, mă hotărăsc să-i spun Embrionului despre Violet. N-o să-i pomenesc numele, dar trebuie să spun și altcuiva în afară de Charlie și Brenda, care nu fac altceva decât să mă întrebe dacă ne-am tras-o sau să-mi amintească de bătaia pe care o să mi-o tragă Ryan Cross dacă îndrăznesc să mă bag în seamă cu ea.

Totuși, Embrionul trebuie să mă întrebe, în primul rând, dacă am încercat să-mi fac rău. Trecem prin rutina asta de două ori pe săptămână, și decurge cam așa:

Embrionul: Ai încercat să-ți faci rău de când ne-am văzut ultima dată, Theodore?

Eu: Nu, domnule.

Embrionul: Te-ai gândit să-ți faci rău?

Eu: Nu, domnule.

Am învățat pe pielea mea că cel mai bun lucru este să nu spui nimic despre ceea ce gândești cu adevărat. Dacă nu spui nimic, ei presupun că nici nu gândești nimic, în afară de ceea ce-i lași să vadă.

Embrionul: încerci să mă prostești, băiete?

Eu: Aș încerca eu să vă prostesc pe dumneavoastră, un reprezentant al autorităților?

Pentru că nu a căpătat încă simțul umorului, mijește ochii spre mine și spune:

— Eu, unul, sper că nu. Am văzut articolul din *Cancanuri din Bartlett*.

— Nu trebuie să credeți tot ce citiți, domnule.

Dar renunț la sarcasm.

Este îngrijorat și are intenții bune, și este unul dintre puținii adulți din viața mea pe care îi interesează soarta mea.

— Serios.

Vocea începe să-mi tremure, poate pentru că acel articol tâmpit mă afectează mai mult decât aș vrea.

După ce se termină schimbul de replici, petrec restul timpului demonstrându-i câte motive am să trăiesc. Astăzi este pentru prima dată când o aduc în discuție pe Violet.

— Deci, este vorba despre o fată. Hai să-i spunem Lizzy.

Elizabeth Meade este șefa clubului de macrame. Este foarte drăguță, nu cred s-o deranjeze că-i împrumut numele ca să-mi protejez intimitatea.

— Avem un soi de prietenie, iar asta mă face foarte-foarte fericit. Aproape stupid de fericit. Atât de fericit, încât prietenii mei nu mă mai suportă așa fericit.

Mă studiază de parcă ar încerca să vadă lucrurile din perspectiva mea. Îi dau înainte cu Lizzy și cât de fericiți suntem, și cum aș vrea să-mi petrec zilele fiind fericit că sunt atât de fericit, lucru adevărat, de fapt, însă la final el spune:

— Destul. Am înțeles. Iar „Lizzy” asta este fata pomenită în ziar?

Schițează niște ghilimele prin aer, atunci când îi spune numele.

— Cea care te-a împiedicat să te arunci de pe clopotniță?

— Se poate.

Mă întreb oare, m-ar crede dacă i-aș spune că a fost taman pe dos.

— Dar să ai grijă.

Aș vrea să-i spun *Nu, nu, nu, Embrionule. Tu, mai bine ca oricine, ar trebui să știi să nu spui așa ceva când cineva este fericit*. „Dar să ai grijă” presupune că

există un sfârșit pentru asta, poate chiar în următoarea oră, poate în trei ani, dar până la urmă e un sfârșit. Ar muri dacă ar spune *Mă bucur mult pentru tine, Theodore. Felicitări că ai găsit pe cineva care te face să te simți atât de bine*.

— Știți, ați putea doar să mă felicitați și atât.

— Felicitări.

Dar e prea târziu, pentru că a spus-o deja și acum creierul meu s-a agățat de acel „Dar să ai grijă" și nu mai vrea să-i dea drumul. Încerc să-mi spun că ar putea însemna „Dar să ai grijă când faceți sex. Folosește un prezervativ", însă, în schimb, pentru că, știți, e un creier, și prin urmare face ce poftește, începe să se gândească la toate modurile în care Violet Markey ar putea să-mi frângă inima.

Pigulesc mânerul scaunului, acolo unde cineva l-a crestat în trei locuri. Mă întreb cine și cum a făcut-o, pigulesc necontenit și încerc să-mi liniștesc creierul gândindu-mă la un epitaf pentru Embrion. Când asta nu funcționează, fac unul pentru mama (*Am fost nevastă și sunt încă mamă, chiar dacă nu mă întreb unde sunt copiii mei*) și pentru tata (*Singura schimbare în care cred este să te debarasezi de nevastă și copii și să o iei de la capăt cu altcineva*).

Embrionul spune:

— Hai să vorbim despre testul de admitere la colegiu. Ai luat 2280.

Pare surprins și impresionat. Îmi vine să-i zic „Ah, da? Du-te naibii, Embrionule".

Adevărul este că mă descurc la teste. Întotdeauna m-am descurcat.

— Și în cazul ăsta s-ar cuveni niște felicitări, spun.

Îi dă înainte de parcă nu m-ar fi auzit.

— La ce facultate te gândești să mergi?

— Nu știu încă.

— Nu crezi că ar fi timpul să-ți faci niște planuri?

Îmi fac planuri de viitor. De exemplu, s-o revăd pe Violet astăzi, mai încolo.

— Dar mă gândesc la asta, spun. Mă gândesc chiar acum.

Oftează și închide dosarul.

— Ne vedem vineri, Theodore. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

•

Pentru că BHS este o școală uriașă cu un număr uriaș de elevi, nu o văd pe Violet atât de des pe cât mi-aș dori. Avem o singură oră împreună. Eu sunt la demisol, în timp ce ea este la al treilea etaj, eu sunt în sala de sport în timp ce ea este în partea cealaltă a școlii, în Sala Orchestrei, eu sunt în aripa de științe în timp ce ea este la spaniolă.

Marți le dau naibii pe toate și mă duc să o aștept în fața fiecărei săli de clasă, ca să o pot însoți spre următoarea. Asta înseamnă că uneori trebuie să alerg dintr-un capăt în altul al clădirii, dar merită fiecare pas. Am picioarele lungi, deci pot acoperi distanțe mari, chiar și dacă e nevoie să evit lumea în stânga și-n dreapta

și, câteodată, să sar peste capetele lor. E ușor de făcut, pentru că se mișcă toți în reluare, ca o turmă de zombi sau de melci.

— Bună, tuturor! strig în timp ce alerg. Este o zi superbă! O zi perfectă! O zi plină de posibilități!

Sunt atât de absenți, că abia ridică ochii spre mine.

Prima dată când o găsesc pe Violet, merge alături de prietena ei, Shelby Padgett. A doua oară spune:

— Finch, iar?

Greu de spus dacă e bucuroasă să mă vadă sau stingherită, sau o combinație între cele două. A treia oară spune:

— Nu o să întârzii?

— Ce ar putea să-mi facă?

O prind de mână și o trag prin mulțime.

— Venim, oameni buni! Faceți loc!

După ce o conduc la literatură rusă, alerg înapoi pe scări, pe și mai multe scări, pe culoarul principal, unde intru de-a dreptul în directorul Wertz, care vrea să știe ce îmi imaginez eu că fac de nu sunt în clasă, tinere, și de ce alerg de parcă dușmanul ar fi pe urmele mele.

— Patrulam doar, domnule. În zilele noastre nu poți fi niciodată destul de precaut. Sunt sigur că ați citit despre breșele de securitate de la Rushville și New Castle. Echipamente informatice furate, bibliotecă distrusă, bani sustrași din birouri, și toate astea în miezul zilei, chiar sub nasul lor. Am inventat totul, dar e limpede că habar n-are de asta.

— Du-te la clasă, îmi spune. Și să nu te mai prind. E nevoie să-ți reamintesc că ești în perioada de probă?

— Nu, domnule.

Dau un mic spectacol mergând calm în direcția opusă, dar când sună a doua oară clopoțelul, o iau la fugă pe culoar și în sus pe scări cât de repede pot.

Trec pe lângă Amanda, Roamer și Ryan și fac greșeala să mă izbesc accidental de Roamer, care se ciocnește de Amanda. Lucrurile din poșeta ei se rostogolesc pe podeaua coridorului, iar ea începe să zbiere. Înainte ca Ryan și Roamer să mă bată să-mi sune apa în cap, o rup la fugă și mă îndepărtez la o distanță sigură, cât de repede pot. O să plătesc mai târziu pentru asta, dar acum nu prea îmi pasă.

De data asta, Violet mă așteaptă. În timp ce stau aplecat, încercând să-mi recapăt suflul, ea mă întreabă:

— De ce faci asta?

Îmi dau seama că nu-i veselă sau stingherită, e enervată.

— Hai să alergăm, ca să nu întârzii la oră.

— Nu alerg nicăieri.

— Atunci nu te pot ajuta.

— Oh, Doamne. O să mă înnebunești, Finch.

Mă aplec spre ea și ea se retrage, lipindu-se de dulapuri. Se uită speriată în jur, de parcă s-ar teme să nu apară cineva și să o vadă pe Violet Markey împreună cu Theodore Finch. Doamne ferește să treacă pe aici Ryan Cross și să-și facă o impresie greșită. Mă întreb ce i-ar spune —*Nu-i ceea ce pare. Theodore Ciudatul mă hărțuiește. Nu mă lasă în pace*.

— Bucuros să-ți întorc favoarea.

Acum m-am enervat și eu. Îmi sprijin mâna pe peretele din spatele ei.

— Știi, ești mult mai prietenoasă când suntem numai noi și nu-i nimeni în jur să ne vadă împreună.

— Poate dacă nu ai alerga pe culoare, strigând la toți. Nici nu-mi dau seama dacă faci asta pentru că toată lumea se așteaptă s-o faci sau pentru că așa ești tu.

— Tu ce crezi?

Gura mea a ajuns la câțiva centimetri de a ei și aștept să mă pocnească și să mă împingă, dar apoi închide ochii și atunci îmi dau seama – am reușit.

OK, îmi spun. Interesantă turnură au luat evenimentele. Dar înainte să pot face vreo mișcare, cineva mă înșfacă de guler și mă smucește înapoi. Domnul Kappel, antrenorul de la baseball, spune:

— Treci în clasă, Finch. Și tu.

Face semn din cap spre Violet.

— Și sunteți consemnați amândoi.

•

După ore, intră în cabinetul domnului Stoker și nici măcar nu se uită la mine.

— Ia te uită, spune domnul Stoker. Este un început pentru toate. Suntem onorați să vă avem printre noi, domnișoară Markey. Cărui fapt îi datorăm plăcerea?

— Ăstuia, spune ea, dând din cap în direcția mea.

Se așază în față, cât mai departe de mine posibil.

Violet

142 de zile rămase

Două noaptea. Miercuri. Camera mea.

Mă trezește un zgomot de pietre aruncate în fereastră. La început mă gândesc că visez, dar le aud din nou. Mă ridic și trag cu ochiul printre lamele obloanelor: Theodore Finch stă în curtea din față, îmbrăcat în pantaloni de pijama și un hanorac închis la culoare.

Deschid fereastra și mă aplec în afară.

— Pleacă de-aici!

Sunt încă supărată pentru treaba cu pedeapsa, prima din viața mea. Și sunt supărată pe Ryan pentru că și-a închipuit că ieșim iar împreună, dar cine e de vină pentru asta? I-am dat speranțe, l-am pupat pe gropiță, l-am sărutat la cinema. Sunt supărată pe toată lumea, dar mai ales pe mine.

— Pleacă de-aici! îi spun din nou.

— Te rog, nu mă face să mă urc în copacul ăsta, pentru că probabil o să cad și o să-mi rup gâtul și avem prea multe de făcut ca să stau internat în spital.

— Nu mai avem nimic de făcut. Am terminat deja.

Dar cobor oricum, pentru că, dacă n-o fac, cine știe ce altceva s-ar mai putea întâmpla. Îmi netezesc părul, îmi dau cu un luciu pe buze și-mi pun un halat.

Când ies, îl văd pe Finch stând pe terasa din față, sprijinindu-se de balustradă.

— Credeam că nu mai vii, spune.

Mă așez alături de el și simt, prin pijamaua mea cu maimuțe, scara rece.

— De ce-ai venit?

— Erai trează?

— Nu.

— Scuze. Dar acum ești, așa că să-i dăm drumul.

— Nu merg nicăieri.

Se ridică și pornește spre mașină. Se întoarce și spune, cam prea tare:

— Haide!

— Nu pot să plec, pur și simplu, când vreau eu.

— Nu mai ești supărată, nu?

— De fapt, sunt. Dar uită-te la mine. Nici măcar nu sunt îmbrăcată.

— Bine. Scoate halatul ăla urât. Ia-ti niște încălțări și o haină. Nu mai pierde timpul să te schimbi în rest. Scrie-le un bilet părinților tăi, ca să nu se îngrijoreze când se trezesc și nu te găsesc. Îți dau trei minute înainte să vin după tine.

•

Mergem prin centrul Bartlettului. Străzile au fost pavate, formând ceea ce numim „zonă pietonală”. Chiar și după deschiderea noului mall, nu există niciun motiv să vii până aici, cu excepția brutăriei, care are cele mai bune brioșe pe o rază de kilometri întregi. Magazinele de aici sunt relicve de acum douăzeci de ani, care încă rezistă – un magazin universal deprimat și foarte vechi, un magazin de pantofi care miroase a naftalină, o bombonerie, o gheretă de înghețată.

Finch parchează Saturnul și spune:

— Am ajuns.

Toate vitrinele sunt întunecate, bineînțeles, și nu-i nimeni pe-afară. Ai putea să-ți închipui cu ușurință că Finch și cu mine suntem singurii oameni din lume.

— Cel mai bine gândesc noaptea, când toată lumea doarme, zice el. Nu mă întrerupe nimeni. E liniște. Îmi place sentimentul de a fi treaz atunci când toți ceilalți dorm.

Mă întreb dacă doarme vreodată.

Văd reflexia noastră în fereastra brutăriei; arătăm ca doi puști fără adăpost.

— Unde mergem?

— O să vezi.

Aerul este răcoros, curat și liniștit. Departe, Turnul Purina se vede luminat – cea mai înaltă construcție a noastră, urmată de clopotnița liceului.

La Bookmarks, Finch scoate un set de chei și descuie ușa.

— Când nu vinde case, mama lucrează aici.

Librăria este îngustă și întunecată, cu un perete plin cu reviste pe o parte, cu rafuri de cărți, două măsuțe, patru scăunele și o tejghea goală, unde se vând pe timpul zilei cafea și dulciuri.

Se oprește în spatele tejghelei și deschide un frigider ascuns în spatele ei. Scotocește înăuntru până când găsește două sucuri și două brioșe, apoi ne așezăm pe podea în spațiul de joacă pentru copii, care are fotolii-sac și o mochetă uzată, albastră. Aprinde o lumânare pe care a găsit-o lângă registru, și lumina ei îi dansează pe față în timp ce trece de la un raft la altul, plimbându-și degetele pe cotoarele cărților.

— Cauți ceva anume?

— Da.

În cele din urmă, se scufundă în fotoliu alături de mine și își trece mâinile prin păr, făcându-l să se zburlească în toate direcțiile.

— Nu o aveau nici la Librăria pe Roți și n-o au nici aici.

Ridică un maldăr de cărți pentru copii și-mi înmânează și mie câteva.

— Dar au, slavă Domnului, din astea.

Stă cu picioarele încrucișate, cu părul răvășit, aplecat peste una dintre cărți și deodată pare că e purtat în altă parte, undeva departe.

— Tot mai sunt supărată pentru că m-ai făcut să fiu pedepsită la școală, îi spun.

Aștept un răspuns rapid, un soi de flirt impertinent, dar nici măcar nu-și ridică privirea, doar îmi caută mâna și continuă să citească. Pot simți în atingerea lui că își cere iertare și asta mă lasă fără suflare, așa că mă sprijin de el – numai puțin – și citesc peste umărul lui. Are mâna caldă și nu vreau să-mi dea drumul.

Mâncăm cu o singură mână și citim tot vraful, apoi citim cu voce tare din Dr. Seuss – *Oh, locurile în care vei merge*! Alternăm strofele, mai întâi Finch, apoi eu, Finch, eu. *Felicitări*! *Astăzi este ziua ta norocoasă*.

Vei pleca în Locuri Minunate!

Vei pleca departe…

La un moment dat, Finch se ridică în picioare și începe să joace rolurile. Nu are nevoie de carte, pentru că știe textul pe de rost, și uit să citesc, fiindcă e mult mai distractiv să mă uit la el, chiar și atunci când vocea și cuvintele îi devin serioase.

Vei ajunge într-un loc unde străzile nu sunt marcate.
Unele ferestre sunt luminate. Dar cele mai multe sunt întunecate.
S-ar putea să fii atât de derutat încât să o iei la goană
…îndreptându-te, mă tem, spre locul cel mai nefolositor.
Locul de Așteptare... unde oamenii stau și așteaptă…
Acum cântă.
Vei scăpa cumva
din acea așteptare și ședere.
Vei găsi locurile minunate
unde cântă Boom Bands.
Mă trage în picioare.
Cu steagul fluturând,
din nou învingător!
Gata pentru orice sub soare.

Fiecare dintre noi are propria versiune pentru fluturat, adică sărim peste lucruri – peste fotoliul-sac, scaune, celelalte cărți. Cântăm împreună ultimul vers – *Muntele tău te așteaptă. Așa că... pornește la drum*! – și la sfârșit ne prăvălim pe podea, în timp ce lumina lumânării dansează peste noi, iar noi râdem de parcă ne-am fi pierdut mințile.

•

Singurul mod în care poți urca în Turnul Purina este pe scara de oțel dinăuntru, care pare să aibă în jur de douăzeci și cinci de mii de trepte. Ajunși în vârf, stăm în picioare – horcăind ca domnul Black – lângă bradul de Crăciun, care rămâne plantat tot anul. De aproape este mai mare decât pare văzut de jos. În spatele lui se află un spațiu deschis, unde Finch întinde o pătură, și apoi ne cuibărim împreună pe ea, braț la braț, trăgând restul păturii peste noi ca să ne acoperim.

— Uite, spune el.

Peste tot în jurul nostru, împrăștiate dedesubt, se zăresc mici luminițe albe printre golurile dintre ramurile copacilor. Stele pe cer, stele pe pământ. E greu de spus unde se termină văzduhul și unde începe pământul. Nu-mi place să recunosc, dar este foarte frumos. Simt nevoia să spun ceva măreț și poetic, dar singurul lucru care îmi vine este „Minunat”.

— Minunat este un cuvânt minunat, care ar trebui folosit mai des.

Se apleacă să-mi acopere piciorul, care a ieșit de sub pătură.

— Parcă ne-ar aparține numai nouă.

La început am crezut că se referă la cuvânt, dar apoi am înțeles că vorbește despre oraș. Și apoi mă gândesc: Da, așa e. Theodore Finch știe mereu ce să spună, mai bine decât mine. El ar trebui să fie scriitor, nu eu. Doar pentru o secundă sunt invidioasă pe mintea lui. În momentul ăsta, a mea pare atât de banală.

— Problema oamenilor este că uită faptul că, în cea mai mare parte a timpului, lucrurile mărunte sunt cele care contează. Toată lumea este ocupată să aştepte în Locul de Aşteptare. Dacă ne-am opri puţin să ne amintim că există un loc precum Turnul Purina şi o privelişte ca asta, am fi mai fericiţi.

Spun, nici eu nu ştiu de ce:

— Îmi place să scriu, dar îmi plac şi o mulţime de alte lucruri. Poate că, dintre toate lucrurile astea, cel mai bine mă pricep la scris. Poate că scriind m-am simţit cel mai mult ca acasă. Sau poate că latura asta a mea s-a dus. Poate că există altceva ce ar trebui să fac în loc. Habar n-am.

— Există un final încorporat pentru toate lucrurile din lume, nu-i aşa? Adică, un bec de 100 de waţi este proiectat să dureze 750 de ore. Soarele va muri cam în cinci bilioane de ani. Noi toţi avem un termen de valabilitate. Cele mai multe pisici pot trăi cincisprezece ani, poate un pic mai mult. Câinii trăiesc până la doisprezece ani. Un american obişnuit este proiectat să dureze douăzeci şi opt de mii de zile după naştere, ceea ce înseamnă că există un anumit număr de ani, zile şi ore până la momentul în care viaţa noastră se va sfârşi. În cazul surorii tale, asta s-a întâmplat la optsprezece ani. Dar dacă o persoană ar evita toate bolile care i-ar pune viaţa în pericol, infecţiile şi accidentele, el – sau ea – ar trebui să trăiască până la 115 ani.

— Deci vrei să spui că s-ar putea să fi atins finalul încorporat în ceea ce priveşte scrisul.

— Vreau să spun că ai timp să te hotărăşti.

Îmi dă caietul de notiţe oficial şi un pix.

— Deocamdată, de ce nu scrii într-un caiet pe care n-o să-l vadă nimeni? Scrie pe o bucată de hârtie şi lipeşte-o pe perete. Desigur, ce ştiu eu, s-ar putea să fii jalnică la scris.

Râde şi se îndepărtează uşor, apoi scoate o ofrandă – şerveţele de la Bookmarks, o lumânare pe jumătate topită, chibrituri şi un semn de carte strâmb, lăbărţat, din macrame. Le închidem într-o caserolă de plastic pe care a confiscat-o de acasă şi le lăsăm la vedere, pentru prima persoană care va veni aici. Apoi se ridică şi stă pe margine, într-un loc în care doar o balustradă de metal până la genunchi îl fereşte să nu se prăbuşească în gol.

Ridică mâinile deasupra capului, cu pumnii încleştaţi, şi strigă:

— Deschideţi dracului ochii şi uitaţi-vă la mine! Ce mama dracului, sunt chiar aici!

Strigă toate lucrurile pe care le urăşte şi pe care ar vrea să le schimbe, până când răguşeşte. Atunci îmi face semn din cap:

— E rândul tău.

Vin lângă el pe margine, dar e mult mai în afară decât mine, de parcă nici nu i-ar păsa dacă o să cadă. Îl prind de tricou fără să observe, de parcă asta ar putea să-l salveze, şi, în loc să mă uit în jos, ridic privirea. Mă gândesc la toate

lucrurile pe care aș vrea să le strig: *Urăsc orașul ăsta*!, *Urăsc iarna*!, *De ce ai murit*? Ultimul gând se îndreaptă spre Eleanor. Cenușa ei este în California, dar câteodată mă întreb unde este ea, dacă o fi undeva. *De ce m-ai părăsit*?, *De ce mi-ai făcut asta*?

În loc să strig toate astea, stau aici ținându-l pe Finch de tricou, iar el se uită în jos la mine, dă din cap și într-o clipă începe să cânte din nou din Dr. Seuss. De data asta mă alătur și eu, iar vocile noastre plutesc alături peste orașul adormit.

Mă conduce acasă și aș vrea să mă sărute de noapte bună, dar n-o face. În schimb, se îndepărtează cu spatele către stradă, cu mâinile în buzunare și cu ochii la mine.

— De fapt, Ultraviolet, sunt aproape sigur că nu ești jalnică la scris.

O spune suficient de tare, cât să audă tot cartierul.

Finch

A douăzeci și doua zi și sunt încă aici

În secunda în care intru în casa tatei, îmi dau seama că ceva e în neregulă. Rosemarie ne salută și ne invită în living, unde Josh Raymond stă pe podea, jucându-se cu un elicopter cu baterii, care zboară și face gălăgie. Kate, Decca și cu mine ne holbăm la el și știu că se gândesc și ele la ce mă gândesc și eu – jucăriile cu baterii sunt prea zgomotoase. În copilărie nu am avut voie să ne jucăm cu vreun obiect care vorbea, zbura sau scotea sunete.

— Unde e tata? întreabă Kate.

Văd, prin ușa din spate, grătarul închis.

— A venit din deplasare, nu?

— S-a întors de vineri. Este la subsol.

Rosemarie e ocupată să ne dea cutii de suc, fără să le mai toarne în pahare, un alt semn că ceva s-a întâmplat.

— Mă duc eu, îi spun lui Kate.

Faptul că este la subsol nu înseamnă decât un singur lucru. Că are toane, cum le numea mama. *Nu-l deranja pe tata, Theodore, are toane. Lasă-l puțin să-și revină și o să fie bine*.

Subsolul este destul de drăguț, mochetat și văruit, cu lumini peste tot, decorat cu vechile trofee de baseball ale tatei, cu tricouri înrămate și rafturi doldora de cărți, în ciuda faptului că el nu citește absolut deloc. Pe un perete întreg se întinde un ecran enorm, plat, iar tata stă înțepenit în fața lui, cu picioarele lui uriașe pe măsuța de cafea, uitându-se la un soi de meci și strigând la televizor. E

vânăt la față și i s-au umflat venele de pe gât. Ține într-o mână o bere și în cealaltă telecomanda.

Mă apropii, ca să intru în raza lui vizuală. Stau acolo, cu mâinile în buzunare, și mă uit la el până când ridică privirea.

— Hristoase! zice. Nu te mai furișa așa.

— Nu mă furișez. Doar dacă nu cumva ai surzit la bătrânețe, nu se poate să nu mă fi auzit coborând scările. Cina e gata.

— Vin și eu imediat.

Mă mut în așa fel încât să fiu în fața ecranului plat.

— Ar trebui să vii acum. Ți-a venit familia, îți amintești de noi? Aia originali? Suntem aici și ne e foame, și n-am bătut tot drumul ăsta ca să ne petrecem timpul alături de noua ta nevastă și copilul ei.

Aș putea număra pe degetele de la o mână de câte ori i-am vorbit tatei în felul ăsta, dar poate că este magia Rebelului Finch, pentru că nu-mi mai e deloc frică de el.

Trântește berea cu atâta putere pe măsuță, încât sticla se sparge.

— Nu vii tu în casa mea să-mi spui ce să fac!

Apoi se ridică de pe canapea și se întinde după mine, mă prinde de braț și *vhum*, mă trântește de perete. Aud cum crapă și, pentru o clipă, camera se învârtește cu mine.

Dar apoi îmi revin și îi spun:

— Trebuie să-ți mulțumesc pentru faptul că țeasta mea a ajuns atât de rezistentă.

Înainte să mă prindă iar, sunt deja pe scări.

Când ajunge și el, sunt așezat la masă. La vederea familiei sale noi-nouțe, își vine în fire.

— Miroase bine, spune el.

O sărută pe Rosemarie pe obraz și se așază, despăturindu-și șervetul, de cealaltă parte a mesei. În timpul pe care-l mai petrecem împreună nu mă privește și nu-mi vorbește.

Mai târziu, în mașină, Kate spune:

— Ești un tâmpit, să știi. Putea să te bage-n spital.

— N-are decât, răspund.

Acasă, mama își ridică ochii din hârtii, unde încearcă să descurce registrele și declarațiile bancare.

— Cum a fost cina?

Înainte ca cineva să poată răspunde, o îmbrățișez și o sărut pe obraz, ceea ce – din moment ce nu suntem o familie căreia îi place să-și arate afecțiunea – o face să mă privească alarmată.

— Eu ies.

— Ai grijă, Theodore.

— Și eu te iubesc, mamă.

Asta o bulversează și mai tare și, înainte să înceapă să plângă, ies pe ușă spre garaj și urc în Micul Ticălos. Odată ce am pornit motorul, mă simt mai bine. Ridic mâinile și văd că tremură, pentru că și ele, ca tot corpul meu, ar vrea să-l ucidă pe tata. Încă de când aveam zece ani și a băgat-o pe mama în spital, cu bărbia zdrobită, iar apoi, un an mai târziu, când mi-a venit și mie rândul.

Cu ușa garajului încă închisă, stau cu mâinile pe volan, gândindu-mă cât de ușor ar fi să stau aici în continuare.

Închid ochii.

Mă las pe spate.

Îmi pun mâinile în poală.

Nu simt mai nimic, în afara unei ușoare senzații de somnolență. Dar ar putea fi doar din cauza mea și a întunericului, vârtejului care se învolburează încet, mereu aici, în mine și în jurul meu, cu diferite intensități.

Rata sinuciderilor cu gaze de eșapament în Statele Unite a scăzut de la jumătatea anilor ’60, când a fost introdus controlul emisiilor poluante. În Anglia, unde controlul emisiilor este la un nivel foarte scăzut, rata s-a dublat.

Sunt foarte calm, de parcă m-aș afla la ora de științe, derulând un experiment. Torsul motorului sună ca un fel de cântec de leagăn. Îmi forțez mintea să se golească, așa cum fac în rarele ocazii când încerc să adorm. În loc să mă gândesc la ceva, îmi imaginez un curs de apă și cum plutesc pe spate, liniștit și calm, fără nicio altă mișcare decât bătăile inimii în piept. Când o să mă găsească, o să arăt ca și când aș dormi.

În 2013, un bărbat din Pennsylvania s-a sinucis cu monoxid de carbon, iar când familia a încercat să-l salveze, s-au intoxicat cu toții cu fum și au murit, înainte ca echipele de salvare să poată interveni pentru salvarea lor.

Mă gândesc la mama și la Decca, și la Kate și apăs butonul de deschidere, ușa se ridică, iar eu ies în sălbaticul, albastrul „dincolo”. Primul kilometru și jumătate mă simt surescitat și agitat, ca și când aș fi intrat într-o clădire în flăcări și aș fi salvat vieți, ca și cum aș fi un fel de erou.

Însă aud în mine o voce care spune: *Nu ești un erou. Ești un laș. Nu ai făcut decât să te salvezi pe tine de ceilalți*.

•

Când lucrurile mergeau rău, cu câteva luni în urmă, m-am dus la French Lick[13], care sună al naibii de sexy, mai sexy decât este. Numele originar era Salt Spring, faimos pentru cazinoul lui, hotelul și spa-ul pretențioase, jucătorul de baschet Larry Bird și izvoarele tămăduitoare.

Am mers la French Lick în noiembrie, am băut apă și m-am așteptat ca aceasta să-mi vindece învolburarea lentă și întunecată a minții, și pentru câteva

---

[13] „Lins franțuzesc".

ore chiar m-am simțit mai bine, dar se poate să se fi întâmplat doar pentru că eram bine hidratat. Mi-am petrecut noaptea în Micul Ticălos și, când m-am trezit în dimineața următoare, greoi și cu gânduri de moarte, l-am găsit pe unul dintre tipii care lucrează acolo și i-am zis:

— Poate am băut din apa greșită.

M-a privit peste umărul drept, apoi peste cel stâng, ca într-un film, apoi s-a aplecat și a spus:

— Locul pe care-l cauți este Mudlavia.

La început am crezut că e drogat.

— Mudlavia? am replicat.

Iar el mi-a răspuns:

— Acolo e adevărata șmecherie. Al Capone și gașca lui veneau aici după câte un jaf. N-a mai rămas nimic, numai ruine – a ars complet în 1920 – dar izvoarele țâșnesc mai puternic ca niciodată. Ori de câte ori mă dor încheieturile, acolo mă duc.

N-am ajuns pentru că, după ce m-am întors de la French Lick, nu mai aveam niciun ban și asta a fost, și de atunci n-am mai călătorit nicăieri pentru o lungă perioadă. Dar acum mă îndrept spre Mudlavia. N-o iau și pe Violet cu mine, pentru că este o chestiune personală, nu o plimbare.

În vreo două ore și jumătate ajung în Kramer, Indiana, cu o populație de treizeci de mii de locuitori. Peisajul e mai frumos aici decât în Bartlett – dealuri și văi, copaci pe kilometri întregi, totul acoperit cu zăpadă, ca într-o pictură a lui Norman Rockwell.

Cât privește edificiul în sine, îmi imaginez un loc ca din Pământul de Mijloc al lui Tolkien, dar găsesc hectare întregi de copaci bruni, subțiri, și ruine. Peste tot sunt construcții dărâmate, iar pe zidurile acoperite cu graffiti cresc cu nemiluita buruieni și iederă. Chiar și acum, pe timpul iernii, vezi cum natura luptă să-și recapete teritoriile.

Îmi fac drum prin ceea ce a fost cândva un hotel – bucătăria, recepția, camerele oaspeților. Locul este macabru, înspăimântător, și mă întristează. Pereții încă în picioare sunt acoperiți cu vopsea. *Protejează-ți penisul*.

Demență, vă rog.

Să v-o trag tuturor celor care vedeți asta.

Asta nu pare un loc tămăduitor. Ies din nou și pășesc greoi prin frunze, noroi și zăpadă, încercând să găsesc izvoarele. Nu știu sigur unde sunt și trebuie să mă opresc și să ascult cu atenție, ca să pot merge în direcția corectă.

Mă pregătesc să fiu dezamăgit. Însă, odată ce trec printre copaci, mă trezesc brusc pe malurile unui pârâu înspumat. Apa trăiește și nu are pojghiță de gheață, copacii de aici sunt mai întremați decât ceilalți, căci apa îi hrănește. Urmez albia până la zăgazul durat în peretele de stâncă și apoi mă înfig drept în mijloc, simțind apa cum îmi trece cu putere peste glezne. Mă ghemuiesc și îmi fac

palmele căuș. Beau. Este rece și proaspătă, cu un ușor gust de mâl. Când văd că nu m-a omorât, beau din nou. Umplu sticla pe care am adus-o cu mine și apoi o înfig în marginea nămoloasă, ca să o ia apa. Mă întind drept în mijlocul pârâului și las apa să mă acopere.

* * *

Când intru în casă, Kate e pe picior de plecare, cu țigara deja aprinsă. Oricât de directă ar fi ea, nu vrea ca vreunul dintre părinții noștri să știe că fumează. De obicei așteaptă până când e în siguranță în mașina ei, pe stradă.

— Ai fost cu fata aia a ta? mă întreabă ea.

— De unde știi că-i vorba de o fată?

— Știu să citesc semnele. O s-o cunoaștem și noi?

— Probabil că nu.

— Isteț băiat.

Dă din cap și trage cu sete din țigară.

— Decca e supărată. Uneori mă gândesc că toată povestea asta cu Josh Raymond e mai dificilă pentru ea fiindcă sunt, practic, de-o seamă.

Aruncă trei cercuri de fum perfecte.

— Tu te întrebi vreodată?

— Ce să mă întreb?

— Dacă e al tatei.

— Da, doar că-i așa micuț.

— Și tu ai fost micuț până în clasa a noua și uită-te la tine acum, vrej de fasole.

Kate se îndreaptă spre ieșire și eu spre intrare, dar chiar în timp ce închid ușa, mă strigă:

— Hei, Theo?

Mă întorc și o văd cum stă lângă mașină, doar un contur în noapte.

— Dar să ai grijă de sufletelul ăla al tău.

Din nou: *Dar să ai grijă*.

•

Sus, la etaj, mă încumet să intru în dormitorul Deccăi, o veritabilă cameră a ororilor, ca să mă asigur că este bine. Odaia ei este imensă, plină cu haine, cărți și toate ciudățeniile pe care le colecționează – șopârle, cărăbuși, flori, capace de sticle, vrafuri întregi de ambalaje de bomboane, păpuși American Girl, rămase de când avea șase ani și făcuse o fixație. Toate păpușile au copci pe bărbie, precum cele căpătate de Decca la spital, după accidentul de la locul de joacă. Lucrările ei de artă acoperă fiecare centimetru de perete, alături de un singur poster cu Justin Bieber.

O găsesc stând pe podea și decupând cuvinte din cărțile adunate de prin casă, inclusiv din romanele de dragoste ale mamei. O întreb dacă mai are o foarfecă și, fără să ridice privirea, arată spre birou. Sunt acolo vreo optsprezece foarfeci,

unele dispărute de ani de zile din sertarul de la bucătărie. Aleg una cu mânere violet și mă așez pe jos, față în față cu ea, genunchi în genunchi.

— Spune-mi regulile.

Îmi dă o carte – *Dragostea lui întunecată, interzisă* – și spune:

— Scoate părțile urâte și vorbele rele.

O ținem așa cam o jumătate de oră, fără să vorbim, doar decupând, apoi încep să-i arunc vorbe de îmbărbătare de la fratele mai mare, despre cum o să fie mai bine și că viața nu este făcută numai din momente grele și oameni dificili, ci și din lucruri bune.

— Mai puțină vorbărie, zice ea.

Lucrăm în continuare în tăcere, până când o întreb:

— Ce facem cu lucrurile care nu sunt neapărat rele, ci doar neplăcute?

Se oprește din decupat și se gândește. Își roade o șuviță rătăcită de păr și apoi o scuipă.

— Și alea.

Mă concentrez asupra cuvintelor. Iată unul, apoi altul. Uite și o propoziție. Și un paragraf. O pagină întreagă. Curând, am lângă pantof o grămadă de cuvinte rele și neplăcute. Dec le adună și le adaugă la grămada ei. Când termină cu o carte, o aruncă deoparte și atunci îmi dau și eu seama: vrea părțile rele. Colecționează toate cuvintele nefericite, nebune, rele, neplăcute și le ține pentru ea.

— De ce faci asta, Dec?

— Pentru că astea n-ar trebui să se amestece cu binele. Le place să te păcălească.

Pe de o parte, știu la ce se referă. Mă gândesc la *Cancanuri din Bartlett* și la toate cuvintele rele pe care le conține, nu doar despre mine, ci și despre fiecare elev care este ciudat sau diferit. E mai bine să ții separat cuvintele nefericite, nebune, rele și neplăcute, într-un loc unde să le poți supraveghea și să fii sigur că n-o să te ia pe nepregătite.

Când terminăm și ea se duce să mai aducă niște cărți, le iau pe cele abandonate și caut până când găsesc cuvintele pe care le vreau. I le las pe pernă: *Fă-le frumoase*. Apoi iau cu mine cărțile nedorite, decupate și ies.

Este ceva schimbat în camera mea.

Stau în ușă, încercând să-mi dau seama ce anume. Pereții roșii, așternuturile negre, dulapul, biroul și scaunul sunt toate la locul lor. Biblioteca este, poate, un pic cam plină. O cercetez atent, din prag, pentru că nu vreau să intru înainte de a afla ce este în neregulă. Chitarele sunt acolo. Ferestrele sunt goale, pentru că nu-mi plac perdelele.

Camera arată așa cum am lăsat-o când am plecat. Dar o simt diferit, de parcă cineva ar fi fost aici și ar fi mutat lucrurile de la locul lor. Traversez încet încăperea, ca și când acel cineva ar putea să-mi sară în față, și deschid ușa

dulapului, așteptându-mă, parcă, să mă conducă spre versiunea reală a camerei mele, cea corectă.

Totul este bine.

Tu ești bine.

Intru în baie și îmi scot hainele, apoi pășesc sub apa fierbinte-fierbinte și rămân acolo până când pielea mi se face roșie și boilerul se golește. Mă învelesc în prosop și scriu de oglinda aburită *Doar să ai grijă*. Mă întorc în cameră, cu gândul să o privesc din alt unghi. Este așa cum am lăsat-o și mă gândesc că poate nu camera este diferită. Poate că eu sunt.

Înapoi în baie, atârn prosopul în cui, trag pe mine un tricou și niște boxeri și îmi surprind imaginea în oglinda de deasupra chiuvetei, în timp ce aburul începe să se risipească și scrisul pălește, lăsând în loc un oval suficient de mare pentru doi ochi albaștri, un păr negru, ud și pielea albă. Mă aplec în față și mă privesc, dar nu este fața mea, ci a altcuiva.

Stau așezat în pat și răsfoiesc una câte una cărțile tăiate, citind toate pasajele decupate. Sunt vesele și drăguțe, amuzante și calde. Aș vrea să fiu înconjurat de ele, așa că decupez unele dintre cele mai bune rânduri și cele mai bune cuvinte – precum „simfonie”, „nelimitat”, „aur”, „dimineață” – și le lipesc pe zid, unde se suprapun peste celelalte, într-o combinație de culori și forme, și stări.

Mă învelesc în pilotă cât de strâns pot – astfel încât nu mai pot zări nici camera – și mă întind pe spate în pat, ca o mumie. Este o modalitate de a conserva căldura și lumina, ca să nu mai poată ieși iar. Întind o mână prin deschizătură și apuc altă carte, apoi alta. Și dacă viața ar fi așa? Făcută numai din părți fericite, și niciuna îngrozitoare, nici măcar neplăcută. Și dacă ne-ar sta în putere să decupăm răul, pur și simplu, și să păstrăm doar binele? Asta este ceea ce vreau să fac pentru Violet – să-i ofer numai binele, să o țin departe de rău, așa încât acel bine să rămână pentru totdeauna împrejurul nostru.

Violet

138 de zile rămase

Duminică noaptea. La mine în cameră. Răsfoiesc prin caietul nostru, al meu și al lui Finch. Iau pixul pe care mi l-a dat și găsesc o pagină albă. Librăria Bookmarks și Turnul Purina n-au fost excursii oficiale, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să fie amintite și ele.

Stele pe cer, stele pe pământ. E greu de spus unde se termină văzduhul și unde începe pământul. Simt nevoia să spun ceva măreț și poetic, dar singurul lucru care îmi vine în minte este „Încântător”.

El spune: „Încântător este un cuvânt încântător, care ar trebui folosit mai des”.

Apoi îmi vine o idee. Deasupra biroului am un avizier imens, pe care am fixat în piuneze fotografii în alb și negru ale unor scriitori la lucru. Le dau jos și scotocesc pe birou până găsesc un teanc de post-ituri viu colorate. Scriu pe unul dintre ele: *încântător*.

O jumătate de oră mai târziu, mă dau înapoi și mă uit la avizier. Este acoperit cu fragmente – unele sunt cuvinte sau propoziții care ar putea sau nu să devină idei de povestiri. Altele sunt citate din cărți, care mi-au plăcut. În ultima coloană am o secțiune pentru *Noua Revistă Online Nenumită*. Pe trei post-ituri separate am lipit, sub ea: *Iluminare. Iubire. Viață*. Nu-mi dau seama ce ar trebui să însemne astea – categorii sau articole sau doar cuvinte care sună bine.

Chiar dacă nu-i mare lucru încă, fac o poză și i-o trimit lui Finch. Scriu: *Uite ce m-ai făcut să fac*. Verific din jumătate în jumătate de oră dacă am primit vreun răspuns, dar până la ora la care mă bag în pat nu primesc niciun semn de viață de la ei.

Finch

A douăzeci și treia, douăzeci și patra,
douăzeci și cincea zi…

Noaptea trecută a fost ca un puzzle – doar că neîmbinat – toate piesele erau împrăștiate, unele chiar lipseau. Aș vrea ca inima mea să nu bată atât de repede.

Iau din nou cărțile și citesc acele cuvinte bune pe care Decca le-a lăsat deoparte, dar ele se încețoșează în pagină, așa că nu mai au niciun sens. Nu pot să mă concentrez.

Apoi încep să curăț și să organizez. Dau jos toate notele, până când peretele rămâne gol. Le îndes într-un sac de gunoi, dar nu-i destul, așa că mă hotărăsc să zugrăvesc. Sunt sătul de pereții ăștia roșii. Culoarea este prea întunecată și prea deprimantă. De asta am nevoie, cred. O schimbare de decor. De-asta camera pare că nu-i cum trebuie.

Mă sui în Micul Ticălos și merg până la cel mai apropiat magazin de bricolaj și cumpăr amorsă și 38 de litri de vopsea albastră, fiindcă nu știu sigur de câtă o să am nevoie.

Sunt necesare multe straturi ca să acopăr roșul. Indiferent ce fac, acesta se infiltrează la suprafață, de parcă pereții ar sângera.

Vopseaua nu este încă uscată nici la miezul nopții, așa că iau pilota neagră și o înghesui în fundul dulapului pentru așternuturi, de pe hol, și scotocesc până

găsesc vechea pilotă albastră a lui Kate. O întind pe pat. Deschid ferestrele și mut patul în mijlocul camerei, apoi mă strecor sub pătură și mă culc.

Ziua următoare, mai dau un strat de vopsea. Durează cam două zile ca aceștia să retină culoarea, un albastru limpede, luminos, culoarea unei piscine. Mă întind în pat, simțindu-mă mai ușor, ca și când aș putea să-mi țin respirația. Așa mai merge, îmi spun. *Da*.

Singurul lucru de care nu mă ating este tavanul, pentru că albul conține toate lungimile de undă ale spectrului vizibil, la strălucire maximă. Îmi place felul în care toate culorile se contopesc într-una singură, iar asta îmi dă o idee. Mă gândesc să o scriu sub formă de cântec, în schimb mă autentific pe computer și îi trimit un mesaj lui Violet. *Tu ești toate culorile într-una singură, în plină strălucire*.

Violet & Finch

Violet

134 de zile rămase

Finch n-a apărut la școală de o săptămână. Unii spun că a fost suspendat, alții că a luat o supradoză și a fost internat la dezintoxicare. Zvonurile se împrăștie în stil vechi – pe la colțuri sau pe chat – pentru că directorul Wertz a aflat despre *Cancanuri din Bartlett* și l-a închis.

Miercuri. Prima oră. În onoarea *Cancanurilor* decedate, Jordan Gripenwaldt distribuie bomboane, ca să sărbătorim. Troy Satterfield își îndeasă în gură două acadele și rostește, printre ele:

— Unde ți-e iubitul, Violet? N-ar trebui să fii de gardă la sinucidere?

El și prietenii lui râd. Înainte să apuc să răspund, Jordan îi smulge acadelele din gură și le aruncă în gunoi.

Joi, după ultima oră, dau de Charlie Donahue în parcare. Îi spun că lucrez cu Finch la un proiect pentru scoală și că n-am mai auzit de el de câteva zile. Deși aș vrea s-o fac, nu-l întreb dacă zvonurile sunt adevărate.

Charlie își aruncă manualele pe scaunul din spate al mașinii.

— E doar chestia aia a lui. Vine și pleacă atunci când vrea el.

Își scoate haina și o aruncă peste cărți.

— O să-ți dai seama că el nu-i decât o sculă tristă și cu toane.

Brenda Shank-Kravitz se apropie, trece pe lângă noi și deschide portiera dinspre scaunul pasagerului. Înainte să urce, îmi spune:

— Îmi plac ochelarii tăi.

Îmi dau seama că vorbește serios.

— Mulțumesc. Au fost ai soră-mii.

Arată de parcă ar chibzui problema, apoi dă din cap că-i în regulă.

În dimineața următoare, pe drum spre a treia oră, îl văd pe coridor – Theodore Finch – doar că arată altfel, în primul rând, poartă un fes de un roșu spălăcit, un pulover negru, larg, blugi, încălțări sport și niște mănuși negre fără degete. Finch vagabondul, îmi spun. Finch chiulangiul. Se sprijină de dulap, cu un genunchi îndoit, vorbind cu Chameli Belk-Gupta, o pițipoancă dintr-a unsprezecea. Nu pare să mă observe când trec pe lângă ei.

La oră îmi agăț geanta de spătarul scaunului și scot cartea de geometrie. Domnul Fisher spune:

— Mai întâi să verificăm tema pentru acasă.

Dar abia apucă să termine, că începe să sune alarma de incendiu. Îmi strâng lucrurile și ies, alături de ceilalți.

O voce spune în spatele meu:

— Ne întâlnim în parcare.

Mă întorc și îl văd pe Finch stând chiar acolo, cu mâinile îndesate în buzunare. Se îndepărtează de parcă ar fi invizibil, nu înconjurat de profesori și membri ai conducerii școlii, printre care și directorul Wertz, zbierând la telefon.

Ezit și apoi o iau la fugă, cu geanta lovindu-mi-se de șold. Sunt moartă de frică la gândul că cineva ar putea veni după mine, dar este prea târziu să mă întorc, pentru că deja alerg. Și alerg până când îl prind din urmă pe Finch, iar apoi alergăm amândoi, fără ca cineva să strige la noi să ne oprim, să ne întoarcem. Mă simt îngrozită, dar liberă.

Traversăm în fugă bulevardul care trece prin fața școlii și mergem de-a lungul copacilor care delimitează parcarea principală de râul ce împarte orașul în două. Când ajungem la o spărtură printre copaci, Finch mă ia de mână.

— Încotro mergem?

Respir greu.

— Aici, jos. Dar nu face gălăgie. Primul care scoate un sunet trebuie să se întoarcă pieligos la școală.

Vorbește repede și merge repede.

— Cum adică?

— În pielea goală. Asta înseamnă pieligos. Cred că asta este, de fapt, cea mai corectă definiție a acestui cuvânt.

Alunec și mă preling în jos pe terasament, în timp ce Finch găsește drumul fără niciun zgomot, făcând să pară ușor. Când ajungem pe marginea râului, arată ceva de-a curmezișul apei și la început nu văd ce este. Apoi o mișcare îmi atrage atenția. Pasărea este înaltă cam de un metru, cu un moț roșu pe capul alb, și cu un trup gri-cărbune. Plonjează în apă și apoi ciugulește pe malul opus, pășind țanțoș, ca un om.

— Ce este?

— Un cocor cu capișon. Singurul din Indiana. Poate singurul din Statele Unite. Iernează în Asia, ceea ce înseamnă cam unsprezece mii de kilometri depărtare de casă.

— De unde ai știut că-i aici?

— Câteodată, când nu mai suport să rămân acolo, spune el, dând din cap în direcția școlii, cobor aici. Câteodată vin să înot, alteori doar stau aici. Păsăroiu' ăsta o arde pe-aici deja de vreo săptămână. M-am temut să nu fie rănit.

— S-a pierdut.

— Îhî. Uită-te la el.

Pasărea stă la mică adâncime, ciugulește din apă, apoi intră mai adânc și pornește să se bălăcească. Îmi aduce aminte de un puști în piscină.

— Vezi, Ultraviolet? Hoinărește, pribeag.

Finch se dă înapoi, umbrindu-și ochii, pentru că soarele răzbate printre crengi și se aude trosnetul unei nuiele strivite sub piciorul lui.

— Rahat, șoptește.

— Oh, Doamne! Asta înseamnă că acum trebuie s-o iei pieligos spre școală?

Expresia de pe chipul lui este atât de caraghioasă, încât mă pufnește râsul.

Oftează, lasă capul în jos, în semn că a fost înfrânt, apoi își scoate puloverul, pantofii, fesul, mănușile și blugii, chiar dacă afară e ger. Îmi dă fiecare lucru în parte, până când rămâne doar în boxeri, și spun:

— Jos cu ei, Theodore Finch. Tu ai fost ăla care a zis să mergem pieligos, și cred că asta presupune nuditate completă. Cred că asta este, de fapt, cea mai corectă definiție a acestui cuvânt.

Zâmbește, fără să-și ia ochii de la mine și, dintr-odată, își dă jos boxerii. Sunt surprinsă, pentru că nu m-am gândit serios că o va face. Stă în picioare, primul băiat pe care îl văd complet dezbrăcat, și nu pare să fie niciun moment conștient de goliciunea lui. Este înalt și slab. Îi urmăresc cu privirea venele subțiri, albastre ale brațelor și linia mușchilor de pe umeri, abdomen și picioare. Cicatricea ce-i străbate mijlocul este o tăietură roșie, stridentă.

— Ar fi de un milion de ori mai amuzant dacă te-ai dezbrăca și tu, spune el.

Apoi se scufundă în râu, atât de grijuliu încât abia îl tulbură pe cocor. Taie apa cu lovituri ample de braț, ca un înotător olimpic, iar eu stau pe mal privindu-l.

Înoată atât de departe încât ajunge doar o părere. Scot caietul de notițe și scriu despre cocorul hoinar și un băiat cu șapcă roșie, care înoată iarna. Am pierdut noțiunea timpului și, când ridic iar privirea, Finch alunecă spre mine, dus de curent. Plutește pe spate, cu brațele încrucișate sub cap.

— Ar trebui să intri și tu.

— E OK. Aș prefera să nu fac vreo hipotermie.

— Vino, Ultraviolet Remarkey-bilo. Apa e minunată.

— Cum mi-ai spus?

— Ultraviolet Remarkey-bilo. O dată, de două ori…

— Stau foarte bine aici.

— În regulă.

Înoată spre mine până când poate sta în picioare, cu apa până la piept.

— Unde ai fost de data asta?

— Am făcut o redecorare.

Își trece prin apă mâinile făcute căuș, de parcă ar încerca să prindă ceva. Cocorul stă liniștit pe malul opus, privindu-ne.

— Tatăl tău s-a întors în oraș?

Finch pare să fi prins orice ar fi căutat. Își studiază palmele strânse, înainte să lase apa să se scurgă.

— Din păcate.

Alarma de incendiu nu se mai aude și mă întreb dacă ceilalți or fi intrat în clase. Dacă da, pot să contez pe o absență. Ar trebui să fiu mai îngrijorată decât sunt, mai ales acum, când am primit pedeapsa cu închisoarea, dar rămân în continuare pe mal.

Finch înoată spre țărm și vine spre mine. Încerc să nu mă holbez la el, ud leoarcă și gol, așa că mă uit la cocor, la cer, la orice în afară de el. Râde și-mi zice:

— Cred că n-ai și vreun prosop în geanta aia uriașă pe care o cari peste tot.

— Nu.

Se usucă ștergându-se cu puloverul, își scutură părul spre mine ca un câine, stropindu-mă, și apoi își pune hainele. Odată îmbrăcat, îndeasă căciula în buzunarul din spate și își îndepărtează blând părul de pe față.

— Ar trebui să ne întoarcem la școală, îi spun.

Are buzele albastre, dar nici măcar nu tremură.

— Am o idee mai bună. Vrei s-o auzi?

Înainte de a-mi spune despre ce e vorba, Ryan, Roamer și Joe Wyatt vin spre noi, alunecând pe terasament.

— Minunat, spune Finch în barbă.

Ryan vine direct la mine.

— Te-am văzut luându-ți tălpășița în timpul alarmei de incendiu.

Roamer îi aruncă lui Finch o privire dezgustată.

— Și asta-i tot din proiectul la geografie? Hoinăriți prin albia râului sau doar unul cu altul?

— Maturizează-te, Roamer, îi spun.

Ryan îmi freacă brațele de parcă ar încerca să mă încălzească.

— Ești bine?

Îl împing la o parte.

— Sigur că sunt bine. Nu-i nevoie să mă verifici.

— N-am răpit-o, dacă de asta te temi, spune Finch.

— Te-a cerut? mă întreabă Roamer.

Finch privește în jos spre el. Este cu șapte-opt centimetri mai înalt decât Roamer.

— Nu, dar aș vrea s-o faci tu.

— Poponarule!

— Las-o, Roamer, mă reped la el.

Inima mi-a luat-o la goană, pentru că nu știu prea bine ce-o să iasă.

— Nu contează ce a zis, nu faci decât să cauți bătaie.

Apoi îi spun lui Finch:

— Nu înrăutăți lucrurile.

Roamer se înfige în fața lui.

— De ce ești ud fleașcă? Te-ai hotărât în sfârșit că a venit momentul pentru un duș?

— Nu, omule, păstrez plăcerea asta pentru când mă întâlnesc cu maică-ta, mai târziu.

Brusc, Roamer sare la Finch și amândoi se rostogolesc pe taluz, în apă. Joe și Ryan stau și se uită, iar eu îi spun lui Ryan:

— Fă ceva!

— N-am început eu.

— Fă ceva, oricum!

Roamer își ia avânt și-l pocnește pe Finch în față, cu o bufnitură. Își ia avânt iar și iar, și pumnul lui zdrobește gura lui Finch, nasul, coastele. La început, Finch nu reacționează – doar îi blochează loviturile. Dar în cele din urmă prinde brațul lui Roamer și i-l sucește la spate, apoi îi bagă capul în apă și îl ține la fund.

— Dă-i drumul, Finch!

Ori nu mă aude, ori nu mă ascultă. Roamer dă din picioare, iar Ryan îl apucă pe Finch de gulerul puloverului său negru și apoi de braț și îl trage.

— Wyatt, dă-mi o mână de ajutor.

— Dă-i drumul!

Finch mă privește și, pentru o secundă, pare că nu știe cine sunt.

— Dă-i drumul!

Mă răstesc la el de parcă aș vorbi cu un câine sau un copil.

Îi dă drumul brusc, se îndreaptă, îl apucă pe Roamer și-l aruncă pe mal, unde acesta se întinde, scuipând apa. Finch urcă mecanic dealul, trece de Ryan, de Joe și de mine. Are fața însângerată, dar nu așteaptă și nu se uită înapoi.

•

Nu mă mai obosesc să mă duc la școală, pentru că ziua e pe terminate și răul e deja făcut. Fiindcă mama nu mă așteaptă încă acasă, mă strecor în parcare, îl dezleg pe Leroy și mă îndrept spre partea de est a orașului. Croșetez străduțele în sus și în jos, până găsesc casa de cărămidă pe două niveluri, în stil colonial. Pe cutia poștală scrie *Finch*.

Bat la ușă și îmi răspunde o fată cu părul lung, negru.

— Bună, îmi spune, de parcă n-ar fi surprinsă să mă vadă aici. Deci tu trebuie să fii Violet. Eu sunt Kate.

Sunt permanent fascinată de felul în care aceleași gene se aranjează singure în frați și surori. Oamenii credeau că Eleanor și cu mine suntem gemene, chiar dacă obrajii ei erau mai ascuțiți și părul mai deschis la culoare. Kate arată ca Finch, și totuși diferit. Aceeași nuanță a pielii, trăsături diferite, cu excepția ochilor. Este ciudat să vezi ochii cuiva pe fața altcuiva.

— E acasă?

— Sunt sigură că-i pe sus, pe undeva. Bănuiesc că știi unde e camera lui.
Rânjește un pic, dar drăgălaș, și eu mă întreb ce i-o fi spus despre mine.
Ajung la etaj și bat la ușa lui.
— Finch?
Bat din nou.
— Sunt Violet.
Niciun răspuns. Încerc ușa, dar este încuiată. Bat din nou.
Îmi spun că probabil doarme sau are căștile la urechi. Bat iar și iar. Caut în buzunar după o agrafă pe care o port cu mine, să fie, și mă aplec să cercetez încuietoarea. Prima pe care am deschis-o a fost dulapul din biroul mamei. Eleanor m-a pus s-o fac, pentru că acolo ascundeau ai noștri cadourile de Crăciun. Am descoperit că spargerea încuietorilor este o abilitate care îți folosește când vrei să dispari, în timpul orei de sport sau doar ai nevoie de puțină tihnă și liniște.
Scutur de mâner și apoi scot agrafa. Probabil că aș putea sparge încuietoarea asta, dar n-o fac. Dacă Finch ar fi vrut să mă lase să intru, ar fi făcut-o.
Când cobor, o găsesc pe Kate stând în fața chiuvetei și fumând o țigară la fereastra bucătăriei, cu mâna bălăbănindu-se peste pervaz.
— Era înăuntru?
Când îi răspund că nu, aruncă țigara în găleata de gunoi.
— Hm. Păi, probabil c-a adormit. Sau poate a ieșit să alerge.
— Aleargă?
— De vreo cincisprezece ori pe zi.
Este rândul meu să spun „hm”.
— Nu poți ști niciodată ce o să facă băiatul ăsta.

Finch

A douăzeci și șasea zi (Sunt încă aici)

Stau la fereastră și o privesc cum se urcă pe bicicletă. După aia mă așez pe podeaua de la duș, cu apa bătându-mi direct în cap timp de douăzeci de minute bune. Nici măcar nu mă pot privi în oglindă.
Pornesc computerul, pentru că este o conexiune cu lumea și poate asta este ceea ce îmi trebuie acum. Strălucirea ecranului îmi rănește ochii, așa că o estompez până când formele și literele sunt aproape umbre. E mai bine. Mă autentific pe Facebook, care ne aparține numai lui Violet și mie. Mă uit la începutul conversațiilor noastre și citesc fiecare cuvânt, dar vorbele nu capătă

niciun sens până când nu reușesc să îmi țin firea și să le citesc cu voce tare. Chiar și așa, alunecă departe de mine imediat ce le rostesc.

Încerc să citesc versiunea descărcată a *Valurilor* și când nici asta nu merge mai bine, mă gândesc că-i de la computer. Nu-i de la mine. Apoi găsesc o carte obișnuită și o răsfoiesc, dar rândurile dansează pe pagini, ca și când ar vrea să fugă de mine.

O să rămân treaz.

N-o să dorm.

Mă gândesc să-l sun pe bătrânu' Embrion. Merg atât de departe încât îi pescuiesc numărul de telefon de pe fundul rucsacului și îl tastez pe telefon. Dar nu apăs „apelare".

Aș putea coborî chiar acum s-o informez pe mama despre cum mă simt – dacă măcar ar fi acasă – dar mi-ar spune să mă servesc cu un Ibuprofen din poșeta ei, că am nevoie de odihnă și să încetez să-mi fac griji, pentru că în casa asta nu există să fie cineva bolnav, în afara cazului în care poți demonstra asta cu termometrul sub limbă. Lucrurile sunt categorisite în alb și negru – stare proastă, irascibilitate, pierderea controlului, tristețe, deprimare.

Mereu ai fost prea sensibil, Theodore. Încă de când erai mic de tot. Îți amintești de pasărea-cardinal care s-a lovit în zbor de casa noastră? Tot intra în ușile culisante de sticlă și se izbea de ele, indiferent ce făceam și atunci tu ai spus: „Aduceți-l înăuntru, să locuiască alături de noi și să nu mai facă așa". Îți amintești? Și apoi, într-o zi, ne-am întors acasă și el zăcea lat în curtea interioară, căci zburase de prea multe ori izbindu-se de ușă, iar tu i-ai numit mormântul „cuib de nămol" și ai spus: „Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă l-ați fi lăsat să intre".

Nu vreau să aud iar despre cardinal. Pentru că adevărul este, în cazul lui, că ar fi murit oricum, fie că intra înăuntru, fie că nu. Poate că știa și el asta, și poate că de aceea s-a hotărât în acea zi să se izbească de sticlă puțin mai tare decât de obicei. Ar fi murit și înăuntru, doar că mai lent, pentru că asta se întâmplă când ești un Finch. Căsnicia moare. Iubirea moare. Oamenii se pierd pe fundal.

Îmi pun tenișii și trec pe lângă Kate, în bucătărie.

— Iubita ta tocmai a fost pe-aici, te căuta, îmi spune ea.

— Probabil aveam căștile la urechi.

— Ce s-a întâmplat cu buza și cu ochiul tău? Te rog, spune-mi că nu ea a făcut asta.

— Am intrat într-o ușă.

Mă fixează îndelung.

— E totul în regulă cu tine?

— Da. Super. Ies să alerg, atâta tot.

Când mă întorc, tavanul alb al camerei mele este prea luminos, așa că îl fac albastru cu ce mi-a mai rămas din vopsea.

Violet

134 de zile rămase

Ora șase. În sufragerie. Ai mei stau vizavi de mine, cu sprâncenele ridicate, supărați. Se pare că directorul Wertz a sunat-o pe mama după ce nu m-am mai întors la ora a treia și n-am apărut nici la a patra, a cincea, a șasea și a șaptea.

Tata este încă îmbrăcat în costumul pe care l-a purtat la serviciu. El vorbește cel mai mult.

— Unde ai fost?

— Tehnic vorbind, peste drum de școală, nu mai departe.

— Unde peste drum?

— La râu.

— Ce naiba făceai la râu în timpul orelor, iarna?

Mama spune, cu vocea ei calmă, egală:

— James.

— A fost o alarmă de incendiu, am mers toți afară și Finch m-a dus să văd cocorul ăla asiatic rar…

— Finch?

— Băiatul cu care fac proiectul. L-ați cunoscut.

— Cât a mai rămas de făcut din proiectul ăsta?

— Trebuie să mai vizităm un loc și trebuie să punem informațiile laolaltă.

— Violet, suntem foarte dezamăgiți, spune mama.

Parcă m-ar fi înjunghiat în stomac. Părinții mei n-au crezut niciodată în pedepsirea noastră sau în confiscarea telefoanelor sau a computerelor, chestii pe care le fac părinții Amandei atunci când o prind că încalcă regulile. În schimb vorbesc cu noi și ne spun cât de mult îi dezamăgim.

Cu mine, adică. Mie îmi spun.

— Tu nu ești așa, zice mama clătinând din cap.

— Nu poți folosi pierderea surorii tale ca pe o scuză ca să-ți faci de cap, spune tata.

As vrea ca măcar o dată să mă trimită la mine în cameră.

— Nu-mi făceam de cap. Nu despre asta e vorba. Doar că… nu mai sunt la majorete. Am renunțat la consiliul elevilor. În orchestră sunt praf. Nu am prieteni sau un iubit, pentru că nu-i ca și cum restul lumii s-ar opri în loc, înțelegeți?

Vorbesc tot mai tare și se pare că nu mă pot controla.

— Toți își văd de viețile lor și poate că eu nu pot ține pasul. Poate că nici nu vreau. Nu mai pot face singurul lucru la care mă pricep. Nici măcar la proiectul ăsta n-am vrut să lucrez, dar este cam singura chestie pe care o am de făcut.

Și apoi, pentru că ei îmi vor cere s-o fac, plec singură în camera mea. Ies tocmai când tata spune:

— În primul rând, puștoaico, ești bună la multe lucruri, nu doar la unul…

*

Luăm cina aproape în tăcere și, după aceea, mama urcă la mine în cameră și cercetează avizierul de deasupra biroului.

— Ce s-a întâmplat cu „Her Sister”? mă întreabă ea.

— Am renunțat la site. Nu mai avea niciun rost să-l păstrez.

— Presupun că nu.

Are vocea pierdută și, când ridic privirea, îi văd ochii roșii.

— Nu cred că mă voi obișnui vreodată cu ideea, spune, apoi oftează într-un fel pe care nu l-am mai auzit vreodată. Este un oftat plin de durere și renunțare. Își drege vocea și bate ușor în hârtia pe care scrie *Noua Revistă Online Nenumită*.

— Zi-mi despre asta.

— S-ar putea să fac o altă revistă. Sau poate nu. Cred că mintea m-a dus acolo automat, după „Her Sister”.

— Ți-a plăcut să lucrezi la asta.

— Da, însă dacă încep alta, aș vrea să fie diferită. Nu doar chestii naive, ci și gânduri adevărate, scriitură autentică, viață reală.

Lovește ușor cuvintele *Iluminare, Iubire, Viață*.

— Și astea?

— Nu știu. Ar putea fi categorii.

Își trage un scaun și se așază lângă mine. Apoi începe să-mi pună întrebări – o să fie pentru fete de seama mea, pentru liceu sau mai sus? O să scriu eu tot conținutul sau o să am și colaboratori? Care o să fie scopul – de ce aș vrea să încep o nouă revistă? *Întrucât cei de seama mea au nevoie de un loc unde să poată merge pentru un sfat sau pentru ajutor sau amuzament sau doar ca să existe, fără ca cineva să-și facă griji pentru ei. Undeva unde pot să nu aibă limite și temeri și să fie în siguranță, ca în propriile lor camere*.

Nu m-am gândit prea bine la toate astea, așa că răspund:

— Nu știu.

Și poate că toată treaba asta este stupidă.

— Dacă o să fac ceva până la urmă, trebuie s-o iau de la început, dar tot ce am sunt fragmente de idei. Doar bucăți.

Îmi flutur mâna spre computer, apoi spre perete.

— Sunt germeni de idei pentru una și alta. Nimic întreg sau concret.

— „Creșterea în sine conține germenele fericirii.” Pearl S. Buck. Poate că un germene e de ajuns. Poate că e tot ce ai nevoie.

Își proptește bărbia în palmă și dă din cap spre ecranul computerului.

— Putem s-o luăm încet. Deschide un document nou sau ia o coală albă de hârtie. O să fie pânza noastră. Amintește-ți ce a spus Michelangelo, că sculptura există deja în lut – era acolo de la început, treaba lui este doar s-o scoată la lumină. Cuvintele tale sunt și ele acolo.

În următoarele două ore elaborăm idei și luăm notițe, iar la sfârșit am un contur foarte vag al revistei web și o schemă foarte sumară a rubricilor din categoriile Iluminare, Iubire și Viață.

Este aproape ora zece când îmi spune noapte bună. Mama întârzie în cadrul ușii:

— E de încredere băiatul ăsta, V?

Mă răsucesc în scaun ca s-o privesc.

— Finch?

— Da.

— Așa cred. În momentul ăsta e cam singurul prieten pe care îl am.

Nu știu sigur dacă ăsta e un lucru bun sau rău.

După ce pleacă, mă ghemuiesc în pat, cu computerul în poală. Nicio șansă să fiu în stare să creez singură tot conținutul. Scriu câteva nume, inclusiv Brenda Shank-Kravitz, Jordan Gripenwaldt și Kate Finch, cu un semn de întrebare sub ele.

Germenele. Dau o căutare și văd că este disponibil – www.germmagazine.com. Cinci minute mai târziu, este cumpărat și înregistrat. Lutul meu.

Intru pe Facebook și îi trimit lui Finch un mesaj: *Sper că ești okay. Mai devreme am venit să te văd, dar nu erai acasă. Ai mei au aflat că am lipsit de la școală și nu sunt prea fericiți. Cred că asta ar putea marca finalul excursiilor noastre*.

Am stins deja lumina și sunt cu ochii închiși când îmi dau seama că am uitat să tai ziua din calendar. Mă ridic, cu picioarele atingând podeaua rece de lemn, și mă îndrept spre ușa dulapului. Iau markerul negru pe care îl țin mereu în apropiere, îi scot capacul și îl ridic. Apoi, mâna îmi îngheață în aer, la jumătatea distanței. Mă uit la zilele rămase până la absolvire și libertate și simt o ciudată strângere de inimă. Este doar o colecție de zile, mai puțin de un an, și apoi cine știe unde o să mă duc și ce o să fac.

Pun la loc capacul markerului, apuc calendarul de un colț și îl smulg pe tot. Îl împăturesc și îl înghesui în spatele dulapului, apoi arunc și markerul lângă el. Mă strecor afară din camera mea, pe hol.

Împing ușa de la camera lui Eleanor și intru. Pereții galbeni sunt acoperiți cu pozele ei alături de prietenii din Indiana, de prietenii din California. Steagul statului californian atârnă deasupra patului. Instrumentele pentru pictură sunt depozitate într-un colț. Se vede mâna părinților mei, care i-au aranjat un pic lucrurile.

Las ochelarii pe comodă.

— Îți mulțumesc pentru împrumut, spun. Dar mă doare capul de la ei. Și sunt urâți.

Aproape că o pot auzi râzând.

Violet

Sâmbătă

În dimineața următoare, când cobor, Theodore Finch stă la masă cu părinții mei. Căciula roșie îi atârnă pe ceafă, iar el bea suc de portocale, cu o farfurie goală în față. Are buza spartă și o vânătaie pe obraz.

— Îți stă mai bine fără ochelari, spune.

— Ce cauți aici? zic și mă holbez când la el, când la ai mei.

— Iau micul dejun. Cea mai importantă masă a zilei. Dar adevăratul motiv pentru care am venit aici este că voiam să explic ce s-a întâmplat ieri. Le-am spus părinților tăi că a fost ideea mea și că tu n-ai vrut să chiulești de la ore. Și cum ai încercat doar să mă ferești pe mine de necazuri, spunându-mi să mă întorc.

Finch se servește cu fructe și o a doua gofră.

— Am mai stabilit, totodată, niște reguli pentru proiectul ăsta al vostru, adaugă tata.

— Deci pot să lucrez în continuare la el?

— Theodore și cu mine avem o înțelegere, nu-i așa?

Tata mă servește și pe mine cu o gofră și îmi întinde farfuria.

— Da, domnule.

Finch îmi face cu ochiul.

Tata îl țintuiește cu privirea.

— O înțelegere care nu va fi tratată cu neseriozitate.

Finch își revizuiește atitudinea.

— Nu, domnule.

— I-am explicat că avem încredere în el, intervine mama. Apreciem faptul că te-a făcut să urci din nou în mașină. Am vrea să vă și distrați, în limite rezonabile. Doar să fiți în siguranță și să nu lipsiți de la școală.

— OK.

Mă simt ca năucă.

— Mulțumesc.

Tata se întoarce spre Finch.

— Trebuie să știm numărul tău de telefon și datele de contact ale părinților tăi.

— Desigur, domnule.

— Tatăl tău este acel Finch de la Depozitul Finch?

— Da, domnule.

— Fostul jucător de hochei?

— El e.

— Și mama ta?

— Lucrează la Broome Real Estate și Bookmarks.

Mama îi zâmbește tatei cu acel surâs care înseamnă „e timpul s-o lăsăm mai ușor”.

Apoi îl întreabă pe Finch:

— Și care sunt planurile tale pentru facultate?

Cu asta, conversația se transformă într-o sporovăială. Când îl întreabă pe Finch dacă s-a gândit la ce vrea să facă după facultate, cu alte cuvinte în viață, devin atentă, pentru că nici eu nu știu răspunsul.

— Lucrurile se schimbă în fiecare zi. Sunt sigur că ați citit *Pentru cine bat clopotele*.

Mama încuviință pentru amândoi.

— Păi, Robert Jordan știe că va muri. „Există numai acum”, spune el. „Dacă acum înseamnă numai două zile, atunci două zile sunt viața ta și tot ce se întâmplă în ea va fi proporțional cu asta”. Niciunul dintre noi nu știe cât mai are de trăit, poate încă o lună, poate încă cinci ani – mie îmi place să trăiesc de parcă mi-ar mai fi rămas numai alea două zile.

Îmi privesc părinții în timp ce Finch vorbește. Povestește pe un ton sec, dar încet, și îmi dau seama că este lipsit de respect față de moarte, față de Eleanor, care n-a avut prea mult timp. Tata ia o gură de cafea și se lasă pe spate, făcându-se comod.

— Vechii indieni credeau în a-ți trăi viața la maximum, în loc să aspire la nemurire, ei aspirau să trăiască o viață plină, sănătoasă.

O tot ține așa vreo cincisprezece minute, dându-i înainte cu credințele lor străvechi despre viața de după moarte, care presupune că moartea ne reunește cu Mama Natură, ca să continuăm pe pământ într-o altă formă. Citează dintr-un vechi imn vedic: „Trebuie ca ochii tăi să meargă spre soare, spre vânt sufletul tău…”

— „Sau spre ape, dacă acolo îți este pe plac”, încheie Finch.

Sprâncenele tatei se ridică până spre linia părului și îl văd cum încearcă să-și facă o impresie despre puștiul ăsta.

— Cam am chestia asta cu apa, spune Finch.

Tata se ridică, ia platoul cu gofre și pune două pe farfuria lui Finch. În sinea mea, oftez ușurată. Mama întreabă despre proiectul Hoinari prin Indiana și,

pentru cât mai rămâne din micul dejun, eu și Finch vorbim despre locurile în care am fost până acum și despre locurile unde plănuim să mergem. Apoi le mulțumește alor mei pentru masă și spune:

— Ultraviolet, timpul trece. Trebuie s-o luăm din loc.

Finch

A douăzeci și șaptea zi

John Ivers este un bunic amabil, molcom la vorbă, poartă o șapcă albă de baseball și mustață. El și doamna lui trăiesc la o fermă mare, în partea rurală a Indianei. I-am găsit numărul de telefon mulțumită unui site numit „Indiana Neobișnuită”. L-am sunat înainte, așa cum zice pe site, și John ne așteaptă deja în curte. Ne face cu mâna și ne iese în întâmpinare, strângându-ne mâinile și scuzându-se că June e plecată la piață.

Ne conduce la un montagne-russe pe care l-a construit în curtea din spate – de fapt, sunt două: Fulgerul Albastru și Tot Albastru. Fiecare este doar pentru o persoană, singurul lucru dezamăgitor în ceea ce le privește, altminteri sunt al dracului de șmechere.

— N-am școală de ingineri, dar sunt dependent de adrenalină, spune John. Concursuri de tamponare, curse de mașini, condus în viteză – când am renunțat la ele, am încercat să-mi imaginez ceva care să le înlocuiască, ceva care să-mi redea toată euforia aia. Îmi place fiorul teribil provocat de iminenta, imponderabila damnare, așa că am construit ceva care să-mi dea mereu senzația asta.

Pe când el stă cu mâinile în șolduri, dând din cap spre Fulgerul Albastru, eu mă gândesc la *iminenta, imponderabila damnare*. Este o expresie care îmi place și pe care o înțeleg. O pun la păstrare în minte, ca s-o scot mai târziu, poate pentru un cântec.

— S-ar putea să fii cel mai inteligent om pe care l-am întâlnit vreodată, îi spun.

Îmi place ideea unui lucru care să-ți dea stările alea oricând vrei. Aș vrea și eu așa ceva, apoi mă uit la Violet și mă gândesc: Uite-o, e aici.

John Ivers a construit acel montagne-russe pe o latură a unui hambar. Zice că are 54 de metri lungime și urcă până la înălțimea de șase metri. Viteza nu trece de 25 de metri pe secundă și durează numai zece secunde, dar în mijloc are o buclă în care te dai peste cap. Când te uiți la el, Fulgerul nu e altceva decât o grămadă de fiare contorsionate, pictate în bleu, cu un scaun din 1970 și cu o

centură de siguranță din pânză scămoșată, dar tot mă mănâncă palmele și abia aștept să-l încerc.

Îi spun lui Violet că poate să se urce ea prima.

— Nu. E OK. Du-te tu!

Se trage înapoi de lângă montagne-russe, de parcă ar putea s-o ajungă și s-o înghită, și mă întreb, brusc, dacă nu cumva toată treaba asta nu a fost o idee proastă.

Înainte să deschid gura și să pot spune ceva, John mă leagă în scaun și mă împinge în sus, pe acoperișul înclinat al șopronului, până când simt și aud un clic, iar apoi urc sus, sus, sus de tot. Chiar când ajung în vârf, îl aud pe bătrân:

— Poate vrei să te ții, fiule.

Și asta și fac, în timp ce plutesc în aer, doar pentru o secundă, în creștetul șopronului, cu ferma împrăștiată în jurul meu, iar apoi țâșnesc în jos, spre buclă, zbierând cu voce spartă. Se termină prea repede și aș vrea să mă dau din nou, pentru că așa ar trebui să simți viața tot timpul, nu doar zece secunde.

Repet experiența de încă cinci ori, pentru că Violet nu este gata încă și, ori de câte ori ajung la final, își flutură mâinile și spune:

— Mai dă-te o dată.

Când ajung din nou la sosire, cobor, cu picioarele tremurând, și dintr-odată Violet se urcă în scaun, iar John Ivers o leagă cu centura, apoi urcă până în vârf și planează. Întoarce capul ca să se uite la mine, dar se lansează brusc, plonjând și prăvălindu-se în gol, țipând, cu capul dat pe spate.

Când se oprește, n-aș putea să-mi dau seama dacă o să vomite sau o să iasă și o să mă pocnească. În schimb, strigă: „Încă o dată!” Și-și ia din nou zborul, într-o pâclă de metal albastru, păr lung și picioare, și brațe mlădioase.

Apoi schimbăm locurile și mă dau de trei ori la rând, până când lumea pare răsturnată cu susul în jos și simt sângele cum îmi pompează puternic în vene. În timp ce-mi desface centura de siguranță, John Ivers chicotește.

— Te-ai dat o grămadă.

— Poți s-o mai spui o dată.

Mă uit după Violet, pentru că nu sunt prea stabil pe picioare și, dacă o să cad, e drum lung până jos. Își trece brațul în jurul meu, de parcă ar fi ceva foarte firesc pentru ea, și ne sprijinim unul de celălalt până când compunem o singură persoană sprijinindu-se.

— Vreți să-l încercați și pe Tot Albastru? ne întreabă John, dar brusc mi-a pierit cheful, fiindcă vreau să rămân singur cu fata asta. Dar Violet evadează și se duce direct la montagne-russe și îl lasă pe John să-i fixeze centura.

Tot Albastru nu-i nici pe departe la fel de amuzant, așa că ne mai dăm de două ori în Fulger. Când cobor pentru ultima dată, iau mâna lui Violet, și ea o leagănă înainte și înapoi, înainte și înapoi. Mâine va fi cina de duminică împreună cu tata, însă astăzi sunt aici.

Lucrurile pe care le lăsăm în urmă sunt o mașină de jucărie, miniaturală, pe care am cumpărat-o de la un magazin cu obiecte de un dolar – simbolizându-l pe Micul Ticălos – și două figurine pentru casa de păpuși, un băiat și o fată, pe care le îndesăm într-un pachet gol de țigări American Spirit. Apoi le înghesuim pe toate într-o cutie magnetică de aluminiu, de mărimea unui carnețel.

— Deci asta e, spune Violet, îngrămădind-o în partea de jos a Fulgerului Albastru. Ultima noastră călătorie.

— Nu știu. Pe cât de amuzant a fost, nu sunt sigur că la asta se gândea Black. Trebuie s-o mai rumeg, să înțeleg – să-i acord un pic de gândire profundă, atentă – dar s-ar putea să fim nevoiți să alegem un fel de loc de rezervă, să fie. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fușerim asta, mai ales acum, când avem susținerea părinților tăi.

Pe drum spre casă coboară geamul, iar vântul îi umflă părul. Paginile jurnalului nostru de călătorie plesnesc luate de curent, în timp ce ea scrie, cu chipul plecat, cu un picior încrucișat peste celălalt, pe post de măsuță. După câțiva kilometri în care rămâne în aceeași poziție, o întreb:

— La ce lucrezi?

— Fac niște însemnări, atâta tot. Mai întâi am scris despre Fulgerul Albastru, apoi despre un om care a construit în curtea din spate un montagne-russe. Dar apoi mi-au venit câteva idei pe care am vrut să le aștern pe hârtie.

Înainte s-o întreb care ar fi ideile alea, își pleacă din nou capul peste caiet, iar pixul scârțâie de-a lungul paginii.

Când își ridică iar privirea, trei kilometri mai încolo, spune:

— Știi ce-mi place la tine, Finch? Ești interesant. Ești diferit. Și pot să vorbesc cu tine. Să nu ți-o iei în cap pe chestia asta.

În jurul nostru, aerul este atât de încărcat cu electricitate, încât, dacă ai aprinde un chibrit, aerul, mașina, Violet, eu – totul ar putea exploda. Țin ochii la drum.

— Știi ce îmi place la tine, Ultraviolet Remarkey-abilo? Totul.

— Dar ziceai că nu mă placi.

Atunci mă uit la ea. Ridică sprâncenele spre mine.

Virez, spre prima ieșire pe care o văd. Trecem pe lângă stația de benzină și spațiul pentru fast-fooduri și sar peste scuar, spre parcare. Indicatorul spune *Biblioteca Publică a Sectorului de Est*. Îl manevrez pe Micul Ticălos în parcare, apoi ies și dau ocol spre ea.

Când îi deschid ușa, mă întreabă:

— Ce dracu' se întâmplă?

— Nu mai am răbdare. Am crezut că o să pot, dar nu-i așa. Îmi pare rău.

Mă aplec peste ea, îi desfac centura de siguranță, o trag afară din mașină, așa încât acum stăm față în față în parcarea asta urâtă, plată, de lângă o bibliotecă

întunecată, chiar lângă un fast-food. Îl aud pe casierul de la drive-in care își întreabă clienții, în difuzor, dacă vor și cartofi prăjiți sau o băutură.

— Finch?

Îi îndepărtez de pe obraz o șuviță rebelă de păr. Apoi îi prind fața în mâini și o sărut. O sărut mai tare decât aș vrea, așa că mă îndepărtez puțin, dar apoi mă sărută și ea. Își trece brațele în jurul gâtului meu și mă lipesc de ea, iar ea de mașină, apoi o ridic și-și înlănțuie picioarele în jurul meu, ajung cumva la ușa din spate, o las jos pe o pătură întinsă acolo, închid ușile și îmi scot puloverul, iar ea își scoate tricoul și îi spun:

— Mă faci să-mi pierd mințile. De săptămâni întregi mă faci să-mi pierd mințile.

Îmi plimb buzele pe gâtul ei, și ea scoate sunete suspinate, apoi spune:

— Dumnezeule, unde *suntem*?

Râde, și râd și eu, mă sărută pe gât și mă simt de parcă tot corpul ar sta să-mi explodeze, iar pielea ei este catifelată și caldă, îmi plimb mâna pe curba șoldului ei în timp ce mă mușcă de ureche, apoi mâna îmi alunecă în spațiul dintre blugi și pântecele ei. Se lipește și mai mult de mine, dar când încerc să-mi desfac cureaua de la pantaloni, dă cumva și îmi vine să mă lovesc cu capul de pereții Micului Ticălos pentru că, rahat… E virgină. Pot să-mi dau seama din felul în care s-a tras înapoi.

— Îmi pare rău, șoptește ea.

— Tot timpul ăsta, cu Ryan?

— Pe-aproape, dar nu.

Îmi plimb degetele în sus și în jos pe abdomenul ei.

— Serios.

— E atât de greu de crezut?

— Pentru că e vorba despre Ryan Cross. Mi se pare că fetele își pierd firea doar uitându-se la el.

Mă plesnește peste braț, apoi își lasă mâna peste a mea, cea pe care o țin pe abdomenul ei, și spune:

— Asta e ultimul lucru la care m-am gândit că s-ar putea întâmpla astăzi.

— Mulțumesc.

— Știi ce vreau să spun.

Îi ridic tricoul și i-l dau, apoi îl ridic pe-al meu. O privesc cum se îmbracă și-i spun:

— Cândva, Ultraviolet.

Iar ea pare chiar dezamăgită.

•

Acasă, în camera mea, sunt podidit de cuvinte. Cuvinte pentru cântece. Cuvinte despre locurile unde eu și Violet vom merge înainte ca timpul să se

scurgă și eu să adorm din nou. Nu mă pot opri din scris. Nu vreau să mă opresc, chiar dacă aș putea.

31 ianuarie. Metodă: Niciuna. Pe o scară de la unu la zece pentru cât-de-aproape-am-ajuns: zero. Fapte: Euthanasia Coaster nu există, de fapt. Dar, dacă ar exista, ar fi o tură de trei minute care include o urcare de aproape o jumătate de kilometru, înaltă de 500 de metri, urmată de o cădere perpendiculară și șapte loopinguri. Ultima coborâre și seria de loopinguri durează șaizeci de secunde, dar forța centrifugă de 10 G care rezultă din loopingurile de 358 de kilometri pe oră te va ucide.

Apoi are loc o stranie buclă temporală și îmi dau seama că nu mai scriu. Ci alerg. Încă mai port puloverul negru și vechii blugi albaștri, tenișii și mănușile, dar, brusc, îmi dau seama că mă dor picioarele și văd că am ajuns, cumva, la Centerville, care este orașul următor.

Îmi scot pantofii și merg pe jos tot drumul de întoarcere spre casă, pentru că am reușit și eu o dată să mă epuizez. Dar mă simt bine – util și obosit, și viu.

Julijonas Urbonas, omul care a venit cu ideea pentru Euthanasia Coaster, pretinde că este proiectat pentru „a lua viața unui om într-o manieră umană – cu eleganță și beatitudine". Acel 10 G generează în corp destulă forță centrifugă pentru ca sângele să năvălească-n jos în loc să meargă sus, la creier, ceea ce determină așa-numita hipoxie cerebrală, care este letală.

Străbat întunecata noapte a Indianei, sub un acoperiș de stele, și mă gândesc la expresia „eleganță și beatitudine" și la cum descrie aceasta exact felul în care mă simt eu cu Violet.

Măcar o dată în viață nu mi-aș dori să fiu nimeni altcineva decât Theodore Finch, băiatul cu care se întâlnește ea. El înțelege ce înseamnă să fii elegant și plin de beatitudine și să fii încă o sută de alte persoane, cele mai multe dintre ele false și stupide, în parte nemernice, în parte distruse, în parte ciudate, un băiat care-și dorește să fie ușor de înțeles pentru ceilalți, ca să nu le mai pricinuiască griji, și, mai presus decât orice, ușor de înțeles el însuși. Un băiat care aparține acestei lumi, care se simte bine în pielea lui. Este exact ceea ce aș vrea și eu să fiu și ceea ce aș vrea să spună epitaful meu: Băiatul pe care îl iubește Violet Markey.

Finch

A treizecea zi (și sunt TREAZ)

La ora de sport, eu și Charlie Donahue stăm pe terenul de baseball, departe, în spatele celei de-a treia baze. Am descoperit că ăsta e cel mai bun loc dacă vrei să

stai de vorbă. Fără să se uite măcar, prinde o minge care vine spre noi zbârnâind și o aruncă înapoi, de unde a venit. Toți antrenorii de atletism de la Liceul Bartlett au încercat să-l recruteze încă din prima zi în care a pășit pe porțile școlii, dar el refuză să devină un stereotip de culoare. Activitățile lui extrașcolare sunt șahul, anuarul scolii și clubul de euchre[14], pentru că, după cum spune el, astea sunt lucruri care îl ajută în candidatura pentru facultate.

Acum își încrucișează brațele și se încruntă la mine.

— E adevărat că aproape l-ai înecat pe Roamer?

— Ceva de genul ăsta.

— Nu lăsa treaba neterminată, omule.

— M-am gândit că n-ar fi o idee prea bună să mă ducă la pârnaie înainte să am ocazia să mi-o mai trag o dată.

— Dacă te arestau, îți creșteau șansele de a ți-o trage.

— Nu la genul ăsta de șanse mă gândesc.

— Până la urmă, ce s-a întâmplat, de fapt? Uită-te la tine.

— Aș vrea eu să-mi asum meritele, dar hai să fim cinstiți, echipamentul de sport te face mereu să arăți bine.

— Fraier tupeist.

Îmi zice așa chiar dacă nu mă mai prefac că sunt britanic. La revedere, Fiona. La revedere, apartament. La revedere, Abbey Road.

— Vreau să spun că, de ceva timp, ești Finch Sac de Gunoi. Înainte de asta, vreo două săptămâni ai fost Finch Rebelul. O iei razna.

— Poate că îmi place Finch Sac de Gunoi.

Îmi potrivesc fesul și, dintr-odată, mă lovește întrebarea: pe care Finch îl place Violet? Gândul mă doare un pic și îmi simt mintea blocată pe asta. *Pe care dintre ei îl place*? *Dacă este doar o versiune a adevăratului Finch*?

Charlie îmi oferă o țigară, dar dau din cap că nu vreau.

— Chestiile astea te omoară.

Ca să nu mai spunem că domnul Kappel, profesorul nostru, l-ar omorî el mai întâi.

— Ce-i cu tine? E iubita ta?

— Violet?

— Ai marcat deja sau ce?

— Prietene, ești un porc complet nesimțit. Doar ne-am simțit bine împreună.

— Evident, nu grozav de bine.

Roamer e la rând la bâtă, ceea ce înseamnă că trebuie să fim atenți, nu doar pentru că este starul echipei de baseball a școlii (întrecut numai de Ryan Cross), ci și pentru că pare să țintească direct spre noi. Dacă asta nu i-ar crea probleme,

[14] Joc de cărți.

probabil că ar veni chiar acum și mi-ar zdrobi țeasta cu bâta, pentru că aproape l-am înecat.

Destul de precisă, mingea vine spre noi prin aer, iar Charlie se dă înapoi un pas, doi, încă unul, fără să se grăbească, de parcă ar ști c-o s-o prindă. Ține mănușa pregătită și mingea cade direct în ea, ca un magnet, iar Roamer țipă cam o mie cinci sute de măscări, pe când Charlie i-o trimite înapoi, în zbor.

Dau din cap spre domnul Kappel, care este și antrenorul nostru de baseball.

— Știi că, ori de câte ori faci asta, îl omori puțin câte puțin.

— Pe Kappy sau pe Roamer?

— Pe amândoi.

Fulgeră spre mine un rânjet bizar.

— Știu.

•

Roamer mă încolțește în vestiar. Charlie a plecat. Kappel este în biroul lui. Băieții care mai sunt încă pe aici se topesc undeva, în spate, de parcă ar încerca să devină invizibili. Roamer se apleacă atât de mult peste mine, încât simt mirosul ouălor pe care le-a mâncat la micul dejun.

— Ești mort, ciudatule.

Oricât de mult aș vrea să-i sparg fața lui Gabe Romero, n-o s-o fac. 1) Pentru că nu merită să am probleme din cauza lui. Și 2) pentru că îmi amintesc privirea lui Violet, acolo, la râu, când îmi spunea să-i dau drumul.

Așa că încep să număr. *Unu, doi, trei, patru, cinci…*

O să rezist. N-o să-i dau una în față.

O să fiu mai bun de-atât.

Apoi mă trântește de dulap și, înainte să clipesc măcar, îmi dă un pumn în ochi, și apoi încă unul, în nas. Tot ce pot face este să rămân în picioare și să număr în draci, pentru că acum chiar îmi vine să-l omor pe nenorocit.

Mă întreb, dacă aș număra suficient de mult, oare m-aș putea întoarce în timp, toți anii ăștia, până la începutul clasei a opta, înainte de a fi ciudat, înainte ca cineva să mă observe și înainte de a deschide gura să-i vorbesc lui Roamer, și înainte ca el să mă numească „ciudat”, atunci când eram mereu treaz, iar totul părea în regulă și, cumva, normal, indiferent ce este normalul ăsta, și oamenii chiar se uitau la mine – nu ca să se holbeze, nu ca să vadă ce urmează să fac și de data asta, ci se uitau la mine cu expresia *Hei, ce faci, omule, ce faci, frate*! Mă întreb, dacă aș număra invers, dacă aș putea să mă întorc în timp și s-o iau cu mine pe Violet Markey, să înaintăm împreună, ca să avem mai mult timp. Pentru că timpul este cel de care mă tem.

Și de mine.

Mi-e teamă de mine.

— E vreo problemă aici?

Kappel stă la câțiva metri, cu ochii pe noi. Are în mână o bâtă de baseball și mi-l pot imagina acasă, spunându-i nevestei:

— Necazul nu-i cu bobocii. E cu ăia mai mari, odată ce încep să facă sport și puseurile de creștere răbufnesc. Atunci trebuie să te păzești, cu orice preț.

— Nicio problemă, îi spun. Fără belele.

Dacă l-aș cunoaște pe Kappel așa cum îl cunosc, nu-i va spune niciodată directorului Wertz despre tărășenia asta, mai ales dacă este implicat unul dintre jucătorii lui vedetă de la baseball. Aștept să încasez eu bobârnacele. Sunt complet pregătit să aud toate detaliile despre detenția și exmatricularea mea, chiar dacă eu sunt singurul care sângerează. Dar Kappy spune:

— Am terminat, Finch. Poți pleca.

Îmi șterg sângele și îi zâmbesc lui Roamer, în timp ce-mi iau tălpășița.

— Tu nu, Romero, îl aud pe Kappy lătrând, iar sunetul lingușelilor lui Roamer aproape că fac să merite suferința.

•

Mă opresc să-mi iau cărțile din dulap și găsesc pe ele ceea ce pare a fi piatra de pe Hoosier Hill. O ridic, o întorc invers și acum sunt sigur: *E rândul tău*, scrie pe ea.

— Ce-i asta? se interesează Brenda.

Mi-o ia din mână și o cercetează.

— Nu pricep. Rândul tău? Rândul tău pentru ce?

— E o glumă personală. Numai oamenii cu adevărat sexy și mișto înțeleg la ce se referă.

Îmi dă un pumn în braț.

— Atunci tu n-ai nici cea mai vagă idee, probabil. Ce-ai pățit la ochi?

— Prietenul tău. Roamer?

Se strâmbă.

— Niciodată nu mi-a plăcut de el.

— Pe bune?

— Mai taci. Sper că i-ai spart nasul.

— Am încercat să nu mă pun la mintea lui.

— Muiere ce ești!

Merge alături de mine, sporovăind: *Te-a prins de tot Violet Markey, gen pentru totdeauna, sau gen este-interesantă-în-momentul-ăsta*? *Ce te faci acum cu Suze Haines*? *N-aveai o chestie cu ea*? *Și ce te faci cu cele trei Briane și fetele alea de la clubul de macrame*? *Ce-o să te faci dacă Emma Watson vine chiar acum, din senin*? *O să vrei măcar s-o pipăi sau o să-i zici să te lase în pace*? *Crezi că părul meu ar arăta mai bine violet sau albastru? Crezi că ar trebui să mai slăbesc*? *Zi sincer. Crezi că tipii pe care o să-i întâlnesc o să vrea doar să facă sex cu mine sau o să mă iubească așa cum sunt*?

Răspund: „Așa e”, „Nu cred,” „Sigur că da”, „Nu poți ști niciodată”, și în tot timpul ăsta mă gândesc la Violet Markey, spărgătoarea de încuietori.

Violet

3 februarie

Doamna Kresney își împreunează mâinile și îmi zâmbește cu surâsul ei prea larg.

— Ce mai faci, Violet?

— Bine, dumneavoastră?

— Bine. Hai să vorbim despre tine. Aș vrea să știu cum te simți.

— Adevărul e că mă simt bine. Cum n-am mai fost de multă vreme.

— Serios?

E surprinsă.

— Da. Chiar am început din nou să scriu. Și să merg cu mașina.

— Cum dormi?

— Destul de bine, cred.

— Vreun coșmar?

— Nu.

— Nici măcar unul singur?

— Nu în ultima vreme.

Pentru prima dată, lucrul ăsta este adevărat.

*

La ora de literatură rusă, doamna Mahone ne dă de făcut un referat de cinci pagini despre romanul lui Turgheniev, *Părinți și copii*. Se uită la mine, dar nu spun nimic despre Circumstanțele Atenuante sau că n-aș fi pregătită. Îmi transcriu notițele ca toți ceilalți. După aceea, Ryan spune:

— Pot să vorbesc ceva cu tine?

Doamna Mahone mă privește cum trec pe lângă ea. Îi fac cu mâna.

— Ce e? îl întreb pe Ryan.

Ieșim pe culoar și suntem măturați de marea de oameni. Ryan mă ia de mână ca să nu ne pierdem unul de celălalt, iar eu mă gândesc: „Oh, Doamne!” Dar apoi se face o mică breșă în mulțime și îmi dă drumul.

— Încotro te duci?

— Să mănânc de prânz.

Mergem împreună și Ryan îmi spune:

— Voiam numai să-ți spun că mi-am dat întâlnire cu Suze. Am vrut să știi de la mine înainte să se afle în toată școala.

— Excelent.

Sunt aproape să-i spun ceva despre Finch, dar nu sunt sigură ce, pentru că nu știu ce-i între noi sau dacă este ceva.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus. Sper că Suze știe ce băiat bun ești.

Dă din cap, îmi aruncă zâmbetul lui de marcă, ca să-i văd gropița, apoi spune:

— Nu știu dacă ai auzit, dar Roamer s-a dus după Finch astăzi, în vestiar.

— Cum adică „s-a dus după”?

— Zi cum vrei. L-a bumbăcit un pic. Roamer e un cretin.

— Dar ce s-a întâmplat? Vreau să spun, după aceea? I-au exmatriculat?

— Nu prea cred. Era la ora lui Kappel și ăsta n-o să-l raporteze pe Roamer, să riște să-l piardă de la antrenament. Tre' să plec.

După câțiva pași se întoarce.

— Finch n-a încercat nici măcar să se apere. Doar a stat acolo și a încasat.

•

Ajunsă la cantină, trec pe lângă masa mea obișnuită, pe lângă Amanda și Roamer și publicul adunat acolo. Îl aud pe Roamer vorbind, dar nu înțeleg ce spune.

Mă îndrept spre cealaltă parte a sălii, către o masă pe jumătate goală, dar aud pe cineva în spate, strigându-mă pe nume. Brenda Shank-Kravitz stă la una dintre mesele rotunde, de la fereastră, împreună cu cele trei Briane și cu o fată brunetă, pe nume Lara.

— Bună, spun. Pot să stau cu voi?

Mă simt de parcă aș fi iar nou-venita care încearcă să-și facă prieteni și să-și dea seama cu cine se potrivește.

Brenda ridică rucsacul, puloverul, cheile, telefonul și toate celelalte lucruri împrăștiate pe masă și le abandonează pe podea. Îmi las tava jos și mă așez lângă ea.

Lara este atât de mică, încât pare boboacă, chiar dacă știu bine că suntem în același an. Povestește cum, chiar în urmă cu cinci minute, fără să vrea, absolut din întâmplare, i-a spus unuia de care-i îndrăgostită că-l iubește. În loc să se scurgă sub masă, râde și mănâncă mai departe.

Apoi vorbesc Brianele, despre viața de după liceu – una este muzician, una plănuiește să ajungă copywriter, iar cealaltă este practic logodită cu prietenul ei, cu care se vede de mult timp. Zice că s-ar putea să deschidă, la un moment dat, un magazin de prăjituri sau să scrie recenzii de carte, dar că, orice va face, o să se bucure de tot ce poate, cât poate. Apoi ni se alătură și iubitul ei – Adam, și stau amândoi, unul lângă celălalt, părând să se simtă în largul lor și fericiți, și cu șanse reale de a rămâne într-adevăr împreună pentru totdeauna.

Mănânc și ascult și, la un moment dat, Brenda se apleacă spre mine și îmi spune la ureche:

— Gabe Romero este toxic.

Ridic sticla cu apă și ea își ridică sucul. Ciocnim și bem.

Violet

Weekendul

De acum excursiile nu mai sunt decât un pretext ca să mergem undeva și să ne giugiulim. Îmi tot spun că nu sunt gata încă, fiindcă pentru mine sexul e o Chestie Importantă, chiar dacă unele dintre prietenele mele o fac din clasa a noua. Dar adevărul este că trupul meu simte atracția asta ciudată, presantă pentru Finch, de parcă nu m-aș putea sătura de el. Adaug o nouă categorie panoului cu Germeni – Viață Sexuală – și scriu câteva pagini în caietul nostru cu note de călătorie, care se transformă încetul cu încetul în jurnalul meu/cutia de rezonanță/ locul de inventariat idei pentru noua revistă.

Înainte ca Amanda și cu mine să încetăm a mai fi prietene întâmplătoare, îmi amintesc că, atunci când rămâneam la ea peste noapte, vorbeam cu frații ei mai mari. Ei ne-au spus că fetele care O Fac sunt parașute și cele care N-o Fac sunt puse pe tachinat. Acelea dintre noi care am fost acolo în noaptea aia am luat-o în serios, pentru că niciuna dintre noi nu avea frați mai mari. Când am rămas iar singure, Amanda a spus: „N-ai cum să te scoți decât dacă rămâi cu un singur tip, pentru totdeauna”. Dar are acest „pentru totdeauna" un final conținut în el…?

Finch trece să mă ia sâmbătă dimineață și arată puțin șifonat. Nici nu mergem așa de departe, doar până la Parcul Dendrologic, unde parcăm mașina. Înainte să se apropie de mine, îl întreb:

— Ce s-a întâmplat cu Roamer?

— De unde ai auzit de Roamer?

— Mi-a spus Ryan. Și e destul de evident că te-ai bătut.

— Mă face să arăt mai sexy?

— Nu te prosti. Ce s-a întâmplat?

— Nimic care să te îngrijoreze. A fost un cretin. Mare surpriză. Acum, dacă am terminat de vorbit despre el, am alte chestii în minte.

Urcă în spatele Micului Ticălos și mă trage după el.

Mă simt de parcă aș trăi pentru momentele astea – momentele când sunt aproape să mă întind lângă el, când știu că este gata să se întâmple, cu pielea lui lângă de a mea, cu gura lui lângă a mea, și când mă atinge și un curent electric mă străbate prin tot corpul. E ca și cum am fi petrecut celelalte ore ale zilei așteptând momentul de acum.

Ne sărutăm până când îmi amorțesc buzele, oprindu-ne chiar pe muchia lui Cândva, spunând „nu încă”, „nu aici”, chiar dacă îmi trebuie o putere pe care nici nu știam că o am. Mintea mi se învârtește din pricina prezenței lui și a neașteptatului Aproape al zilei.

După ce mă lasă acasă, îmi trimite un mesaj: *Mă gândesc insistent la Cândva*.

Scriu: *Cândva, curând*.

Finch: *Cândva, când*?

Eu: ????

Finch: **#@*!!!*

Eu: ☺

•

Ora nouă dimineața. Duminică. Acasă. Când mă trezesc și cobor, îi găsesc pe ai mei în bucătărie, tăind niște covrigi pufoși. Mama mă privește pe deasupra cănii de cafea pe care Eleanor și cu mine i-am dăruit-o într-un an, de Ziua Mamei. *Mamă Star Rock*.

— Ai primit un colet, îmi spune ea.

— E duminică.

— L-a lăsat cineva la ușă.

O urmez în sufragerie, gândindu-mă că merge ca Eleanor – cu părul legănându-se, cu spatele drept. Eleanor semăna mai mult cu tata și eu semăn mai mult cu mama, dar ea și cu mama aveau aceleași gesturi, aceleași ticuri, așa că toată lumea spunea: „Oh, Doamne, ce seamănă cu tine!” Îmi dau brusc seama că mama n-o să mai audă asta niciodată.

Așezat pe masă se află un pachet învelit în hârtie cafenie, genul pe care o rupi și pescuiești înăuntru. E legat cu o fundă roșie. Pachetul în sine este bolovănos. Pe o latură scrie *Ultraviolet*.

— Știi de la cine e?

Tata stă în ușă, cu firimituri de covrig în barbă.

— James, spune mama, și își trece mâna prin păr. El își freacă bărbia.

N-am de ales și desfac pachetul de față cu ei, rugându-mă la Dumnezeu să nu fie nimic jenant înăuntru, pentru că nu știi niciodată cu Theodore Finch.

În timp ce trag de fundă și rup hârtia mă simt, brusc, ca la șase ani, de Crăciun. În fiecare an, Eleanor știa ce o să primească. După ce descuiam ușa de la dulapul din biroul mamei, soră-mea își deschidea cadoul, dar și pe al meu, însă eu n-o lăsam când voia să-mi spună ce este. Îmi plăcea să aștept și să privesc, chiar și atunci. Pe atunci îmi plăceau surprizele.

În hârtia cafenie este împachetată o pereche de ochelari, din aceia pe care îi porți la înot.

— Ai vreo idee de la cine sunt? întreabă mama.

— De la Finch.

— Ochelari de înot, spune ea. Pare serios.

Îmi aruncă un mic zâmbet plin de speranță.

— Îmi pare rău, mamă. E doar un prieten.

Nu știu de ce spun asta, dar nu vreau să mă întrebe ce vrea el să spună sau ce e asta, mai ales că nu sunt nici eu sigură că știu.

— Poate cu timpul. Întotdeauna e timp, îmi răspunde ea cu o replică pe care obișnuia s-o spună Eleanor.

O privesc pe mama, ca să văd dacă ea își dă seama că o citează, dar și dacă își dă, nu o arată. Este prea ocupată să examineze ochelarii, întrebându-l pe tata dacă își amintește zilele în care obișnuia să-i trimită lucruri, ca s-o convingă să iasă cu el la întâlnire.

Ajunsă sus, scriu: *Mulțumesc pentru ochelari. De ce mi i-ai dat? Te rog să nu-mi spui că vrei să-i folosești Cândva*.

Finch răspunde: *Așteaptă și-ai să vezi. O să-i folosim curând. Așteptăm prima zi călduroasă. Există mereu una care se strecoară chiar și în mijlocul iernii. Imediat ce o prindem în fapt pe nenorocită, mergem. Să nu-ți uiți ochelarii*.

Finch

Prima zi călduroasă

În a doua săptămână din februarie ne lovește o serie de cinci viscole care lasă tot orașul fără curent electric, pentru două zile. Partea bună este că se suspendă cursurile, dar lucrul cel mai rău este că zăpada e atât de mare și gerul atât de năprasnic, încât abia dacă reziști cinci minute afară. Îmi tot spun că este doar apă într-o altă formă și merg pe jos tot drumul până acasă la Violet, unde facem cel mai mare om de zăpadă din lume. Îl botezăm domnul Black și hotărâm că ăsta va fi o destinație pentru alții, să o viziteze atunci când hoinăresc. După aceea stăm cu ai ei în jurul focului și pretind că fac parte din familie.

Îndată ce se curăță drumurile, Violet și cu mine ne aventurăm foarte, foarte prudenți să vedem Podul Curcubeu, Tabelul Periodic al Elementelor, cei Șapte Stâlpi și locul în care au fost linșați și îngropați frații Reno, primii jefuitori de trenuri din America. Urcăm pereții drepți, înalți, ai Carierei Empire, de unde au fost extrase 18 630 de tone de piatră necesare pentru construcția Empire State Building. Vizităm Copacul Lunii din Indiana, care este un platan uriaș, care are peste treizeci de ani, crescut dintr-o sămânță dusă pe lună și adusă înapoi. Copacul ăsta este o vedetă a naturii, pentru că este unul dintre cei cincizeci rămași în viață din setul original de cinci sute.

Mergem la Kokomo ca să auzim freamătul din aer și îl parcăm pe Micul Ticălos, scos din viteză, la poalele Dealului Gravitațional, apoi rulăm spre vârful

acestuia. Seamănă cu cel mai lent montagne-russe din lume, dar funcționează cumva, și câteva minute mai târziu suntem pe culme. După aceea o duc pe Violet, de Valentine's Day, să cinăm la restaurantul meu preferat, Happy Family, care se află la capătul unui mall în aer liber, cam la douăzeci și cinci de kilometri de casă. Au cea mai bună mâncare chinezească de la est de Mississippi.

•

Prima zi călduroasă cade într-o sâmbătă, ca urmare, sfârșim la Văgăuna Albastră, un lac de trei acri care se află pe o proprietate privată. Adun ofrandele noastre – capetele celor două creioane cu care a scris la examen și patru coarde rupte de chitară. Afară s-a încălzit atât de mult, încât nici nu ne mai trebuie jachete, ci doar pulovere, și după iarna prin care am trecut până acum, temperatura ni se pare aproape tropicală.

Îi întind mâna și o ajut să urce pe terasament și apoi să coboare în josul malului, spre un ochi albastru de apă, împrejmuit de copaci. Este atât de intim și de liniștit, încât mă prefac că suntem doar noi doi pe pământ, ceea ce mi-aș dori să se întâmple și în realitate.

— OK, spune ea, lăsând să-i scape o respirație profundă, de parcă până acum ținuse aerul înăuntru. Ochelarii îi atârnă în jurul gâtului.

— Ce-i cu locul ăsta?

— Asta, îi spun, este Văgăuna Albastră. Se spune că n-are fund sau că pe fund sunt nisipuri mișcătoare. Se spune că în mijlocul lacului este o forță care te trage în jos, într-un râu subteran care se varsă direct în Wabash. Se spune că duce într-o altă lume. Lumea spune că acolo își îngropau pirații comorile, iar contrabandiștii din Chicago îngropau cadavrele și aruncau mașinile furate. Apoi, în 1950, un grup de băieți adolescenți au venit să înoate aici și au dispărut. În 1969, doi ajutori de șerif au lansat o expediție de explorare a Văgăunii, dar nu au găsit nicio mașină, nicio comoară, niciun cadavru. Dar n-au găsit nici fundul. Tot ce au găsit a fost un vârtej care i-a aproape că i-a absorbit.

Am renunțat la căciula roșie și la puloverul negru și acum port un pulover albastru și blugi. M-am tuns mai scurt și, prima oară când m-a văzut, Violet mi-a spus: „Finch American Sadea. OK".

Acum îmi scot pantofii și trag de pe mine tricoul. La soare este aproape caniculă și aș vrea să merg să înot.

— Gropile astea albastre fără fund există peste tot în lume și fiecăreia dintre ele i-au fost asociate astfel de mituri. S-au format din peșteri, acum mii de ani, în timpul epocii de gheață. Sunt un fel de găuri negre pe pământ, de unde nu poate scăpa nimic și unde se termină timpul și spațiul. E o chestie a dracului de mișto că noi chiar avem una doar a noastră, nu-i așa?

Se uită înapoi, spre casă, mașină și șosea, apoi îmi zâmbește.

— Destul de mișto.

Își scoate pantofii și își trage peste cap tricoul, apoi își dă jos pantalonii și, în câteva secunde, rămâne în picioare doar în sutien și chiloți, ambii un soi de roz fanat, dar, într-un fel, cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată.

Amuțesc complet, iar ea începe să râdă.

— Haide odată. Știu că nu ești timid, așa că dă-ți pantalonii jos și hai s-o facem. Presupun că vrei să vezi dacă zvonurile sunt adevărate.

Nu știu ce să răspund, iar ea se lasă pe un picior, în stilul Amandei Monk, cu o mână-n șold.

— Dacă e fără fund, adică…?

— Oh, da. Exact. Sigur.

Îmi dau blugii jos și rămân în boxeri, apoi o iau de mână. Mergem spre marginea de piatră care înconjoară parțial Văgăuna, apoi urcăm pe ea.

— De ce te temi cel mai mult? o întreb înainte să sărim.

Îmi simt deja pielea arzând.

— De moarte. Să-mi pierd părinții. Să rămân aici pentru tot restul vieții. Să nu știu ce ar trebui să fac. Să fiu banală. Să-i pierd pe cei pe care-i iubesc.

Mă întreb dacă fac și eu parte din grupul ăsta. Se bâțâie pe vârfurile picioarelor, de parcă i-ar fi frig. Încerc să nu mă holbez la sânii ei în timp ce-o face, pentru că, indiferent de situație, Americanul Sadea Finch e orice, numai pervers nu.

— Dar tu? întreabă ea.

Își fixează ochelarii de înot.

— Tu de ce te temi cel mai tare?

Mă gândesc că cel mai tare mă tem de *Dar să ai grijă*. Cel mai frică mi-e de Căderea Lungă. Cel mai frică mi-e de Adormire și de *rătăcirea iminentă, imponderabilă*. Cel mai frică mi-e de mine.

— Mie nu mi-e frică.

O iau de mână și sărim amândoi. Și, în momentul ăla, chiar nu există nimic de care să mă tem, în afară de a mă desprinde de mâna ei. Apa este surprinzător de caldă și, mai la adâncime, uimitor de limpede și, ei bine, albastră. Mă uit la Violet, sperând că ține ochii deschiși, și așa e. Cu mâna liberă îi fac semn în jos și ea dă din cap, cu părul răspândit în evantai, ca algele. Înotăm împreună, ținându-ne de mână, ca o ființă cu trei brațe.

Înotăm în jos, unde ar trebui să fie fundul lacului, dacă ar exista așa ceva. Cu cât mergem mai adânc, cu atât albastrul apei se întunecă mai tare. Și apa se simte mai întunecată, ca și cum greutatea ei s-ar fi lăsat pe fund. Doar când simt cum mă trage de mână, mă las dus înapoi spre suprafață, unde țâșnim afară din apă și ne umplem plămânii cu aer.

— Iisuse, spune ea. Poți să-ți ții respirația, nu glumă.

— Am exersat, răspund, dorindu-mi brusc să n-o fi spus, pentru că e unul dintre lucrurile alea – ca *faptul că sunt o închipuire* – care sună mai bine la mine în cap.

Zâmbește doar și mă stropește cu apă, apoi o stropesc și eu. O ținem așa o vreme, înot după ea la suprafața apei ca să o prind, mă scufund, o prind de picioare. Îmi alunecă printre degete și începe să înoate, un bras curat și viguros. Îmi amintesc că este californiancă și a crescut, probabil, înotând în ocean. Brusc mă simt invidios pe toți anii pe care i-a trăit înainte de a ne întâlni, apoi pornesc înot după ea. Călcăm apa, uitându-ne unul la altul, și dintr-odată nu mai există destulă apă în lume ca să-mi spele gândurile murdare.

— Mă bucur că am venit, spune ea.

Plutim pe spate, ținându-ne iar de mână, cu fața la soare. Pentru că țin ochii închiși, șoptesc:

— Marco.

— Polo, răspunde ea, cu o voce leneșă și îndepărtată.

După un timp, spun:

— Vrei să mai mergem o dată să ne uităm la fundul apei?

— Nu. Îmi place aici, exact așa.

Apoi întreabă:

— Când au divorțat?

— Cam anul trecut, pe vremea asta.

— Știai că o să se întâmple?

— Da și nu.

— Îți place de mama vitregă?

— E în regulă. Are un băiat de șapte ani care ar putea fi sau nu al tatei, pentru că sunt aproape sigur că o înșela pe mama cu ea de câțiva ani buni. Ne-a părăsit o dată, când aveam doisprezece ani, spunând că nu mai poate să se descurce cu noi. Cred că era cu ea de pe atunci. S-a întors acasă, dar când a plecat de tot ne-a dat foarte clar de înțeles că e vina noastră. Vina noastră că s-a întors, vina noastră că trebuie să ne părăsească. Pur și simplu, nu mai putea să aibă o familie.

— După care s-a căsătorit cu o femeie cu un copil. El cum este?

Fiul care eu nu voi fi niciodată.

— E un puști ca toți ceilalți.

Nu vreau să vorbesc despre Josh Raymond.

— Mă duc să caut fundul apei. Tu ești OK aici? Te superi dacă mă duc?

— Sunt bine. Du-te. Mă găsești aici.

Se îndepărtează plutind.

Trag aer în piept și mă scufund, recunoscător pentru întunericul apei și căldura ei pe care o simt pe piele. Înot ca să mă îndepărtez cât mai mult de Josh Raymond și de tatăl meu infidel, și de părinții implicați ai lui Violet, care îi sunt și prieteni, și de mama mea cea tristă și părăsită, și de oasele mele. Închid ochii și

mă prefac în schimb că Violet e tot ce mă înconjoară, apoi deschid ochii și mă propulsez în jos, cu un braț întins, precum Superman.

Simt sforțarea plămânilor mei dornici de aer, dar înot mai departe. Seamănă mult cu efortul de a încerca să rămân treaz când simt cum întunericul mi se furișează pe sub piele, încercând să-mi împrumute trupul fără să-mi ceară voie, iar mâinile mele devin mâinile lui, picioarele mele – picioarele lui.

Mă scufund și mai adânc, cu plămânii încordați, arzând. Simt un junghi distant de teamă, dar îmi amuțesc mintea, înainte de a-mi trimite trupul și mai adânc. Vreau să văd cât de departe pot ajunge. *Ea mă așteaptă*. Gândul acesta mă cuprinde, însă tot simt întunericul croindu-și drum mai departe, prin degete, încercând să pună stăpânire pe mine.

Mai puțin de două procente din populația Statelor Unite se sinucide prin înec, poate și pentru că trupul omului e făcut să plutească. Țara aflată pe primul loc în lume în ceea ce privește numărul de înecați, accidental sau în alte moduri, este Rusia, care are de două ori mai multe morți de acest tip decât următoarea în clasament, Japonia. Insulele Cayman, înconjurate de Marea Caraibelor, numără cele mai puține cazuri de înec din toată lumea.

Îmi place mai în adânc, acolo unde greutatea apei pare mai mare. Apa este mai bună decât alergarea, deoarece creează o barieră în jurul meu. Apa este puterea mea specială, felul meu de a înșela Adormirea și de a o opri să vină.

Aș vrea să ajung și mai adânc de-atât, cu cât mai adânc, cu atât mai bine. aș vrea să înaintez. Dar ceva mă face să mă opresc. Gândul la Violet. Senzația de arsură din plămâni. Mă uit tânjind la întunericul din adânc, acolo unde ar trebui să fie fundul, dar nu este, apoi mă uit din nou în sus, spre lumina, slabă, dar care se zărește încă și care, împreună cu Violet, mă așteaptă chiar deasupra capului meu.

Îmi trebuie ceva forță ca să urc, pentru că am mare nevoie de aer. Panica revine, mai puternică de data asta, dar apoi mă avânt spre suprafață. Haide, îmi spun. Te rog, haide. Trupul meu vrea să se înalțe, dar este obosit, îmi pare rău. Îmi pare rău, Violet. N-o să te mai părăsesc. Nu știu ce-am avut în cap. Vin.

Când ajung, în sfârșit, la aer, o găsesc stând pe mal și plângând.

— Cretinule, spune.

Zâmbetul îmi piere și înot spre ea cu capul la suprafață, speriat să-l mai cufund în apă chiar și pentru o secundă, speriat că aș putea s-o înspăimânt.

— Cretinule, spune, de data asta mai tare, ridicându-se în picioare încă în lenjerie intimă. Își strânge brațele în jurul corpului, încercând să se încălzească, să se acopere, încercând să se îndepărteze de mine.

— Ce mama dracului? Ai idee cât de tare m-am speriat? Te-am căutat peste tot. Am înotat cât de adânc am putut, înainte să rămân fără aer și să trebuiască să ies din nou, de vreo trei ori.

As vrea să-mi rostească numele, căci atunci aș ști că-i în regulă și nu am mers prea departe și n-am pierdut-o pentru totdeauna. Dar n-o face, iar eu simt o senzație rece, întunecată crescându-mi în capul pieptului – la fel de rece și întunecată precum apa. Găsesc în sfârșit o porțiune a Văgăunii Albastre unde se simte fundul apei și mă ridic, mergând până la ea, apa picurând pe mal.

Mă împinge cu putere, apoi încă o dată, așa că mă opintesc înapoi, dar nu-mi pierd echilibrul. Stau acolo și ea mă plesnește, apoi începe să plângă și să tremure.

As vrea s-o sărut, dar n-am văzut-o niciodată așa și nu sunt sigur ce va face dacă încerc s-o ating. Îmi spun: „Măcar o dată, nu mai e vorba despre tine, Finch”. Așa că rămân la distanță și zic:

— Lasă-le să iasă, toate sentimentele astea pe care le porți în tine. Ești supărată pe mine, pe ai tăi, pe viață, pe Eleanor. Hai. Ia-te de mine. Să nu dispari acolo, înăuntru.

Adică în interiorul ei, acolo unde n-o s-o mai găsesc niciodată.

— Du-te naibii, Finch!

— Așa, dă-i înainte. Nu te opri acum. Nu fi o persoană care așteaptă. Tu ai trăit. Tu ai supraviețuit unui accident absolut oribil. Dar ești chiar… aici. *Existi*, pur și simplu, ca oricine altcineva. Ridică-te. Fă una. Fă alta. Săpunește. Clătește. Repetă. Iar și iar, până când nici nu mai trebuie să te gândești la asta.

Mă împinge iar și iar.

— Nu te mai purta de parcă ai ști cum mă simt.

Mă lovește cu pumnii, dar nu fac altceva decât să stau acolo, nemișcat.

— Știu că e mai mult de-atât, poate ani întregi de porcării pe care le-ai ignorat zâmbind și le-ai păstrat în tine.

Mă lovește iar și iar, și apoi, dintr-odată, își acoperă fata.

— Habar n-ai cum este. Parcă aș avea în mine un omuleț furios, și îl simt cum încearcă să iasă. Nu mai are loc, pentru că se face tot mai mare și mai mare, punând stăpânire pe plămânii mei, pe piept, pe gât, iar eu nu fac decât să îl tot împing înapoi. Nu pot să-l las să iasă.

— De ce nu?

— Pentru că îl urăsc, pentru că el nu sunt eu, pentru că este înăuntru și nu vrea să mă lase în pace, și nu mă gândesc decât că aș vrea să-i iau pe toți și pur și simplu să-i azvârl în spațiu, pentru că sunt furioasă pe toată lumea.

— Păi atunci nu-mi spune mie. Sparge ceva. Zdrobește ceva. Aruncă ceva. Sau țipă. Dar eliberează-te de chestia asta.

Strig din nou. Strig și strig. Apoi ridic o piatră și o izbesc în peretele care înconjoară balta.

Îi întind și ei o piatră și rămâne în picioare, cu palma ridicată, de parcă n-ar ști ce să facă. Îi iau piatra și o arunc în perete, apoi îi dau alta. Începe să le arunce și ea în zid, strigând și bătând din picior, ceea ce o face să pară o nebună. Țopăim și

alergăm pe mal, sfărâmând lucrurile în jur, și după aceea se întoarce spre mine, ca din senin, și spune:

— Ce suntem noi, totuși? Ce se întâmplă aici?

În clipa asta nu mă mai pot abține, chiar dacă este furioasă, chiar dacă poate că acum mă urăște. O trag spre mine și o sărut așa cum am vrut de mult s-o fac, mai mult în stilul „interzis copiilor” decât „cu acordul părinților”. La început o simt tensionată și nu vrea să-mi răspundă la sărut, iar gândul ăsta îmi rupe inima. Înainte să apuc să mă retrag, o simt cum cedează și apoi se topește în mine în timp ce eu mă topesc în ea sub soarele cald al Indianei. Și e încă aici, nu pleacă nicăieri, și totul va fi bine. *Plutesc. Ne lăsăm în voia acestui torent domol. Măturați de colo-colo… nu putem ieși dintre zidurile sale sinuoase, ezitante, abrupte, perfect circulare, ce ne împresoară*.

Dar apoi o îndepărtez.

— Ce dracu’?

Este udă leoarcă și furioasă, și se holbează la mine cu ochii ei mari, verzi-cenușii.

— Meriți mai mult de-atât. Nu pot să-ți promit că voi fi mereu în preajmă, nu pentru că n-aș vrea. E greu de explicat. Sunt distrus. Sunt defect și nimeni nu mă poate repara. Am încercat. Încă mai încerc. Nu pot iubi pe nimeni, pentru că nu-i corect față de cei care m-ar iubi la rândul lor. N-o să-ți fac rău niciodată, nu așa cum vreau să-i fac rău lui Roamer. Dar nu pot să-ți promit că n-o să distrug, bucată cu bucată, până când o să ajungi ruptă într-o mie de bucăți, exact ca mine. Trebuie să știi ce-o să primești înainte să te implici prea mult.

— Poate n-ai observat, dar suntem deja implicați, Finch. Și poate că n-ai observat nici asta, dar și eu sunt defectă.

Apoi adaugă:

— De unde ai cicatricea? Povestea adevărată, de data asta.

— Povestea adevărată e plicticoasă. Pe tata îl apucă deseori niște gânduri negre. Cele mai negre din cele negre. Adică nu tu lună, nu tu stele. Eram mult mai mic decât acum. Nu știam cum să mă feresc din calea lui.

Astea sunt lucruri pe care aș fi vrut să nu i le spun niciodată.

— Mi-aș dori să-ți pot promite zile perfecte și însorite, dar nu voi fi niciodată Ryan Cross.

— Ceea ce știu sigur este că nimeni nu poate promite nimic. Și nu-l vreau pe Ryan Cross. Lasă-mă pe mine să mă preocup de ceea ce-mi doresc.

Apoi mă sărută. Este genul de sărut care mă face să pierd noțiunea timpului, așa că se poate să fi trecut ore sau minute în momentul în care ne desprindem în sfârșit unul de altul.

— Apropo… îmi spune ea. Ryan Cross este cleptoman. Fură lucruri din plăcere. Și nici măcar nu sunt lucruri pe care le vrea, ci orice. Camera lui arată ca

una din încăperile alea din *Hoarders*[15]. Așa, în cazul în care te gândeai că-i perfect.

— Ultraviolet Remarkey-abilo, cred că te iubesc.

Ca să nu se simtă obligată s-o spună și ea, o sărut din nou și mă întreb dacă aș îndrăzni măcar să fac altceva, să merg mai departe, căci nu vreau să stric momentul ăsta. Și apoi, pentru că de data asta eu sunt cel care gândește prea mult, și pentru că este atât de diferită de celelalte fete, și pentru că îmi doresc mult-mult de tot să nu stric asta, mă concentrez s-o sărut aici, pe malul Văgăunii Albastre, în lumina soarelui, și las asta să fie suficient.

Violet

Ziua când

Mergem acasă la el, ca să facem duș și să ne încălzim, pentru că pe la trei după-amiaza s-a răcorit din nou. Casa e goală, căci fiecare are program de voie. Scoate din frigider apă, niște covrigei și guacamole, și urcăm împreună, încă uzi și tremurând.

Acum, dormitorul lui este albastru – pereții, tavanul, podeaua – și toată mobila a fost mutată într-un colț, astfel încât camera e împărțită în două. E mai puțin balamuc, nu mai sunt pereți întregi de note și cuvinte. Tot albastrul ăsta mă face să mă simt ca în interiorul unei piscine, de parcă aș fi iar în Văgăuna Albastră.

Fac duș prima și stau sub apa fierbinte, încercând să mă încălzesc. Când ies din baie, învelită într-un prosop, Finch a pus niște muzică la un pick-up vechi.

Spre deosebire de tura de înot din Văgăuna Albastră, dușul lui nu durează mai mult de un minut. Când se întoarce, spune:

— Nu m-ai întrebat niciodată ce căutam acolo sus, pe margine.

Stă în picioare, gol și deschis, gata să-mi spună orice, dar – nu știu de ce – nu sunt sigură că vreau să aflu lucrurile astea.

— Ce căutai acolo sus, pe margine? îmi vine pe buze, șoptit.

— Același lucru ca și tine. Voiam să văd cum este. Voiam să mă imaginez sărind de acolo. Voiam să las toată mizeria asta în urmă. Dar când am încercat să-mi imaginez, nu mi-a plăcut cum arăta. Și apoi te-am văzut pe tine.

Mă ia de mână și mă îndepărtează cu o piruetă, apoi mă trage până ajung lipită de el și dansăm domol, apoi mai agitat, dar în cea mai mare parte stăm

[15] O serie de documentare americane despre viața bolnavilor obsesiv-compulsivi care strâng și depozitează obiecte.

liniștiți, lipiți unul de altul, iar inima-mi bate tare, pentru că dacă îmi dau capul pe spate, exact așa, o să mă sărute cum o face chiar acum.

Simt cum colțurile gurii i se ridică, într-un surâs. Deschid ochii în momentul în care îi deschide și el, iar ochii lui albaștri, albaștri lucesc atât de mândri și strălucitori, încât par aproape negri. Părul ud îi cade pe frunte și își sprijină capul de al meu.

— OK?

Apoi îmi dau seama că prosopul lui zace pe podea, iar el este gol.

— OK.

Îmi trec degetele peste gâtul lui, suficient de mult încât să-i simt pulsul, pe care îl simt ca al meu – alergând, înfierbântat.

— Nu-i obligatoriu s-o facem.

— Știu.

Apoi închid ochii, în timp ce prosopul îmi cade și melodia ajunge la final. Încă o aud când ajungem în pat și în așternuturi, când alte cântece se fac auzite.

Finch

Ziua când

Ea este oxigen, carbon, hidrogen, nitrogen, calciu și fosfor. Aceleași șase elemente care se găsesc în noi toți, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc că ea e mai mult de-atât și că are și alte elemente, de care n-a auzit nimeni, unele care o fac să fie diferită de oricine altcineva. Simt o panică ușoară și îmi spun: „Ce s-ar întâmpla dacă unul dintre elementele astea s-ar deteriora sau, pur și simplu, s-ar opri cu totul?” Mă forțez să scap de gândul ăsta și mă concentrez pe mirosul șamponului ei și pe senzația pielii ei, până când nu mai văd molecule, ci doar pe Violet.

În timp ce piesa cântă la pick-up, aud în mintea mea prinzând formă o altă melodie:

M-ai făcut să te iubesc…

Versul se aude iar și iar în mintea mea, în timp ce ne mutăm în pat.

M-ai făcut să te iubesc…

M-ai făcut să te iubesc…

M-ai făcut să te iubesc…

Îmi vine să mă ridic să-l scriu și să-l pun pe perete. Dar n-o fac.

•

După aceea, pe când stăm întinși, încolăciți, cu respirația tăiată, gâfâind, spun:

— A fost odată un astronom britanic faimos, pe care îl chema Sir Patrick Moore. A prezentat un program de televiziune la BBC, care se numea *Cer și Noapte*, difuzat cam cincizeci și cinci de ani. Oricum, pe 1 aprilie 1976, Sir Patrick Moore a anunțat în emisiune că pe cer urma să se petreacă ceva extraordinar. Exact la ora 9:47 dimineața, Pluton avea să treacă direct prin spatele lui Jupiter, în raport cu Pământul. Era o aliniere rară, care însemna că forța gravitațională combinată a acestor două planete ar fi exercitat un flux gravitațional foarte puternic, care ar fi contracarat temporar atracția gravitațională de aici, de pe Pământ, și i-ar fi făcut pe oameni să cântărească mai puțin. A numit fenomenul Efectul Gravitațional Jupiterian-Plutonian.

O simt pe Violet cum se lasă tot mai greu pe mâna mea, trează încă, dar aproape s-ațipească.

— Patrick Moore le-a spus telespectatorilor că ar putea experimenta fenomenul sărind în sus exact în momentul în care se produce alinierea. Dacă săreau, ar fi trebuit să se simtă mai ușori, de parcă ar fi plutit.

Se foiește un pic, parcă s-a mai trezit.

— La 9:47 dimineața le-a spus tuturor: „Săriți acum!” Și apoi a așteptat. N-a trecut decât un minut și centrala BBC a fost asaltată de sute de apeluri din partea celor care sunau să spună că au simțit senzația. O femeie a telefonat din Olanda ca să spună că ea și soțul ei au plutit împreună prin cameră. Un bărbat care a sunat din Italia a spus că el și prietenii lui stăteau așezați la masă și cu toții – inclusiv masa – s-au ridicat în aer. Un altul a sunat din State ca să spună că el și copiii lui au zburat precum zmeiele, în curtea din spatele casei.

Violet s-a ridicat în capul oaselor, privindu-mă.

— Dar chestia asta chiar s-a întâmplat?

— Sigur că nu. Era o păcăleală de 1 aprilie.

Mă pocnește ușor peste braț și se întinde la loc.

— Chiar te-am crezut.

— Am adus vorba de asta doar ca să-ți spun că exact așa mă simt acum. De parcă Pluton și Jupiter s-au aliniat cu Pământul, iar eu plutesc.

După un minut, o aud:

— Ești atât de straniu, Finch. Dar ăsta e cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Violet

Dimineața următoare

Dimineața mă trezesc înaintea lui și lenevesc puțin în pat, bucurându-mă de senzația pe care mi-o dă brațul lui în jurul meu și sunetul respirației lui. Este atât de liniștit și de tăcut, încât abia îl recunosc. Privesc cum pleoapele îi tremură în timp ce visează și mă întreb dacă mă visează pe mine.

Când deschide ochii, mă găsește sprijinită într-un cot.

— Ești reală, îmi spune.

— Eu sunt.

— Nu vreun Efect Gravitațional Jupiterian-Plutonian.

— Nu.

— În cazul ăsta.

Rânjește diabolic.

— Am auzit că Pluton, Jupiter și Pământul sunt gata să se alinieze. Oare n-ai vrea să mi te alături într-un experiment de flotabilitate?

Mă trage mai aproape. Și atunci mi se ridică ceața de pe ochi.

E dimineață.

Adică răsare soarele.

Adică soarele a apus, la un moment dat, iar eu n-am catadicsit să trec pe-acasă sau să-i sun pe ai mei să le spun unde sunt.

— E dimineață, spun, și simt că mi se face rău.

Finch se ridică, alb la față.

— Rahat!

— OhDoamneOhDoamneDoamneDoamne!

— Rahatrahatrahat!

Ne îmbrăcăm și ieșim într-un minut și le telefonez alor mei, în timp ce Finch bate toate recordurile de viteză ca să mă ducă înapoi.

— Mamă? Eu sunt.

La celălalt capăt al firului, ea izbucnește în lacrimi, în timp ce tata ia telefonul și mă întreabă:

— Ești bine? Ești în siguranță?

— Da, da, îmi pare rău. Vin acum. Aproape am ajuns.

Imediat ce dăm colțul spre strada mea, văd o mașină de poliție parcată în fața casei.

— Oh, Dumnezeule! îmi spun, cu fața îngropată-n palme. Finch nu-mi răspunde, probabil pentru că e atât de concentrat la condus. Frânează brusc, sărim din mașină, trântind portierele, și alergăm pe alee. Ușa casei este larg deschisă și dinăuntru se aud voci, care se ridică și coboară.

— Ar trebui să pleci, îi spun. Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ei.

Chiar în acel moment apare tata, care pare că a îmbătrânit cu douăzeci de ani peste noapte. Îmi cercetează fața cu privirea, asigurându-se că sunt în regulă. Mă ia în brațe și mă strânge, aproape tăindu-mi răsuflarea. Apoi spune, peste capul meu:

— Intră în casă, Violet. Ia-ți la revedere de la Finch.

În felul în care o spune, pare ceva definitiv, ca *Ia-ți la revedere de la Finch, pentru că n-o să-l mai vezi niciodată*.

Îl aud pe Finch în spatele meu:

— Am pierdut noțiunea timpului. Nu este vina lui Violet, este vina mea. Nu o învinuiți pe ea.

A apărut și mama, și un polițist în uniformă, apoi altul, iar eu îi spun tatei:

— Nu e vina lui.

Dar tata nu mă ascultă. Încă se uită la Finch, peste capul meu.

— Eu, unul, aș pleca de aici dacă aș fi în locul tău, băiete.

Pentru că Finch nu se mișcă, tata face un pas spre el și sunt nevoită să-l blochez.

— James!

Mama îl smucește de braț, ca să nu poată trece de mine și să ajungă la Finch, iar polițiștii ies pe scară și îl împing cu toții pe tata în casă, apoi mama începe să mă sufoce și ea cu îmbrățișări și să plângă în părul meu. Nu pot vedea nimic, pentru că sunt din nou sufocată, și în cele din urmă îl aud pe Finch plecând cu mașina.

După ce polițiștii ies din casă și ne-am calmat cu toții cât de cât, stau în fața părinților mei. Tata este singurul care vorbește, în timp ce mama fixează podeaua cu privirea, cu mâinile odihnindu-se inerte pe genunchi.

— Băiatul ăsta are probleme, Violet. Băiatul ăsta e imprevizibil. Încă din copilărie a avut probleme să-și controleze furia. Nu este genul de persoană cu care să-ți petreci timpul.

— Cine v-a spus asta?

— Tatăl lui.

— Cum ați…

Dar atunci îmi aduc aminte de conversația dintre Finch și tata, când au mâncat împreună gofre.

— Ați sunat la Depozitele Finch?

În loc să răspundă, tata îmi zice:

— De ce nu ne-ai spus că el a fost în clopotniță?

— Cum ați… tot tatăl lui v-a spus și asta?

— Am sunat la Amanda, ca să vedem dacă nu cumva ești la ea sau dacă te-a văzut. Ne-a spus că ești, probabil, cu Theodore Finch, băiatul căruia i-ai salvat viața.

Mama are obrajii uzi de lacrimi și ochii roșii.

— Violet, nu vrem să fim noi ăia răi. Doar încercăm să facem ce-i mai bine.

Bine pentru cine? aș vrea să-i întreb.

— Nu aveți încredere în mine.

— Știi că nu-i vorba despre asta.

Pare rănită și furioasă.

— Credem că am fost destul de permisivi, luând în considerare toate cele întâmplate. Dar trebuie să te gândești puțin unde am ajuns. Nu încercăm să fim exagerat de protectori și nici să te sufocăm. Încercăm să ne asigurăm că ești în afara oricărui pericol.

— Și că nu mi se întâmplă nimic așa cum s-a întâmplat cu Eleanor. De ce nu mă încuiați pur și simplu în casă pentru totdeauna, ca să nu trebuiască să vă mai faceți griji vreodată?

Mama clatină din cap spre mine. Tata repetă:

— N-o să te mai vezi cu el. S-a terminat cu plimbările lui pe aici. Dacă e nevoie, o să vorbesc luni și cu profesorul tău. Poți să scrii un referat sau să faci ce-oi face ca să-ți termini tema. Ne-am înțeles?

— Circumstanțe atenuante.

Am ajuns în același punct.

— Ce-ai spus?

— Da. Ne-am înțeles.

•

De la fereastra camerei mele îi văd pe polițiști urcându-se în mașină. Zăbovesc multă vreme și mă întreb dacă nu cumva sunt obligați s-o facă, să se asigure că nu ne omorâm unii pe alții. Mă uit la ei până pleacă. Vocile părinților mei ajung până la mine de la parter și îmi dau seama că nu vor mai avea niciodată încredere în mine.

Finch

Ce urmează

Îi văd SUV-ul înainte să-l văd pe el. Aproape că trec de casa mea, o țin înainte cine știe până unde, dar ceva mă face să opresc mașina și să intru în casă.

— Sunt aici, zbier. Vino și pune mâna pe mine.

Tata dă buzna din sufragerie, ca un berbece, urmat de mama și de Rosemarie, ambele agitate. Nu-mi spune niciun cuvânt, doar mă zboară în celălalt capăt al bucătăriei, izbindu-mă de ușă. Mă ridic, îmi revin în fire și, când ridică mâna din nou, încep să râd. Asta îl descumpănește atât de tare, încât mâna i se oprește în aer și parcă îl aud cum își spune: *E mai nebun decât mi-am imaginat*.

— Uite cum stau lucrurile, îi spun. Poți să-ți petreci următoarele cinci ore sau cinci zile bătând la mine ca la fasole, dar eu nici n-o să simt. S-a terminat.

Îl las să încerce o ultimă lovitură, dar când ridică mâna la mine, îl prind de încheietură.

— Ca să știi și tu, nu vei mai face asta niciodată.

Nu mă aștept să funcționeze, dar trebuie să fie ceva în vocea mea, pentru că, brusc, lasă brațul jos. Atunci îi spun mamei:

— Îmi pare rău că v-am îngrijorat pe toți. Violet este acasă bine sănătoasă, iar eu mă duc în camera mea.

Aștept ca tata să vină după mine. În loc să încui ușa și să împing un dulap în fața ei, o las deschisă. Aștept ca mama să vină să vadă ce fac. Dar nu se ivește nimeni fiindcă, până la urmă, asta e casa mea, ceea ce înseamnă că nimeni nu se deranjează să se implice.

Îi cer iertare lui Violet într-un mesaj de scuze.

Sper că ești OK. Sper că n-au fost prea aspri cu tine. Aș vrea să nu se fi întâmplat asta, dar nu regret nimic din ce s-a petrecut înainte.

Îmi răspunde:

Sunt OK. Tu ești? Te-ai întâlnit cu tatăl tău? *Nici eu nu regret, chiar dacă aș vrea să pot da timpul înapoi și să plec acasă la timp. Ai mei vor să nu mă mai văd cu tine.*

Scriu: *Trebuie doar să-i convingem să se răzgândească. Apropo… Dacă are vreo importanță, tu mi-ai demonstrat ceva, Ultraviolet – că ziua perfectă există.*

•

În dimineața următoare sunt la Violet acasă și sun la ușă. Îmi răspunde doamna Markey, dar în loc să mă lase să intru, rămâne în prag, cu ușa strânsă în spatele ei. Zâmbește, în semn de scuză.

— Îmi pare rău, Theodore.

Clatină din cap și acest unic gest spune totul. *Îmi pare rău că n-o să mai fii niciodată bine-venit în preajma fiicei noastre, pentru că ești diferit și ciudat și nu ești o persoană de încredere.*

Din casă, îl aud pe dl Markey.

— El e? Ce vrea?

Ea nu-i răspunde. În schimb, își plimbă ochii peste fața mea, de parcă i s-ar fi spus să caute urme de vânătăi sau poate ceva mai profund ori chiar rupt. E un gest amabil, dar ceva în legătură cu el mă face să mă simt de parcă n-as fi cu adevărat aici.

— Ești în regulă?

— Sigur. Sunt bine. Nu-i nimic de văzut la mine. Aș fi și mai bine, totuși, dacă aș putea să vă vorbesc, să vă explic, să vă spun cât de rău îmi pare și s-o văd pe Violet. Doar câteva minute, nu mai mult. Poate dacă m-ați lăsa să intru…

Tot ce vreau este șansa să stau alături de ei, să vorbim și să le spun că nu-i atât de grav pe cât cred, că nu o să se mai întâmple niciodată și că n-au greșit când au avut încredere în mine.

Domnul Markey se încruntă la mine peste umărul soției sale:

— Trebuie să pleci, băiete.

Și brusc îmi închid ușa, lăsându-mă pe trepte, încuiat pe dinafară și singur.

•

Ajuns acasă, tastez HerSister.com și primesc un mesaj: *Serverul nu a fost găsit*. Tastez iar și iar, dar de fiecare dată se întâmplă același lucru. A dispărut, a dispărut.

Scriu pe Facebook: *Ești acolo*?

Violet: *Sunt.*

Eu: *Am venit să te văd*.

Violet: *Știu. Sunt atât de supărați pe mine*.

Eu: *Ți-am spus că stric lucrurile*.

Violet: *Aici nu-i vorba despre tine – e vorba de noi. Dar e vina mea. Nu știu unde mi-a fost mintea*.

Eu: *Zac aici, dorindu-mi să ne transportăm înapoi în timp, ieri-dimineață. Aș vrea ca planetele să se alinieze iar.*

Violet: *Dă-le doar puțin timp*.

Scriu: *Asta e singurul lucru pe care nu-l am*. Apoi șterg.

Finch

Cum să supraviețuiești nisipurilor mișcătoare

În noaptea aceea m-am mutat în debara, unde este cald și bine, ca într-o peșteră. Mi-am împins într-un colț hainele de pe umerașe și am așternut pe jos pilota de pe pat. Mi-am așezat lângă picior borcanul cu apă tămăduitoare de la Mudlavia și am proptit pe perete poza lui Violet – un instantaneu de la Fulgerul Albastru – alături de plăcuța de înmatriculare pe care am luat-o de la locul accidentului. Apoi am stins lumina. Mi-am potrivit laptopul pe genunchi și mi-am strecurat între buze o țigară neaprinsă, pentru că și așa aerul e prea închis aici.

Aceasta este Tabăra de Supraviețuire a lui Finch. Am mai trăit asta și știu ca-n palmă senzația copleșitoare. Ca-n propria-mi palmă, mult prea mare. O să rămân aici cât va fi nevoie, cât o să trebuiască.

Spărgătorii de mituri spun că este imposibil să te îneci în nisipurile mișcătoare, dar spuneți-i asta și tinerei mame care a mers în Antigua pentru căsătoria tatălui său (cu cea de-a doua nevastă) și plaja a înghițit-o în timp ce privea asfințitul. Sau băiatului adolescent care a fost înghițit de o excavație în nisipuri mișcătoare făcută pe proprietatea unui afacerist din Illinois.

Aparent, ca să supraviețuiești nisipurilor mișcătoare trebuie să stai perfect nemișcat. Doar când te panichezi începi să te duci la fund și te scufunzi. Așa că,

poate, dacă aș urma Cei Opt Pași de Supraviețuire în Nisipuri Mișcătoare, aș reuși să trec prin asta.

1) *Evită nisipurile mișcătoare. OK*. Prea târziu. Mai departe.

2) *Ia cu tine un băț mare atunci când mergi pe un teren cu nisipuri mișcătoare*. Aici, teoria zice că poți folosi bățul ca să testezi terenul din fața ta și chiar să te tragi afară dacă te scufunzi. Problema cu teoria asta este că atunci când îți dai seama că ai intrat în nisipuri mișcătoare este întotdeauna prea târziu. Dar îmi place ideea pregătirii, îmi imaginez că tocmai am trecut de pasul ăsta și merg la:

3) *Dacă te trezești în nisipuri mișcătoare, aruncă tot*. Dacă ești îngreunat din cauza unor obiecte, ai mai multe șanse să fii tras la fund mai repede. Trebuie să renunți la pantofi și la orice altceva mai ai asupra ta. Întotdeauna este mai bine să faci asta când știi dinainte că o să întâlnești nisipuri mișcătoare (vezi numărul doi), așa că, în esență, dacă te duci undeva unde este posibil să le întâlnești, du-te în pielea goală. Mutarea mea în debara face parte din pasul acesta, de a mă debarasa de tot.

4) *Relaxează-te*. Asta ne trimite înapoi la regula stai-perfect-liniștit-ca-să-nu-te-scufunzi. Informație suplimentară: dacă te relaxezi, flotabilitatea naturală a corpului tău te va face să plutești. Cu alte cuvinte, e momentul să fiu calm și să las Efectul Gravitațional Jupiterian-Plutonian să preia controlul.

5) *Respiră profund*. Asta merge mână în mână cu numărul patru. Aparent, șmecheria este să reții în plămâni cât mai mult aer poți – cu cât respiri mai mult, cu atât plutești mai bine.

6) *Stai pe spate*. Dacă începi să te scufunzi, pur și simplu încearcă să te apleci în afară și să te întinzi cât mai mult, în timp ce încerci să-ți eliberezi picioarele. Odată ce te-ai desprins, te poți mișca centimetru cu centimetru până ajungi pe teren sigur.

7) *Nu te grăbi*. Momentele de panică nu fac decât să-ți dăuneze, așa că mișcă-te încet și cu grijă până ce îți recapeți libertatea.

8) *Respiră încontinuu*. S-ar putea să-ți ia mult timp până reușești să ieși din nisipuri, așa că asigură-te că iei pauză atunci când simți că răsufli din greu. Ține capul sus, ca să mai câștigi timp.

Violet

Săptămâna următoare

Mă întorc la școală, așteptându-mă ca toată lumea să știe. Merg pe coridoare și spre dulapul meu, apoi stau în clasă și aștept ca profesorii sau colegii să-mi arunce o privire sugestivă sau să spună:

— Cineva nu mai e virgină.

De fapt, sunt puțin dezamăgită că nimeni nu zice nimic.

Singura care bănuiește ceva este Brenda. În prima zi când am revenit la școală, stăm la cantină ciugulind din tentativele de burrito ale vreunui angajat necalificat de la bucătărie, iar ea mă întreabă ce am făcut în weekend. Am gura plină cu burrito și încerc să mă hotărăsc dacă să-l înghit sau să-l scuip, așa că nu pot răspunde pe loc. Atunci ea spune:

— Oh, Dumnezeule, te-ai culcat cu el!

Lara și cele trei Briane se opresc din mâncat. Cincisprezece sau douăzeci de capete se întorc în direcția noastră, pentru că Brenda e tare zgomotoasă atunci când vrea.

— Știi că nu va spune niciodată nimănui. Vreau să spun că e un gentleman. Doar în caz că-ți făceai griji.

Desface sticla de suc și o bea pe jumătate.

OK, eram un pic îngrijorată. Până la urmă, este prima dată pentru mine, dar nu și pentru el. Este vorba despre Finch și am încredere în el, dar nu poți ști niciodată – băieții vorbesc între ei – și chiar dacă „Ziua când…” nu a fost ușuratică, eu mă simt un pic în felul ăsta, însă în același timp și cumva maturizată.

Pe drum spre cantină, mai mult ca să schimb subiectul, îi spun Brendei despre Germene și o întreb dacă vrea să participe.

Face ochii mici, de parcă ar încerca să priceapă dacă glumesc sau nu.

— Vorbesc serios. Mai sunt o grămadă de făcut, dar știu un lucru: că Germenele trebuie să fie original.

Bren își dă capul pe spate și râde, cumva diabolic.

— OK, spune ea, recăpătându-și suflul. Mă bag.

Când îl văd pe Finch la ora de Geografie a Statelor Unite, mi se pare obosit, de parcă n-ar fi dormit deloc. Mă așez lângă el, de cealaltă parte a sălii față de Amanda, Roamer și Ryan, iar după oră mă trage sub scară și mă sărută de parcă s-ar teme că aș putea dispărea. Toată treaba asta are ceva interzis în ea, ceva ce face acei curenți și mai puternici, și aș vrea ca școala să se termine odată, ca să nu mai fim nevoiți să venim aici. Îmi spun că am putea, pur și simplu, să ne urcăm în Micul Ticălos și să o întindem, spre vest sau est, nord sau sud, până

când vom lăsa Indiana departe, în urmă. Am călători prin țară și apoi prin lume, doar Theodore Finch și cu mine.

Dar, deocamdată, pentru tot restul săptămânii, putem să ne vedem doar la școală, să ne sărutăm sub scări sau prin cotloane întunecoase. După-amiază plecăm pe drumuri separate. Și toată noaptea stăm de vorbă online.

Finch: *Vreo schimbare*?

Eu: *Dacă te referi la părinții mei, nu*.

Finch: *Care sunt șansele să ierte și să uite*?

Adevărul este că șansele nu sunt prea bune. Dar nu vreau s-o spun, pentru că este destul de îngrijorat și, chiar din noaptea aia, este ceva schimbat la el, de parcă s-ar fi ascuns în spatele unei cortine.

Eu: *Au nevoie de puțin timp*.

Finch: *Urăsc s-o dau într-o chestie gen Romeo și Julieta, dar trebuie să te văd între patru ochi. Adică să nu fim înconjurați de toată populația liceului Bartlett*.

Eu: *Dacă vii aici și mă strecor afară sau te strecor pe tine înăuntru, chiar o să mă închidă în casă pe veci*.

În următoarea oră întoarcem lucrurile pe toate părțile, gândindu-ne la scenarii nebunești de a ne vedea, inclusiv o falsă răpire de către extratereștri, declanșarea alarmei de tornadă a orașului sau săparea unui tunel subteran care s-ar întinde din cartierul lui până la mine.

Este unu noaptea când îi spun că trebuie să apuc să dorm puțin, dar sfârșesc prin a sta întinsă în pat, cu ochii larg deschiși. Mintea mi-e trează și agitată de tot felul de idei, așa cum se întâmpla înainte de primăvara trecută. Aprind lumina și schițez idei pentru Germene – Întreabă un părinte, Playlist de cărți, lista zilnică de cântece, listă cu locuri unde fetele ca mine pot lua parte la ceva. Unul dintre lucrurile pe care aș vrea să le fac este o secțiune unde cititorii pot trimite fotografii sau filme cu locul lor favorit, mare sau mic, bizar sau poetic, locuri deosebite.

Îi trimit un e-mail Brendei și lui Finch un mesaj, în caz că mai e treaz. Și apoi, chiar dacă e cam prematur, le scriu lui Jordan Gripenwaldt, Shelby Padgett, Ashley Dunston, celor trei Briane și reporteriței Leticia Lopez, invitându-le să colaboreze și ele. De asemenea, îi scriu prietenei Brendei, Lara, și celorlalte fete pe care le cunosc și sunt bune la scris sau la pictură sau au ceva inedit de spus: *Dragă Chameli, Olivia, Lizzy, Priscilla, Alyx, Laila, Sa'iyda*… Eleanor și cu mine *am fost* Her Sister, dar din câte știu eu, cu cât mai multe voci, cu atât mai bine.

Mă gândesc să o întreb și pe Amanda. Îi scriu o scrisoare și o las în *Drafts*.

Când mă trezesc a doua zi de dimineață, o șterg.

Sâmbătă iau micul dejun cu părinții mei și apoi le spun că ies la o plimbare cu bicicleta, până la Amanda. Nu mă întreabă de ce aș vrea să-mi pierd vremea cu o

persoană ca ea, pe care abia dacă o plac, ce avem de gând să facem sau când mă întorc. Dintr-un motiv sau altul, au încredere în Amanda Monk.

Trec de casa ei și traversez orașul spre locuința lui Finch și mi se pare totul atât de simplu, deși simt o senzație ciudată în stomac, pentru că mi-am mințit părinții. Când ajung, Finch mă ajută să urc pe scara de incendiu și să intru pe fereastră, așa că nu mă întâlnesc nici cu mama, nici cu surorile lui.

— Crezi că m-au văzut?

Îmi scutur praful de pe blugi.

— Mă îndoiesc. Nici măcar nu sunt acasă.

Râde când îl ciupesc de braț și, în secunda următoare, îmi prinde fața în mâini și mă sărută, ceea ce face ca senzația aceea din stomac să dispară.

Pentru că are patul plin ochi de haine și cărți, trage din dulap o pilotă și ne întindem pe podea, cu pătura înfășurată în jurul nostru. Sub așternuturi ne trezim dintr-odată goi și înfierbântați, și după aceea vorbim precum copiii mici, cu pătura trasă peste cap. Stăm întinși, șoptind de parcă ar putea să ne audă cineva și, pentru prima dată, îi spun despre Germene.

— Chiar cred că ar putea ieși ceva din asta, și asta datorită ție, îi spun. Când te-am întâlnit, terminasem cu toate astea. Nu mi se părea că mai contează.

— Unu, îți faci prea multe griji să umpli absolut toate spațiile, dar cuvintele pe care le scrii rămân acolo și după ce tu pleci. Și doi, terminaseși cu o grămadă de lucruri, dar tot ai fi ajuns aici, indiferent dacă mă întâlneai sau nu.

Nu știu de ce, dar nu-mi place cum sună asta, ca și când universul ar fi putut exista dacă nu l-aș fi cunoscut pe Finch. Dar apoi ne trezim iar sub pătură, vorbind despre toate locurile din lume pe care am vrea să le colindăm, ceea ce se transformă cumva în toate locurile din lume unde am vrea să O Facem.

— Pornim la drum, spune Finch, trasându-mi pe umăr cercuri leneșe, apoi coborând pe braț, spre șold. O să colindăm fiecare stat și, după ce le vedem pe toate, o să plecăm pe mare și o să începem s-o colindăm și pe ea. O să fie un Colindo-ra-ton.

— Colindo-mania.

— Colindo-rama.

Fără să ne mai uităm pe net, stabilim o listă cu locurile unde am putea merge, făcând cu rândul. Și pe urmă, nu știu de ce, am din nou sentimentul ăla, că s-a ascuns în spatele unei cortine. Iar senzația ciudată revine, și nu mă pot abține să nu mă gândesc la tot ceea ce fac doar ca să fiu aici – în primul rând mă furișez acasă la Finch fără ca ai mei să știe și, pe deasupra, îi mai și mint.

La un moment dat, spun:

— Cred că trebuie să plec.

Mă sărută.

— Sau ai putea să mai stai puțin. Așa că mai rămân.

Violet

Vacanța de primăvară

La amiază. Campusul NYU, New York.

Mama îmi spune:

— Tatăl tău și cu mine ne bucurăm foarte tare să petrecem zilele astea cu tine, scumpo. Ne face bine să mai ieșim cu toții puțin.

Vrea să spună să mai plecăm de-acasă, dar eu mă gândesc că e mai mult decât atât, vrea să spună să ne îndepărtăm de Finch.

Car cu mine jurnalul nostru de călătorie, ca să pot lua tot timpul notițe despre clădiri, istorie sau orice alt lucru interesant, să-l pot împărtăși cu el. Ai mei vorbesc despre cum aș putea să dau admiterea la facultate în primăvara viitoare și că aș putea să mă transfer la orice scoală aș vrea din toamnă.

În ceea ce mă privește, sunt mai îngrijorată de faptul că Finch nu mi-a răspuns la ultimele trei SMS-uri. Mă întreb dacă așa va fi și la anul, dacă plec la New York sau oriunde altundeva – să încerc să mă concentrez asupra facultății, să încerc să am o viață și să nu mă pot gândi decât la el. Mă întreb dacă o să vină și el cu mine sau relația noastră se va sfârși odată cu liceul.

— Timpul o să treacă pe negândite, iar eu nu sunt pregătită, spune mama. Nu cred că o să fiu pregătită vreodată.

— Mamă, să nu începi să plângi. Mi-ai promis. Mai avem o grămadă de timp și nici nu știu unde o să merg, până la urmă.

— O să avem o scuză să venim să o vedem și să ne pierdem vremea prin oraș, spune tata.

Dar, în spatele ochelarilor, i se umezesc și lui ochii.

Deși ei nu o spun cu voce tare, simt cum ne înconjoară toate așteptările și presiunea. Se trage din faptul că n-au putut să facă lucrul ăsta și cu fata lor mai mare. N-au avut șansa s-o ducă la facultate și să-i ureze noroc în primul ei an de boboacă, să-i spună să aibă grijă, „mai vino să ne vezi, nu uita că poți oricând să ne telefonezi”. Este un moment în plus pe care l-au pierdut, un moment în plus pe care eu trebuie să-l compensez, pentru că sunt tot ce le-a mai rămas.

Înainte să ne pierdem cumpătul cu toții, chiar aici, în mijlocul campusului, spun:

— Tată, ce poți să ne spui despre istoria NYU?

•

La hotel am camera mea. Este îngustă, cu două ferestre, un dulap și un mobilier enorm pentru televizor, care arată de parcă ar putea să se prăbușească peste tine și să te strivească în somn.

Aud din stradă zgomotele orașului, atât de diferite de cele din Bartlett – sirene, vorbărie, strigăte, muzică, mașini de gunoi huruind încolo și încoace.

— Ia spune, ai pe cineva special acasă? m-a întrebat la cină agenta mamei.

— N-am pe nimeni, i-am răspuns, în timp ce ai mei schimbau o privire de ușurare, convinși că, într-adevăr, au făcut bine să-l gonească pe Finch.

Singura lumină din cameră este cea care vine de la laptopul meu. Frunzăresc prin caietul nostru, înțesat de cuvinte, apoi prin mesajele de pe Facebook – acum atât de numeroase – și apoi scriu unul nou, citând-o pe Virginia Wolf: „*Hai să hoinărim bezmetici până la scaunele aurite. Nu suntem plăcuți, lună*? *Nu suntem minunați, stând aici, împreună*?”

Finch

A șaizeci și patra zi de Trezie

În ultima duminică a vacanței de primăvară ninge iar și, pentru o oră sau două, totul este alb. Ne petrecem dimineața împreună cu mama. O ajut pe Decca să facă în curte un om pe jumătate de zăpadă, pe jumătate de noroi, apoi mergem cale de șase străzi până la dealul din spatele școlii primare în care am învățat, ca să ne dăm cu sania. Ne întrecem, iar Decca iese de fiecare dată învingătoare, pentru că asta o face fericită.

Pe drum spre casă, îmi spune:

— Ar fi bine să nu mă fi lăsat să câștig.

— Nici vorbă.

O iau pe după umeri, iar ea nu se ferește.

— Nu vreau să merg la tata, îmi spune.

— Nici eu. Dar știi, în sufletul tău, că înseamnă mult pentru el faptul că ne ducem, chiar dacă nu o arată.

Asta e o replică pe care mama mi-a spus-o de mai multe ori. Nu știu dacă o cred, dar există o șansă ca Decca să o facă. Așa dură cum e ea, vrea totuși să creadă în ceva.

După-amiază ne îndreptăm spre locuința tatei, unde stăm înăuntru, împrăștiați prin living, uitându-ne la un meci de hochei pe ecranul imens încastrat în perete.

Tata ba strigă spre televizor, ba o ascultă pe Kate vorbind despre Colorado. Josh Raymond stă chiar în spatele lui, holbându-se la meci și mestecând de patruzeci și cinci de ori fiecare dumicat. Știu asta pentru că sunt atât de plictisit, încât am început să număr.

La un moment dat, mă ridic și mă duc la baie, mai mult ca să-mi limpezesc mintea și să-i dau un SMS lui Violet, care se întoarce astăzi. În timp ce aștept să-

mi răspundă, închid și deschid robinetele. Mă spăl pe mâini, mă spăl pe față, scotocesc prin dulapurile de baie. Mă înfig și în polițele de la duș, când telefonul începe să bâzâie. *Sunt acasă! Să mă furișez până la tine*?

Scriu: *Încă nu. Acum sunt în iad, dar o să plec imediat ce o să pot.*

O ținem așa ceva timp, apoi ies pe culoar, îndreptându-mă spre gălăgia care se aude, trecând pe lângă camera lui Josh Raymond. Ușa este întredeschisă și el e înăuntru. Ciocăn și el își răsucește capul ca o bufniță. Ochelarii enormi sclipesc în direcția mea și el chițăie:

— Intră.

Trebuie să fie cea mai mare cameră de pe planetă a unui băiat de șapte ani. Intru și chestia asta e atât de cavernoasă, încât mă întreb dacă nu cumva are nevoie de o hartă, și e plină cu toate jucăriile pe care ți le-ai putea imagina, cele mai multe dintre ele cu baterii.

— Ce mai cameră ai tu aici, Josh Raymond, îi zic.

Încerc să nu mă las deranjat de lucrul ăsta, pentru că invidia este un sentiment negativ și neplăcut, care te roade pe dinăuntru, și n-am nevoie să stau aici, ditamai băiatul de aproape optsprezece ani, cu o iubită sexy de tot, chiar dacă ea nu are voie să se mai vadă cu mine și să-mi fac griji că fratele meu vitreg pare să dețină un set complet de Lego.

— E OK.

Scormonește printr-un cufăr în care se găsesc – credeți sau nu – și mai multe jucării, când îi zăresc: doi cai de lemn demodați, pe băț, unul negru, celălalt gri, care stau uitați într-un colț. Sunt caii mei pe băț, aceiași pe care obișnuiam să-i călăresc ore întregi când eram mai mic decât este Josh Raymond, pretinzând că sunt Clint Eastwood într-unul dintre filmele vechi pe care tata le urmărea la televizorul nostru mic, cu tub. Cel pe care, apropo, încă îl avem și îl folosim.

— Sunt frumoși caii ăștia, spun.

Îi cheamă Miez de Noapte și Cercetaș.

Își sucește iar capul, clipește de două ori, apoi spune:

— Sunt OK.

— Cum îi cheamă?

— N-au nume.

Brusc, îmi vine să iau caii pe băț și să mă duc în living, să-l pocnesc pe tata cu ei în cap. Apoi aș vrea să-i iau cu mine acasă. Le-aș da atenție în fiecare zi. I-aș călări prin tot orașul.

— De unde îi ai? întreb.

— Mi i-a luat tata.

Nu e taică-tu, îmi vine să-i spun. E tatăl meu. *Hai să punem lucrurile la punct chiar acum. Tu ai deja un tată, pe undeva, și chiar dacă al meu nu-i așa de grozav, este singurul pe care-l am.*

Însă apoi mă uit la copilul ăsta, la fața lui prelungă, la gâtul subțire și la umerii slăbănogi, știu că are șapte ani și e prea sfrijit pentru vârsta lui și îmi amintesc cum era. Îmi mai amintesc și cum a fost să cresc cu tata.

— Știi, îi spun, am avut și eu odată o pereche de cai, nu așa mișto ca ăștia, dar erau totuși destul de frumoși. Le zisesem Miez de Noapte și Cercetaș.

— Miez de Noapte și Cercetaș?

Cercetează caii din privire.

— Sunt două nume bune.

— Dacă le vrei, ale tale sunt.

— Pe bune?

Mă privește cu ochii lui de bufniță.

— Desigur.

Josh Raymond găsește jucăria pe care o căuta – un fel de robot-mașină – și, în momentul în care ieșim pe ușă, mă ia de mână.

Ne întoarcem în living, iar tata îmi aruncă un zâmbet de poză și-mi face semn din cap, de parcă am fi camarazi.

— Ar trebui să-ți aduci prietena pe aici.

O spune de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat și el cu mine am fi cei mai buni prieteni.

— E OK. E ocupată duminica.

Îmi pot imagina discuția dintre tata și domnul Markey.

Fiul tău delincvent o are pe fiică-mea. În momentul ăsta, ea zace probabil într-un șanț, din cauza lui.

Ce credeai că se va întâmpla? Drăcia dracului, sigur că este un delincvent, un criminal, o epavă din punct de vedere afectiv și un ciudat, o mare dezamăgire și-un ratat. Fii recunoscător pentru fiica ta, domnule, căci, crede-mă pe cuvânt, n-ai vrea un fiu ca al meu. Nimeni n-ar vrea.

Observ cum tata încearcă să găsească ceva de spus.

— Ei bine, puteți veni în orice zi, nu-i așa, Rosemarie? Adu-o când poți tu.

E într-una dintre cele mai bune toane ale lui, și Rosemarie dă din cap și radiază. El plesnește cu palmele brațele fotoliului.

— Adu-o încoace și o să punem niște fripturi la grătar și, pe lângă, ceva cu fasole și ierburi pentru tine.

Mă străduiesc să nu-mi pierd cumpătul. Încerc să rămân mic și potolit. Număr cât de repede pot. Din fericire, meciul reîncepe și îi mulțumesc lui Rosemarie pentru masă, o întreb pe Kate dacă poate s-o ducă pe Decca înapoi la mama și le spun tuturor că ne vedem acasă.

•

În loc să mă întorc acasă imediat, plec cu mașina. Fără hartă, fără destinație. Conduc ore întregi, trecând pe lângă câmpuri de alb. O iau spre nord, apoi spre vest, sud și est, forțându-l pe Micul Ticălos să ajungă la 145 de kilometri pe oră.

Când apune soarele, sunt pe drumul de întoarcere spre Bartlett, tăind-o drept prin inima Indianapolisului, sudând a patra țigară American Indian. Conduc prea repede, dar nu îndeajuns de repede. Dintr-odată, simt cum îl urăsc pe Micul Ticălos pentru că mă încetinește când eu am nevoie să gonesc, să tot gonesc.

Nicotină îmi râcâie gâtlejul, care este deja carne vie, și simt că-mi vine să vărs, așa că trag pe dreapta și mă dezmorțesc puțin. Mă aplec în față, cu palmele pe genunchi. Aștept. Când îmi trece răul, mă uit la drumul care se întinde în fața mea și o iau la fugă. Alerg ca un nebun, lăsându-l în urmă pe Micul Ticălos. Alerg atât de tare și de repede încât simt cum îmi explodează plămânii, iar apoi alerg și mai tare, și mai repede. Îmi provoc plămânii și picioarele să țină pasul cu mine. Nu-mi pot aminti dacă am încuiat mașina și, Dumnezeule, îmi urăsc mintea când face una ca asta, pentru că acum nu mă pot gândi decât la portieră și la încuietoarea aia, așa că alerg și mai tare. Nu-mi amintesc unde îmi este geaca sau dacă am avut-o, măcar.

O să fie bine.

O să fie bine.

Lucrurile n-or s-o ia razna.

O să fie bine.

O să fie OK.

Sunt OK. OK. OK.

Îndată ce ajung în cealaltă parte a orașului, mă trezesc din nou înconjurat de ferme. La un moment dat, trec pe lângă un șir de sere și solare. N-ar trebui să fie deschise duminică, dar o iau pe drumul care duce spre o clădire ce pare să găzduiască o afacere de familie. În spatele proprietății tronează o fermă albă, cu două etaje.

Aleea din fața clădirii e plină de camioane și de mașini și aud râsetele dinăuntru. Mă întreb ce s-ar putea întâmpla dacă intru, pur și simplu, mă așez și mă simt ca acasă. Merg la ușa din față și bat. Răsuflu greu și poate ar fi trebuit să aștept să-mi recapăt suflul înainte de a bate la ușă, dar, mă gândesc că nu, sunt prea grăbit. Bat din nou, de data asta mai tare.

Îmi răspunde o femeie cu părul alb și cu fața blândă, rotundă ca o gălușcă, încă râzând în urma discuției pe care o avea înăuntru. Se chiorăște la mine prin ușa de plasă și apoi îmi deschide, pentru că suntem la țară, iar asta e Indiana, și aici n-ai niciun motiv să te temi de vecini. Este unul dintre lucrurile care îmi plac la traiul de aici, și aș vrea s-o îmbrățișez pentru zâmbetul călduros, dar confuz pe care îl afișează în timp ce încearcă să-și dea seama dacă mă cunoaște sau nu.

— Salutare! spun eu.

— Bună, răspunde ea.

Îmi imaginez halul în care trebuie să arăt, cu fața roșie, fără haină, transpirând, gâfâind și încercând să-mi recapăt suflul.

Încerc să mă recompun, cât de repede pot.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar sunt în drum spre casă și tocmai am trecut pe lângă sera voastră. Îmi dau seama că e închis și aveți musafiri, dar mă întreb dacă aș putea să culeg niște flori pentru prietena mea. E un fel de urgență.

Se încruntă, îngrijorată.

— O urgență? Oh, Doamne!

— Poate că am ales vorbe prea mari, îmi pare rău dacă v-am speriat. Dar e iarnă și nu știu unde o să fiu până la primăvară. Și ea are nume de floare, iar tatăl ei mă urăște, și aș vrea să știe că mă gândesc la ea și că ăsta nu este un anotimp în care să mori, ci în care să trăiești.

Din spatele femeii vine spre noi un bărbat, care se oprește și se holbează la mine, cu șervetul încă îndesat în cămașă.

— Aici erai, îi spune el femeii. Mă întrebam unde ai dispărut.

Dă din cap spre mine, iar doamna îl lămurește:

— Tânărul ăsta are o urgență.

Îi explic și lui, din nou. Ea îl privește, iar el se uită la mine, după aceea cheamă pe cineva dinăuntru, îi spune să amestece cidrul, apoi iese, iar șervetul se umflă ușor în bătaia vântului rece; eu merg pe lângă el, cu mâinile îndesate în buzunare, și ne îndreptăm spre ușa serei, unde scoate din centură un breloc de chei.

Vorbesc mult și repede, mulțumindu-i și asigurându-l că o să plătesc dublu, ba chiar oferindu-mă să-i trimit o poză a lui Violet cu florile – poate chiar violete – imediat ce am să i le dau.

El își lasă o mână pe umărul meu și îmi spune:

— Nu trebuie să-ți faci griji din pricina asta, fiule. Ia ce-ți trebuie.

Odată intrat, respir aroma dulce, vie a florilor. Aș vrea să stau aici, unde este cald și lumină, înconjurat de lucruri care trăiesc, și nu de moarte. aș vrea să mă mut aici, cu oamenii ăștia buni la suflet, ei să mă numească „fiule”, și chiar și Violet ar putea locui aici, căci ar fi loc destul pentru amândoi.

Mă ajută să culeg cele mai frumoase flori – nu doar violete, ci și margarete, trandafiri și crini, și altele, al căror nume nu mi-l mai amintesc. Apoi el și soția lui, pe care o cheamă Margaret Ann, le înfășoară într-un recipient refrigerant pentru transport, care le va păstra bine hidratate. Încerc să le dau niște bani, dar îmi fac semn că nu-i nevoie și le promit că returnez recipientul cât pot de repede.

Când terminăm, oaspeții ies afară ca să-l vadă pe băiatul care are nevoie de flori, să i le dea fetei pe care o iubește.

•

Bărbatul, Henry pe numele lui, mă conduce înapoi la mașină. Ne ia cam douăzeci de minute să ajungem la ea, ceea ce înseamnă că am alergat în jur de cincizeci de kilometri. În timp ce întoarce mașina ca să ajungem de cealaltă parte a drumului, unde Micul Ticălos stă răbdător și abandonat, bărbatul mă întreabă:

— Fiule, ai alergat tot drumul ăsta?

— Da, domnule, așa se pare. Îmi pare rău că v-am luat de la masă și îmi pare rău că a trebuit să conduceți atâta drum.

— Nicio grijă, tinere. Chiar niciuna. S-a întâmplat ceva cu mașina ta?

— Nu, domnule. Doar că nu mergea destul de repede. Dă din cap spre mine, de parcă ar fi perfect de înțeles, deși probabil că nu este, și spune:

— Salut-o pe fata aia a ta și din partea noastră. Dar du-te acasă, auzi?

•

Este trecut de nouă seara când ajung acasă la ea, și rămân o vreme în Micul Ticălos, cu geamurile lăsate și motorul oprit, fumându-mi ultima țigară, pentru că acum, că am ajuns, nu vreau s-o tulbur. Ferestrele casei sunt luminate și știu că ea se află înăuntru împreună cu ai ei, care o iubesc, dar mă urăsc pe mine, și nu vreau să le invadez spațiul.

De parcă ar ști unde sunt, ea îmi trimite un sms în care îmi scrie: *Mă bucur că m-am întors. Când o să te văd*?

Îi răspund: *Vino afară*.

Ajunge într-un minut, îmbrăcată în pijamaua cu maimuțe și papucii Freud, pe deasupra poartă un halat lung, mov, și părul îi este strâns în coadă de cal. Mă îndrept spre ea pe alee, ducând recipientul cu flori, și o aud:

— Finch, ce naiba? De ce mirosi a fum?

Privește în spate, de teamă să nu ne vadă ai ei.

Aerul este înghețat și fulgii de zăpadă încep din nou să cadă. Dar mie mi-e cald. Spune:

— Tremuri.

— Da?

N-am observat, pentru că nu simt nimic.

— De când stai aici?

— Nu știu.

Și, brusc, nu-mi mai pot aminti.

— A nins astăzi. Iar a început.

Are ochii roșii. Arată de parcă ar fi plâns, poate din cauză că urăște iarna sau, mai degrabă, pentru că se apropie data accidentului.

Îi întind buchetul și spun:

— Și de aceea vreau să primești astea.

— Ce sunt?

— Deschide și-o să vezi.

Pune jos recipientul și deschide închizătoarea. Timp de câteva secunde nu face altceva decât să respire aroma florilor, apoi se întoarce spre mine și, fără un cuvânt, mă sărută. Când se desprinde de mine, spune:

— S-a terminat de tot cu iarna. Finch, tu mi-ai adus primăvara.

•

Stau mult timp în mașină, lângă casă, speriat să nu rup vraja. Înăuntru, aerul este aproape și Violet este aproape. Sunt vrăjit de ziua de azi. Iubesc: felul în care îi lucesc ochii când vorbește sau când îmi spune ceva ce ar vrea să știu, felul în care își șoptește sieși cuvintele, atunci când citește sau se concentrează, felul în care mă privește de parcă aș fi numai eu pe lume, de parcă ar putea trece dincolo de carne, oase și ar vedea drept în mine, cel care sunt înăuntru, cel pe care nu-l pot vedea nici măcar eu însumi.

Finch

A șaizeci și cincea și șaizeci și șasea zi

La școală, mă surprind privind fix pe fereastră și mă gândesc: de cât timp stau așa? Privesc în jur, ca să-mi dau seama dacă a observat cineva, pe jumătate așteptându-mă să-i văd holbându-se la mine, dar nu se uită nimeni. Chestia asta mi se întâmplă în fiecare oră, chiar și la sport.

La ora de engleză, îmi deschid cartea pentru că profesoara citește ceva și toată lumea citește odată cu ea. Chiar dacă aud cuvintele, le uit la fel de repede pe cât sunt spuse. Aud fragmente de lucruri, dar nimic în întregime.

Relaxează-te.

Respiră adânc.

Numără.

După ore, mă îndrept spre clopotniță, fără să-mi pese că mă vede cineva. Ușa de la scări se deschide ușor și mă întreb dacă Violet a fost pe aici. Odată ce am ieșit în aerul curat, deschid din nou cartea. Citesc iar și iar același pasaj, gândindu-mă că poate, dacă rămân singur, voi fi în stare să mă concentrez mai bine, dar în secunda în care termin un rând și trec la următorul, deja l-am uitat pe cel de dinainte. Scotocesc după altă carte, sperând că de data asta va fi diferit, dar se întâmplă același lucru.

•

La prânz stau cu Charlie, înconjurat de lume, dar singur. Cu toții vorbesc cu mine și în jurul meu, dar nu-i pot auzi. Mă prefac interesat de una dintre cărțile mele, dar cuvintele dansează pe hârtie, așa că îi ordon chipului meu să zâmbească, astfel încât să nu observe nimeni, zâmbesc, dau din cap și mă descurc destul de bine, până când Charlie spune:

— Omule, ce-i cu tine? Mă deprimi rău.

•

La ora de geografie a Statelor Unite, domnul Black stă la tablă și ne amintește încă o dată că, doar pentru că suntem în ultimul an și ăsta e ultimul nostru

semestru, nu înseamnă că trebuie să ne lăsăm pe tânjală. În timp ce vorbește, eu scriu, dar când încerc să citesc se întâmplă același lucru – cuvintele rămân acolo timp de un minut, apoi dispar. Violet stă lângă mine și o surprind aruncând o privire peste hârtia mea, așa că o acopăr cu mâna.

Este greu de descris, dar îmi imaginez că felul în care sunt în momentul ăsta seamănă cu a fi atras într-un vârtej. Totul e întunecat și învolburat, dar într-o mișcare lentă, nu rapidă, în timp ce o forță uriașă te trage în jos, ca și când ți-ar atârna de picioare chiar dacă nu o poți vedea. Mă gândesc: „Așa trebuie să te simți când ești prins în nisipuri mișcătoare”.

Parte din ceea ce scriu este un inventar al tuturor lucrurilor din viața mea, de parcă aș trece în revistă o listă cu lucruri de făcut: Iubită minunată – bifat. Prieteni de treabă – bifat. Acoperiș deasupra capului – bifat. De-ale gurii – bifat.

Niciodată nu voi fi scund și probabil nici chel, dacă e să mă iau după cum arată tata și bunicii. În zilele mele bune, gândesc mai bine decât majoritatea. Cânt destul de bine la chitară și am voce. Compun cântece. Cântece care vor schimba lumea.

Totul pare a funcționa bine, dar trec iar și iar prin listă, în caz că am uitat ceva, forțându-mă să mă gândesc dincolo de lucrurile majore, în cazul în care s-ar ascunde ceva în spatele unor detalii mai nesemnificative. Dintre lucrurile importante, familia mea ar putea fi mai bună, dar nu sunt singurul puști din lume care are impresia asta. Cel puțin nu m-au aruncat afară, în stradă. Școala este în regulă. Aș putea să învăț mai mult, dar nu prea îmi trebuie. Viitorul e nesigur, dar ăsta ar putea fi un lucru bun.

Ca lucru mai puțin important, îmi plac ochii mei, dar nu-mi place nasul, însă nu cred că nasul e cel care mă face să mă simt așa. Dinții îi am frumoși. În general, îmi place gura mea, mai ales atunci când este lipită de cea a lui Violet. Am picioarele prea mari, dar cel puțin nu sunt prea mici. Altfel, aș fi căzut tot timpul. Îmi plac chitara mea, patul meu și cărțile mele, mai ales cele decupate.

Mă gândesc la toate, dar la final forța aceea este tot mai mare, de parcă s-ar fi răspândit asupra întregului meu corp, trăgându-mă în jos.

Sună clopoțelul și sar ca ars, așa că toată lumea izbucnește în râs, mai puțin Violet, care mă privește atentă. Am programare la întâlnirea cu Embrionul și mă tem să nu observe că ceva e-n neregulă. O conduc pe Violet la oră, o țin de mână, o sărut și-i dăruiesc cel mai frumos zâmbet al meu, ca să nu mă mai privească în felul ăla. Apoi, cum clasa ei este în cealaltă parte a școlii față de biroul de consiliere și nici nu mă deranjez să alerg până acolo, ajung la întâlnire cu cinci minute mai târziu.

Când Embrionul mă întreabă ce s-a întâmplat, de ce arăt în halul ăsta și dacă are legătură cu faptul că o să fac optsprezece ani în curând, îmi amintesc pentru prima dată că se apropie ziua mea.

— Nu-i asta, îi spun. Până la urmă, cine n-ar vrea să facă optsprezece ani? Întreab-o pe mama, care ar da orice să nu aibă patruzeci și unu.

— Atunci ce este? Ce se întâmplă cu tine, Finch?

Trebuie să-i servesc ceva, așa că îi spun că e vorba despre tata, ceea ce nu-i chiar o minciună, ci mai degrabă o jumătate de adevăr, pentru că e doar o parte dintr-un tablou mai larg.

— Nu vrea să fie tatăl meu, îi spun, iar Embrionul ascultă atât de serios și implicat, cu brațele lui groase încrucișate peste pieptul îndesat, încât mă simt prost. Așa că îi mai spun niște adevăruri.

— Nu era fericit cu familia pe care o avea, așa că s-a hotărât să ne schimbe cu una nouă, pe care o plăcea mai mult. Și chiar o place mai mult. Actuala lui soție este plăcută și mereu zâmbitoare, iar noul său fiu, care ar putea sau nu să fie al lui, este mic și ușor de îngrijit, și nu ocupă mult spațiu. La dracu', chiar și eu îl plac mai mult decât mă plac pe mine.

Cred că am spus prea mult, însă în loc să-mi spună să fiu bărbat și să trec peste, Embrionul zice:

— Credeam că tatăl tău a murit într-un accident la vânătoare.

Pentru o secundă, nu-mi amintesc despre ce vorbește. Apoi, prea târziu, încep să dau din cap.

— Așa este. A murit. Eu vorbeam despre perioada dinainte să moară.

Se încruntă la mine, dar în loc să mă facă mincinos, îmi zice:

— Îmi pare rău că a trebuit să te confrunți cu așa ceva.

Aș vrea să bocesc, dar îmi spun: *Maschează-ți durerea. Nu atrage atenția. Nu te face observat*. Așa încât, cu ultima fărâmă de energie – energie care o să mă coste o săptămână sau poate chiar mai mult – îi spun:

— Face și el ce poate. Vreau să spun, ce a putut. Pe când trăia. N-a putut mare lucru, dar, până la urmă, asta are de-a face mai mult cu el decât cu mine. Adică, hai să spunem lucrurilor pe nume, cine nu m-ar iubi pe mine?

În timp ce stau în fața lui, forțându-mă să zâmbesc, în minte în vine biletul de sinucigaș al lui Vladimir Mayakovsky, poet al Revoluției Ruse, care s-a împușcat la vârsta de treizeci și șase de ani:

Vaporul meu iubit
s-a strivit de stâncile vieții de zi cu zi.
Mi-am plătit datoriile
și nu mai este nevoie să socotesc
durerile pe care le-am trăit din mâinile altora
Nenorocul
și insultele.
Succes celor care rămân.

Și dintr-odată, Embrionul se apleacă peste birou, holbându-se la mine într-un fel care nu poate fi numit altfel decât alarmat. Ceea ce înseamnă că trebuie să fi gândit cu voce tare, fără să vreau.

Coboară intenționat tonul vocii, de parcă ar vorbi cu cineva care stă pe muchie, la înălțime.

— Astăzi ai fost iar în clopotniță?

— Iisuse, dar aveți ceva gen camere video acolo, sus sau ce?

— Răspunde.

— Da, domnule. Dar am citit. Sau am încercat s-o fac. Aveam nevoie să-mi limpezesc mintea și nu puteam s-o fac aici, jos, în gălăgia asta.

— Theodore, sper că știi că sunt prietenul tău și asta înseamnă că vreau să te ajut. Dar este vorba, de asemenea, și despre aspecte legale, am o îndatorire.

— Sunt bine. Credeți-mă, dacă m-aș hotărî să mă sinucid, ați fi primul care ar ști, v-aș păstra un loc în față sau cel puțin aș aștepta până când ați avea mai mulți bani pentru proces.

Notă către mine însumi: sinuciderea nu este o chestiune amuzantă, mai ales pentru autoritățile care sunt, în orice fel, responsabile pentru viața ta.

Îmi strunesc pornirile.

— Îmi pare rău. A fost o glumă proastă. Dar eu sunt în regulă. Serios.

— Ce știi despre tulburarea bipolară?

Cu greu mă abțin să nu-l întreb: „Ce știi *tu* despre ea?” Dar tot ce fac este să trag adânc aer în piept și să zâmbesc.

— E chestia aia de tip Jekyll-Hyde?

Vocea îmi sună monoton și egal. Poate un pic plictisită, chiar dacă mintea și sufletul îmi sunt alerte.

— Unii o numesc tulburare maniaco-depresivă. Este o tulburare mentală care provoacă schimbări radicale ale stării de spirit și energiei. Se transmite genetic, dar poate fi tratată.

Continui să respir, chiar dacă acum nu-mi arde să zâmbesc, dar iată ce se întâmplă: mintea și inima mea au ritmuri diferite; mâinile mi se răcesc și ceafa mi se încinge; gâtul mi s-a uscat de tot. Lucrul pe care îl știu despre tulburarea bipolară e că nu reprezintă decât o etichetă. Una pe care le-o punem oamenilor nebuni. Știu asta pentru că am urmat cursuri de psihologie într-a unsprezecea, am văzut filme și l-am urmărit pe tata în acțiune timp de aproape optsprezece ani, chiar dacă pe el n-ai fi putut niciodată să-l etichetezi cumva, pentru că te-ar fi ucis. Etichete precum „bipolar” spun *de asta ești așa cum ești*. *Asta este ceea ce ești*. Ele explică oamenii drept boli.

Embrionul vorbește despre simptomatologie, hipomanie și episoade psihotice, când se aude clopoțelul. Mă ridic mai brusc decât aș fi vrut, iar scaunul se izbește de perete, zdrăngănind pe podea. Dacă aș fi suspendat undeva deasupra încăperii, privind în jos, mi-aș da seama de ce acest gest ar putea fi perceput, în mod

eronat, drept unul violent, mai ales la cât de mare sunt. Înainte să apuc să-i spun că a fost din greșeală, el s-a și ridicat în picioare.

Ridic brațele în semn de predare și apoi îi întind mâna – o ramură de măslin. Îi ia un minut bun sau chiar două, dar îmi strânge mâna. În loc să-mi dea drumul, mă trage de braț spre el, până când ajungem aproape nas în nas – sau, dată fiind diferența de înălțime, nas în piept – și spune:

— Nu ești singur.

Înainte de a-i putea spune: *De fapt, chiar sunt, ceea ce este o parte a problemei, cu toții suntem singuri, prinși în aceste trupuri și în propriile noastre minți, și indiferent cu cine ne însoțim în viața asta, totul este trecător și superficial*, își încleștează strânsoarea până când simt că-mi pocnește brațul.

— Și încă n-am închis această discuție.

*

În dimineața următoare, după ora de sport, Roamer trece pe lângă mine și-mi aruncă printre dinți un „ciudatule”. Încă sunt o mulțime de tipi care pierd vremea prin jur, dar nu mă sinchisesc. Ca să fiu mai exact, nici nu mă gândesc la asta. Pur și simplu așa simt.

Într-o secundă l-am lipit de dulap și mi-am încleștat mâinile în jurul gâtului lui, și-l sugrum până se învinețește. Charlie e în spatele meu, încercând să mă tragă de pe el, iar apoi se ivește Kappel, cu bâta lui. Îmi văd de treabă, fiindcă acum sunt fascinat de felul în care zvâcnesc venele lui Roamer și cum i se aseamănă capul cu un bec, aprins tot și strălucitor.

E nevoie de patru oameni ca să mă desprindă de el, căci pumnul mi-e ca de oțel. Îmi spun: *Tu m-ai adus aici. Tu ai făcut-o. Este vina ta, vina ta, vina ta.*

Roamer cade pe podea și, în timp ce ei mă trag deoparte, îl fixez cu privirea și spun:

— N-o să-mi mai spui așa în viața ta.

Violet

10 martie

Finch m-a sunat după a treia oră și mi-a spus că mă așteaptă afară, lângă râu. Vrea să mergem spre sud, la Evansville, ca să vedem casele-cuib, cu acoperișurile țesute din nuiele, create de un artist din Indiana. Chiar sunt ca niște cuiburi de păsări făcute pentru oameni, cu ferestre și uși. Finch vrea să vadă dacă a mai rămas ceva din ele. În drum, am putea trece granița cu statul Kentucky și ne-am putea face poze cu un picior în Kentucky și unul în Indiana. De fapt, ar trebui să facem lucrul ăsta și pentru Illinois, Michigan și Ohio.

— De ce nu te duci la oră? îl întreb.

Port în păr una dintre florile de la el.

— Am fost exmatriculat. Vino încoace.

— Exmatriculat?

— Hai să mergem. Irosesc benzină și lumina zilei.

— Sunt patru ore de mers până la Evansville, Finch. Când vom ajunge acolo o să fie deja întuneric.

— Nu și dacă plecăm acum. Haide, haide, să plecăm odată de aici. Putem să dormim acolo.

Vorbește prea repede, de parcă totul ar depinde de vizita noastră la casele-cuib. Când îl întreb ce s-a întâmplat, îmi răspunde doar că o să-mi spună mai târziu, dar acum trebuie să plece, cât de repede se poate.

— E joi și iarnă. Nu putem dormi într-o casă-cuib. Putem merge sâmbătă. Dacă mă aștepți după școală, putem să mergem undeva mai aproape decât granița dintre Indiana și Kentucky.

— Știi ceva? Mai bine o lăsăm moartă? Mai bine mă duc de unul singur? Cred că, oricum, mai degrabă m-aș duce de capul meu.

Prin telefon, vocea îi sună înfundat, apoi îmi închide.

Privesc încă țintă la telefon, când Ryan și Suze Haines trec pe lângă mine, ținându-se de mână.

— E totul OK? mă întreabă el.

— Da, e în regulă, îi răspund, întrebându-mă ce mama naibii s-a întâmplat adineauri.

Finch

A șaizeci și șasea și șaizeci și șaptea zi

Casele-cuib nu sunt aici. Este deja întuneric atunci când opresc în centrul orașului New Harmony, cu clădirile lui pictate în culori strălucitoare, și întreb fiecare trecător pe care îl întâlnesc unde au dispărut casele. Câțiva oameni nici n-au auzit de ele, dar un bătrân îmi spune:

— Păcat că ai bătut atâta drum. Mă tem că le-au distrus vremea și intemperiile.

Ca pe noi toți, îmi spun. Casele-cuib și-au atins durata de viață. Mă gândesc la cuibul de noroi pe care l-am făcut pentru pasărea-cardinal, cu ani în urmă, și mă întreb dacă mai este încă acolo. Îmi imaginez osișoarele ei în micul mormânt și e cel mai trist gând din lume.

•

Acasă, toată lumea doarme. Merg sus și, timp îndelungat, mă privesc în oglinda de la baie, până când imaginea mea îmi dispare din fața ochilor.

Dispar. Poate că deja am dispărut.

În loc să mă panichez, sunt fascinat, de parcă aș fi o maimuță într-un laborator. Ce o face pe maimuță să devină invizibilă? Și dacă nu o poți vedea, poți încă s-o atingi, dacă îți treci mâna prin locul în care se afla? Îmi pun mâna pe piept, deasupra inimii, și simt carnea, oasele și bătaia puternică, nefirească a acestui organ care mă tine în viață.

Intru în debara și închid ușa. Înăuntru, încerc să nu ocup prea mult loc și să nu fac vreun zgomot, pentru că, dacă o fac, s-ar putea să trezesc întunericul, și vreau ca întunericul să rămână adormit. Respir cu grijă, ca să nu mi se audă respirația. Dacă respir prea zgomotos, nu se poate ști ce-mi va face întunericul, mie sau lui Violet, sau oricărei persoane la care țin.

•

Dimineața următoare verific mesajele din căsuța vocală de acasă, de pe telefonul fix pe care îl împart cu mama și surorile mele. Găsesc un mesaj de la Embrion pentru mama, lăsat ieri după-amiază. „Doamnă Finch, sunt Robert Embry, de la Liceul Bartlett. După cum știți, îl consiliez pe fiul dumneavoastră. Trebuie să vorbim despre Theodore. Mă tem că este foarte important. Vă rog să mă sunați.” Și își lasă numărul de telefon.

Mai ascult mesajul de vreo două ori, apoi îl șterg.

În loc să mă duc la școală, urc înapoi și intru în debara, fiindcă, dacă plec de aici, o să vreau să mor. Și apoi îmi amintesc c-am fost exmatriculat, așa că oricum n-aș putea să merg la școală.

Cel mai bun lucru în legătură cu debaraua: nu sunt spații deschise. Stau foarte tăcut și foarte liniștit, și sunt atent la felul în care respir.

Un șir de gânduri aleargă prin mintea mea ca un cântec de care nu mă pot descotorosi, iar și iar, în aceeași ordine: *Sunt defect. Sunt un fals. Sunt imposibil de iubit.* Este doar o chestiune de timp până când Violet își va da seama de asta. *Ai avertizat-o. Ce vrea de la tine? I-ai spus cum stau lucrurile*.

Tulburare bipolară, spune creierul meu, etichetându-se. *Bipolar, bipolar, bipolar*.

Iar apoi o ia de la capăt, iar și iar: *Sunt defect. Sunt un fals. Sunt imposibil de iubit…*

•

Găsesc somniferele în dulapul de medicamente al mamei. Iau toată cutia la mine în cameră și dau pe gât jumătate din conținut, apoi, în baie, aplecat peste chiuvetă, le înghit cu apă. *Hai să vedem ce a simțit Cesare Pavese. Hai să vedem dacă există urale pentru așa ceva*. Mă întind pe podeaua băii, ținând cutia în mână. Încerc să-mi imaginez propriul corp cum încetează să-mi funcționeze,

puțin câte puțin, devenind complet inert. Aproape că simt greutatea copleșindu-mă, chiar dacă știu că e un pic cam repede.

Abia dacă pot să-mi ridic capul, iar picioarele îmi par a fi la kilometri depărtare. *Stai aici*, spun pilulele. *Nu te mișca. Lasă-ne să ne facem treaba*.

Un văl de negură se lasă peste mine, ca o ceață, doar că mai întunecat. Trupul îmi este apăsat de întuneric și de pâclă în podea. Nici vorbă de urale aici. Asta simți când ești Adormit.

Mă opintesc să mă ridic și mă târăsc până la baie, unde îmi bag un deget pe gât și vomit. Nu iese mai nimic și nici nu-mi pot aminti când am mâncat ultima dată. Mâinile și picioarele îmi sunt grele, alerg prin nisipuri mișcătoare, dar respir și sunt hotărât.

Îmi urmez traseul obișnuit, de-a lungul autostrăzii până la spital, dar în loc să trec de el, traversez parcarea.

Mă împing în ușa camerei de urgență și îi zic primei persoane întâlnite:

— Am luat niște pastile și nu pot să le vărs. Scoateți-le din mine.

Ea pune mâna pe brațul meu și îi spune ceva unui bărbat din spatele meu. Are o voce calmă și liniștită, de parcă ar fi obișnuită cu oameni care dau fuga la urgențe pentru a le fi golit stomacul, iar apoi un bărbat și o altă femeie mă conduc într-un salon.

Văd negru în fața ochilor, dar când mă trezesc, ceva mai târziu, mă simt gol, dar Treaz, iar o femeie intră în cameră și, de parcă mi-ar citi gândurile, spune:

— Ești treaz, foarte bine. Va trebui să completezi niște formulare. Ți-am căutat actul de identitate, dar n-aveai nimic asupra ta.

Îmi întinde o mapă și când o iau îmi tremură mâna.

Formularul este gol, cu excepția numelui și a vârstei. Josh Raymond, 17 ani. Încep să tremur și mai tare, iar apoi îmi dau seama că râd. Bună treabă, Finch. Încă n-ai murit.

Fapt: Cele mai multe sinucideri survin în intervalul prânz-șase după-amiaza.

Tipii cu tatuaje sunt mai predispuși să se sinucidă prin împușcare.

Oamenii cu ochii căprui aleg mai degrabă spânzurătoarea sau otrăvirea.

Băutorii de cafea sunt mai puțin predispuși la sinucidere decât cei care nu beau.

Aștept până pleacă asistenta, apoi îmi pun hainele pe mine și mă strecor afară din salon, cobor scările și ies pe ușă. Nu trebuie să mai pierd vremea pe aici. Următorul lucru pe care îl vor face va fi să trimită pe cineva să mă examineze și să-mi pună întrebări. Într-un fel sau altul, îi vor găsi pe ai mei și, chiar dacă nu, vor aduce un maldăr de hârțoage și vor da o grămadă de telefoane și, înainte să-mi dau seama, n-o să mai am voie să plec. Aproape că m-au prins, dar sunt mai rapid decât ei.

Sunt prea slăbit ca să alerg, așa că merg la pas tot drumul spre casă.

Finch

A șaptezeci și una zi

Grupul „Viața este Viață” se întrunește în Parcul Dendrologic dintr-un orășel din Ohio, căruia n-am să-i divulg numele. Nu este o oră de științe naturale, ci un grup de sprijin pentru adolescenții care se gândesc la sinucidere sau au avut tentative, sau au supraviețuit sinuciderii. L-am găsit pe internet.

Mă urc în Micul Ticălos și plec spre Ohio. Sunt obosit. Evit să mă întâlnesc cu Violet. Este epuizant să tot încerc să mă port normal și să am grijă în prezența ei, de parcă mi-aș croi drum printr-un teren minat, cu soldați inamici la tot pasul. *Nu trebuie s-o las să vadă asta*. I-am spus că m-am pricopsit cu un virus și nu vreau s-o îmbolnăvesc și pe ea.

Întâlnirea „Viața este Viață” are loc într-o încăpere lungă și ternă, cu lambriuri de lemn și calorifere care ies în afară pe pereți. Stăm în jurul a două mese lungi, puse laolaltă, ca și când ne-am pregăti să ne facem temele sau să dăm niște teste. Două carafe cu apă sunt așezate la cele două capete, cu câte un turn de pahare Dixie din hârtie, viu colorate. Sunt și patru platouri cu prăjituri.

Consilierul este un tip pe nume Demetrius, un mulatru foarte palid, cu ochii verzi. Pentru aceia dintre noi care nu am mai fost aici, spune că își ia doctoratul la facultatea din localitate și că „Viața este Viață” se află în al doisprezecelea an de existență, chiar dacă el colaborează cu grupul doar de unsprezece luni. Aș vrea să întreb ce s-a întâmplat cu ultimul consilier, dar n-o fac, în eventualitatea că povestea n-ar fi una bună.

Puștii umplu sala, arată ca cei din Bartlett. Nu-l recunosc pe niciunul, acesta fiind și motivul pentru care am condus patruzeci de kilometri până aici. Înainte să mă așez, una dintre fete vine lângă mine:

— Ce înalt ești!

— Sunt mai în vârstă decât par.

Ea îmi zâmbește într-un fel pe care îl consideră probabil seducător, iar eu adaug:

— La mine în familie gigantismul este genetic. După ce termin liceul, trebuie să intru la circ, pentru că doctorii mi-au spus că la momentul ăla o să am peste 2,10 metri.

Aș vrea să plece, căci nu sunt aici ca să-mi fac prieteni, și ea pleacă. Mă așez și aștept, dorindu-mi să nu fi venit. Toată lumea se servește cu prăjituri, de care eu nu mă ating, pentru că știu că fiecare dintre mărcile astea pot sau nu să conțină chestii scârboase, precum făină de oase, obținută din oase de animale, și în cele din urmă nici nu mă mai pot uita la prăjiturile alea sau la cei care le mănâncă. Mă holbez pe fereastră, dar copacii din Parcul Dendrologic sunt

subțiri, cafenii și morți, așa încât îmi fixez privirea asupra lui Demetrius, care stă în mijloc, ca să-l poată vedea toți.

Ne recită lucruri pe care deja le știu despre sinucidere și adolescenți, apoi face un tur de masă și ne spunem numele, vârsta și diagnosticul, dar și dacă am avut până acum vreo experiență directă în ceea ce privește tentativele de sinucidere. Apoi spunem propoziția „__________ este viață", completând cu orice ne vine în cap în acel moment, ca fiind important de sărbătorit, de pildă „Baschetul este viață", „Școala este viață", „Prietenii sunt viață", „Să-mi fac de cap cu prietena mea este viață". Orice ne reamintește cât de bine e să fii viu.

Câțiva dintre puștii ăștia au privirea ușor tâmpă, absentă a celor aflați în tratament și mă întreb ce medicamente au luat care să-i țină aici, în viață. O fată spune:

— *Jurnalele vampirilor* e viață, și vreo două alte fete chicotesc.

— Cățelușa mea este viață, chiar și atunci când îmi roade pantofii, zice alta.

Când vine rândul meu, mă prezint ca Josh Raymond, șaptesprezece ani, fără experiențe anterioare în afară de cel recent, neconvingător, cu somniferele.

— Efectul Gravitațional Jupiterian-Plutonian este viață, adaug, deși nimeni nu știe ce înseamnă.

Chiar în momentul ăla se deschide ușa și o fată se strecoară înăuntru, lăsând să intre și aerul rece de afară. E încotoșmănată cu fular, căciulă și mănuși, și se desfașă ca o mumie, în timp ce găsește un loc unde să stea. Ne întoarcem cu toții spre ea, iar Demetrius îi zâmbește blând.

— Intră, fără frică, abia am început.

Mumia se așază, își scoate fularul, mănușile și căciula. Se întoarce cu spatele la mine, iar coada de cal i se leagănă ușor în timp ce-și agață geanta de spătarul scaunului. Se lasă pe spate, înlăturându-și firele de păr rebele de pe obrajii îmbujorați de frig, și își dă jos paltonul.

— Scuze, șoptește Amanda Monk spre Demetrius și spre noi, restul celor așezați la masă.

Când ochii îi pică pe mine, tot sângele îi dispare din obraji și pălește. Demetrius dă din cap spre ea:

— Taylor, continuă tu.

Amanda, alias Taylor, evită să mă privească. Recită, cu o voce inexpresivă:

— Sunt Taylor, am șaptesprezece ani, sunt bulimică și am încercat de două ori să mă sinucid, cu pastile. Mă ascund în spatele zâmbetelor și bârfelor. Nu sunt deloc fericită. Mama m-a forțat să vin aici. Discreția este viață.

Spune ultima parte pentru mine, apoi privește în altă parte.

Vorbesc și ceilalți, pe măsură ce le vine rândul, și când termină cu toții, îmi dau seama că sunt singurul de aici care n-a încercat cu adevărat și pe bune să-și ia viața. Asta mă face să mă simt superior, chiar dacă n-ar trebui, și privesc în jur gânditor. Dacă aș încerca într-adevăr, n-aș rata. Chiar și Demetrius are o poveste.

Oamenii ăștia sunt aici și încearcă să primească ajutor, trăiesc, până la urmă. Dar toată treaba asta îți rupe inima. Cu toate gândurile despre făina de oase, poveștile despre vene tăiate și spânzurătoare, și nesuferita aia încrezută de Amanda Monk, cu bărbia ei mică și ascuțită aruncată în afară, atât de expusă și speriată, îmi vine să-mi pun capul pe masă și să aștept să mă ajungă Căderea Lungă. Aș vrea să mă îndepărtez cât mai mult de puștii ăștia care n-au făcut nimic în afara faptului că s-au născut cu un creier diferit și au fost setați diferit, de oamenii care nu mai sunt aici să mănânce prăjiturile astea cu făină de oase și să-și împărtășească poveștile, de cei care nu au reușit și care nici măcar n-au avut vreo șansă. Vreau să scap de stigmatul pe care clar că-l simt cu toții doar pentru că au o boală mentală, în locul uneia de plămâni sau de sânge, să zicem. *Am tulburare obsesiv-compulsivă, Sunt deprimat, Mă tai singur*, spun ei, de parcă astea ar fi lucrurile care îi definesc. Un nefericit amărât are ADHD, tulburare obsesiv-compulsivă, tulburare de personalitate borderline, bipolaritate, și mai presus de toate are un fel de tulburare anxioasă. Nici măcar nu știu ce înseamnă tulburare de personalitate borderline. Sunt singurul care e doar Theodore Finch.

O fată cu părul negru împletit într-o coadă groasă, cu ochelari, spune:

— Sora mea a murit de leucemie, ar fi trebuit să vedeți toate florile alea și compasiunea.

Își arată încheieturile și îi văd cicatricile, chiar și din celălalt capăt al mesei.

— Însă când eu aproape că am murit, nimeni n-a trimis flori, nici n-a trimis mâncare gătită. Am fost egoistă și nebună să-mi irosesc așa viața, în timp ce sora mea și-a pierdut-o pe a ei.

Povestea asta mă face să mă gândesc la Eleanor Markey, apoi Demetrius ne vorbește despre medicamentele care există pe piață și care ajută, și fiecare spune numele pastilelor care l-au ajutat să treacă prin asta. Un băiat de la celălalt capăt al mesei spune că singurul lucru pe care îl urăște este să se simtă la fel ca toți ceilalți.

— Nu mă înțelegeți greșit, prefer să fiu aici decât să fiu mort, dar simt câteodată că tot ce mă face pe mine să fiu eu a dispărut.

După asta, am încetat să mai ascult.

Când se termină, Demetrius mă întreabă ce cred și îi spun că e ceva ce-ți deschide ochii și perspectiva, și alte lucruri de genul ăsta care să-l facă să se simtă bine în legătură cu munca pe care o face, iar apoi încerc să o prind din urmă pe Amanda, adică pe Taylor, în parcare, înainte să apuce să plece.

— N-o să spun nimic, nimănui.

— Ai face bine. Vorbesc foarte serios.

— Dacă o fac, n-ai decât să le spui că-s un ciudat. Or să te creadă pe tine. Se vor gândi că vorbesc tâmpenii. În plus, am fost exmatriculat, îți amintești?

Ea privește în altă parte.

— Deci, încă te gândești la asta?

— Dacă nu m-aș gândi, n-aș fi aici.

Privește în sus.

— Dar tu? Chiar voiai să sari din clopotniță înainte să te convingă Violet să n-o faci?

— Da și nu.

— De ce vii aici? N-ai obosit să vorbească toți despre tine?

— Inclusiv tu?

Devine tăcută.

— O fac fiindcă îmi reamintește că trebuie să fiu aici, că sunt încă aici și am ceva de spus în chestiunea asta.

Bagă un picior în mașină și spune:

— Presupun că acum ți-ai dat seama că nu ești singurul ciudat.

Este cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus vreodată.

Violet

18 martie

Nu am primit vești de la Finch o zi, două, trei. Când ajung acasă miercuri, ninge. Străzile sunt albe și patinez de câteva ori pe Leroy. O caut pe mama în biroul ei și o întreb dacă pot să-i împrumut mașina.

Îi ia un moment să-și regăsească vorbele.

— Unde vrei să mergi?

— Acasă la Shelby.

Shelby Padgett locuiește în cealaltă parte a orașului. Sunt uimită de cât de ușor îmi ies cuvintele din gură. Mă port ca și cum faptul că o întreb dacă pot să-i conduc mașina, deși n-am mai condus de un an, nu e mare lucru, dar mama mă privește fix. Continuă să mă privească și în timp ce-mi întinde cheile și mă urmează spre ușă și apoi pe alee. Apoi observ că nu numai că mă privește fix, ci și plânge.

— Îmi pare rău, îmi spune, ștergându-și ochii. Doar că nu eram siguri… nu știam dacă o să te mai vedem vreodată conducând. Accidentul a schimbat o mulțime de lucruri și ne-a răpit o mulțime de alte lucruri. Nu că șofatul, în contextul general, contează cine știe ce, dar e ceva la care n-ar fi trebuit să te gândești prea mult la vârsta ta, cu excepția faptului că trebuie să fii atentă…

Se cam bâlbâie, dar pare fericită, ceea ce mă face să mă simt și mai rău, pentru că o mint. O îmbrățișez înainte de a urca la volan. Îi fac cu mâna și-i zâmbesc, apoi pornesc motorul și spun tare:

— OK.

Înaintez ușor, încă făcându-i cu mâna și zâmbind, dar întrebându-mă ce mama naibii cred eu că fac.

La început sunt stângace, pentru că a trecut atât de mult timp și nu sunt convinsă că mai știu să conduc. Mă boscorodesc singură, fiindcă apăs tot timpul frânele. Apoi îmi amintesc de Eleanor, cum a stat lângă mine și m-a lăsat să conduc pe drumul spre casă, după ce mi-am luat permisul. *Poți să mă duci oriunde acum, surioară. O să fii șoferul meu. Eu o să stau în spate, cu picioarele ridicate și o să mă bucur de priveliște*.

Privesc spre locul pasagerului și aproape că o văd acolo, zâmbindu-mi, fără să arunce măcar o privire la drum, de parcă n-ar avea nevoie să se uite, pentru că are încredere în mine că știu ce fac și fără ajutorul ei. O văd cum se reazemă de portieră, cu genunchii la bărbie, râzând de ceva sau cântând odată cu muzica. Aproape că o pot auzi.

Când ajung în cartierul lui Finch, deja șofez nestingherită, ca cineva care conduce de ani buni. Îmi răspunde o femeie, trebuie să fie maică-sa, căci are ochii de același azuriu strălucitor ca ai lui Finch. Este ciudat când te gândești că, după atâta timp, o întâlnesc abia acum.

Îi întind mâna și îi spun:

— Eu sunt Violet. Încântată de cunoștință. Am venit să-l văd pe Finch.

Îmi dau seama că poate n-a auzit niciodată de mine, așa că adaug:

— Violet Markey.

Îmi strânge mâna și spune:

— Desigur. Violet. Da. Trebuie să fi venit de la școală deja.

Nu știe că a fost exmatriculat.

Poartă un costum, dar e desculță, în ciorapi. Are un fel de neglijență vagă, obosită.

— Intră. Abia am ajuns și eu.

Poșeta zace pe măsuța de cafea, alături de un set de chei de mașină, iar pantofii sunt pe podea. Din altă cameră se aude un televizor, iar doamna Finch strigă:

— Decca?

Într-o secundă se aude:

— Ce e?

— Doar verificam.

Doamna Finch îmi zâmbește și îmi oferă ceva de băut – apă, suc, sifon – și își toarnă și ei un pahar cu vin dintr-o sticlă cu dop de plută, din frigider. Îi spun că poate să-mi dea un pahar cu apă, mă întreabă dacă vreau cu gheață sau fără, răspund fără gheață, chiar dacă îmi place mai mult rece.

Kate intră și îmi face cu mâna în semn de salut.

— Hei.

— Hei. Am venit să-l văd pe Finch.

Pălăvrăgesc cu mine ca și când totul ar fi în regulă, de parcă el n-ar fi fost exmatriculat, iar Kate scoate ceva din congelator și potrivește temperatura cuptorului. Îi spune maică-sii să fie atentă la alarmă, apoi își îmbracă pardesiul.

— Probabil că e sus. Poți să urci.

Bat la ușa camerei lui, dar nu primesc niciun răspuns. Bat din nou.

— Finch? Eu sunt.

Aud un târșâit, apoi ușa se deschide. Finch e în pantaloni de pijama, fără tricou, și cu ochelari. Are părul zbârlit în toate direcțiile și eu îmi spun: Tocilarul de Finch. Îmi aruncă un rânjet larg și spune:

— Singura persoană pe care aveam chef s-o văd. Efectul meu Jupiterian-Plutonian.

Se dă la o parte din drum, ca să pot intra.

Camera este goală de tot, până la așternuturile de pe pat. Arată ca un salon albastru de spital, liber, așteptând să fie pregătit pentru următorul pacient. Două cutii maro de mărime medie sunt depozitate lângă ușă.

Inima îmi saltă într-o bătaie ciudată, abia simțită.

— Arată de parcă… te muți?

— Nu, doar fac ordine. Dau niște lucruri de pomană.

— Te simți bine?

Încerc să nu o fac să sune ca reproșul tipic al unei iubite. *De ce nu stai mai mult cu mine*? *De ce nu m-ai sunat înapoi*? *Nu-ți mai place de mine*?

— Iartă-mă, Ultraviolet. Încă mă simt ca ridicat din morți.

Ceea ce, dacă te gândești bine, e o expresie ciudată rău. Care își are originile în mare – când, dacă un marinar sau un pasager avea rău de mare, îl trimiteau sub punte ca să-și revină din starea aia.

— Dar acum ești mai bine?

— A fost cam problematic pentru o vreme, dar da.

Rânjește și își trage un tricou pe el.

— Vrei să-mi vezi fortul?

— Asta-i o întrebare capcană?

— Orice bărbat are nevoie de un fort, Ultraviolet. Un loc unde să-și lase imaginația să zboare nebună. Un loc de tipul „Pe aici nu se trece/Interzis fetelor".

— Dacă le este interzis fetelor, de ce m-ai lăsa pe mine să-l văd?

— Pentru că tu nu ești o fată oarecare.

Deschide ușa debaralei și ce văd arată chiar mișto. Și-a făcut un fel de peșteră numai a lui, băgând acolo până și chitara, computerul și caietul de notițe, alături de pixuri și vrafuri de post-ituri. Mi-a prins poza pe peretele albastru, alături de o plăcuță de înmatriculare.

— Unii i-ar spune birou, dar mie îmi place mai mult fort.

Îmi oferă un loc pe plapuma albastră și stăm unul lângă altul, umăr la umăr, cu spatele rezemat de zid. Îmi face semn cu capul spre peretele opus, unde văd bucăți de hârtie, un fel de Perete cu Idei, dar nu foarte multe sau foarte haotice.

— Am descoperit că aici gândesc mai bine. Câteodată e gălăgie mare cu muzica Deccăi și mama țipând la tata, la telefon. Ai noroc să trăiești într-o casă fără țipete.

Scrie pe un post-it *casă fără țipete* și îl lipește pe perete. Apoi îmi dă un pix și un teanc de post-ituri.

— Vrei să încerci?

— Adică, absolut orice?

— Orice. Cele pozitive merg pe perete, cele negative pe podea, aici.

Arată spre o grămadă de bucățele de hârtie.

— E important să le notezi pe hârtie, dar nu trebuie ca după aceea să le păstrezi în jurul tău. Cuvintele pot să hărțuiască. Ți-o amintești pe Paula Cleary?

Dau din cap că da.

— Avea cincisprezece ani când s-a mutat din State în Irlanda și a început să se vadă cu un idiot de care erau îndrăgostite toate fetele. Au făcut-o târfă și panaramă și nu i-au dat pace, până când s-a spânzurat în casa scării.

Scriu *hărțuire* și îi dau post-itul lui Finch, care îl rupe într-o mie de bucățele și-l aruncă în grămadă. Scriu *Fete Rele*, apoi îl sfâșii în bucățele. Scriu *Accidente, Iarnă, Gheață, Pod* și le sfâșii și pe astea, până când din hârtie nu mai rămâne decât praf.

Finch mâzgălește ceva și lipește post-itul pe zid. *Bun venit*. Apoi mâzgălește altceva. *Ciudatul*. Mi-l arată, înainte de a-l distruge. Scrie *Aparține*, care ajunge pe zid, și *Etichetă*, care nu ajunge. *Căldură, Sâmbătă, Călătorie, Tu, Cel mai bun prieten* merg sus, în timp ce *Rece, Duminică, Stai liniștit, Oricine altcineva* ajung în grămadă. *Necesar, Iubit, Înțeles, Iertat* sunt acum pe perete, apoi scriu și eu *Tu, Finch, Theodore, Theo, Theodore Finch*, și le lipesc sus.

Facem asta mult timp, apoi îmi arată cum compune cântece din cuvinte. Mai întâi, le rearanjează într-un fel de ordine care aproape că are sens. Își ia chitara, zdrăngăne câteva note și apoi, dintr-odată, începe să cânte. Reușește să includă fiecare cuvânt, la final aplaud, iar el se înclină numai de la brâu în sus, de vreme ce e încă așezat pe podea:

— Trebuie să-l scrii. Să nu-l uiți, îi spun eu.

— Niciodată nu-mi scriu cântecele.

— Și ce-i cu toate hârtiile astea aici?

— Sunt idei de cântece. Notițe întâmplătoare. Lucruri care vor deveni cântece. Lucruri pe care s-ar putea să le scriu cândva sau începute odată, dar neterminate, pentru că le-a lipsit ceva. Dacă un cântec e menit să dăinuie, îl duci cu tine în sânge.

Scrie *Eu, vreau, să, fac, sex, cu, Ultraviolet, Remarkey-abila*.

Iar eu scriu *Poate,* pe care îl rupe imediat.

Apoi scriu *OK*.

Îl rupe și pe ăsta.

Da!

Îl lipește pe zid, apoi mă sărută, cu brațul încolăcit în jurul mijlocului meu. Nici nu-mi dau seama când ajung întinsă pe spate și el mă privește de deasupra, în timp ce îi trag tricoul de pe el. Îi simt pielea peste a mea, apoi sunt deasupra lui, și pentru o vreme uit că suntem pe podeaua unei debarale, pentru că singurul lucru la care pot să mă gândesc este el, noi, el și cu mine, Finch și Violet, Violet și Finch, și totul este din nou bine.

După aceea, privesc țintă tavanul și, când mă uit la el, îi văd în ochi o sclipire stranie.

— Finch?

Fixează cu privirea ceva aflat deasupra noastră. Îl împung ușor în coaste.

— Finch!

În cele din urmă, își întoarce privirea spre mine și spune: „Hei”, de parcă tocmai și-a amintit că sunt aici. Se ridică și își freacă fața și mâinile, apoi se întinde după post-ituri. Scrie: *Relaxează-te*. Apoi *Respiră profund*. Apoi *Violet este Viață*.

Le fixează pe perete și ia din nou chitara. Îmi sprijin capul de al lui, în timp ce cântă, schimbând un pic coardele, dar nu-mi pot stăpâni sentimentul că ceva s-a întâmplat, ca și când ar fi fost plecat departe, timp de câteva minute, și doar o parte din el s-ar fi întors.

— Să nu spui nimănui despre fortul meu, OK, Ultraviolet?

— Cum n-ai spus nici tu familiei tale că ai fost exmatriculat?

Scrie *Vinovat* și îl ridică, înainte de a-l rupe în bucăți.

— OK.

Apoi scriu *Încredere, Promisiune, Secret, Siguranță*, și le pun pe perete.

— Ahhhhh, iar acum trebuie s-o iau de la capăt.

Închide ochii, apoi cântă iar melodia, adăugând cuvintele noi. Sună mai trist acum, ca și când ar fi trecut într-o cheie minoră.

— Îmi place fortul tău secret, Theodore Finch.

De data asta îmi las capul pe umărul lui, uitându-mă la cuvintele pe care le-am scris și la cântecul pe care l-am creat, apoi din nou la plăcuța de înmatriculare. Simt nevoia asta stranie de a mă apropia și mai mult de el, de parcă ar putea să fugă departe. Îmi las o mână pe piciorul lui.

În următorul minut spune:

— Cad uneori în stări din astea și nu le pot controla.

Încă zdrăngăne la chitară, încă zâmbește, dar vocea i-a devenit serioasă.

— Un fel de stare sumbră, în care mă cufund. Îmi imaginez că așa te simți și când te afli în ochiul unei tornade, totul este calm și orbitor în același timp. Le urăsc.

Îmi împletesc degetele cu ale lui, ca să îl opresc să mai cânte.

— Și eu am stări. Este firesc. Se presupune că așa-i normal. Vreau să spun, suntem adolescenți. Ca să-i dovedesc, scriu *Stări proaste*, apoi îl rup în bucăți.

— Când eram copil, mai mic decât Decca, în grădina noastră era o pasăre-cardinal, care tot zbura în ușile de sticlă de la intrare, iar și iar, până când cădea lată. De fiecare dată mă gândeam că a murit, dar se ridica și își lua iar zborul. Micuța femelă-cardinal stătea și îl privea dintr-unul din copaci, iar eu credeam că este nevasta lui. În orice caz, mi-am implorat părinții să nu-l mai lase să se izbească de ușă. Credeam că trebuie să-l lăsăm să intre, să locuiască alături de noi. Kate i-a sunat pe cei de la Audubon Society, iar omul de acolo i-a spus că, după părerea lui, cardinalul încearcă, probabil să ajungă înapoi la copacul lui, cel care fusese acolo înainte de sosirea noastră, tăiat probabil ca să poată fi construită casa.

Mi-a povestit și despre ziua în care pasărea a murit, cum i-a găsit trupul pe verandă, cum l-a îngropat într-un cuib de nămol.

— N-a existat nimic care să-l facă să trăiască mult timp, le-a spus părinților lui.

Finch mi-a mărturisit că i-a învinovățit întotdeauna pentru că știa că ei ar fi putut să-l țină în viață pe cardinal, dacă l-ar fi lăsat înăuntru, așa cum le ceruse.

— Aia a fost prima perioadă neagră. Nu-mi amintesc prea mult ce s-a întâmplat după aceea, cel puțin pentru o vreme.

Sentimentul de îngrijorare mi-a revenit.

— Ai vorbit cu cineva despre asta? Cu părinții tăi, cu Kate… sau poate cu un consilier…?

— Nu cu părinții. Nici cu Kate, nu prea. Am vorbit cu un consilier, la scoală.

Îmi plimb privirea prin debara, mă uit la plapuma pe care stăm, la perne, la carafa cu apă și la batoanele energizante și atunci îmi dau seama.

— Finch, tu trăiești aici?

— Am mai stat aici. Într-un final, funcționează. O să mă trezesc într-o dimineață pregătit să ies de-aici.

Îmi zâmbește, iar zâmbetul lui pare umbrit.

— Ți-am păstrat secretul, păstrează-l și tu pe al meu.

•

Când ajung acasă, deschid ușa debaralei mele și intru. Este mai mare decât a lui Finch, dar e înțesată cu haine, pantofi, poșete, geci. Încerc să-mi imaginez cum ar fi să trăiesc aici și simt că n-aș putea s-o fac. Mă întind pe jos și mă holbez la tavan. Podeaua este tare și rece. Scriu, în mintea mea: *Era odată un băiat care trăia într-o debara*… Dar asta e tot ce pot compune.

Nu sunt claustrofobă, dar când deschid ușa și ajung din nou în camera mea, mă simt de parcă pot din nou să respir.

— Te-ai distrat la Shelby? mă întreabă mama la cină.

Își ridică sprâncenele spre tata.

— Violet a mers cu mașina până acasă la Shelby, când a venit de la școală. Adică *a șofat*.

Tata își ciocnește paharul de al meu.

— Sunt mândru de tine, V. Poate că e momentul să vorbim despre o mașină a ta.

Sunt atât de încântați de treaba asta, încât mă simt și mai vinovată că i-am mințit. Mă întreb ce ar face dacă le-aș spune unde am fost cu adevărat – să fac sex cu băiatul cu care ei nu mai vor să mă întâlnesc, în debaraua în care locuiește el.

Finch

A șaptezeci și cincea zi

„Ritmul suferinței a început.” – Cesare Pavese

Eu

Sunt

Numai

cioburi.

Violet

Două zile mai târziu

După ora de geografie a Statelor Unite, Amanda îi spune lui Roamer să o ia înainte, că îl prinde ea din urmă. Nu am mai schimbat o vorbă cu el de când Finch a fost exmatriculat.

— Trebuie să-ți zic ceva, îmi spune ea.

— Ce?

Nu prea avem multe să ne spunem.

— Să nu spui la nimeni.
— Amanda, o să întârzii la oră.
— Întâi trebuie să-mi promiți.
— Bine, îți promit.
Vorbește atât de încet, încât abia o aud.
— L-am văzut pe Finch la grupul ăsta la care merg. Mă duc de ceva vreme, chiar dacă mie nu mi se pare că aș avea nevoie, dar mamei da, așa că mă obligă să merg.
Oftează.
— Ce grup?
— Se numește „Viața este Viață” – este un grup de sprijin pentru adolescenții care ori s-au gândit, ori au încercat să se sinucidă.
— Și l-ai văzut acolo pe Finch? Când?
— Duminică. Spunea că se află acolo pentru că a înghițit un pumn de pastile și a trebuit să meargă la spital. M-am gândit că ar trebui să știi.

Violet

21 martie și după

Bat la ușa camerei lui, dar nu-mi răspunde nimeni. Bat iar.
— Finch?
Bat iar și iar, și în cele din urmă aud un târșâit, o bufnitură de parcă a căzut ceva, un *La dracu’* și ușa se deschide. Finch poartă costum. Are părul tuns scurt, aproape ras, iar asta, plus barba ușor crescută, îl fac să arate diferit, mai matur și da, sexy.
Îmi aruncă un rânjet larg și spune:
— Ultraviolet. Singura persoană pe care aș fi vrut s-o văd.
Se dă la o parte din drum, ca să pot intra.
Camera este tot goală precum un salon de spital și am sentimentul că mă sufoc, pentru că se pare că a și fost la spital și nu mi-a spus despre asta, iar ăsta este motivul pentru care tot albastrul ăsta mă lasă fără aer.
— Trebuie să vorbim, îi spun.
Finch mă sărută de bun-venit, iar ochii îi sunt mai strălucitori decât noaptea trecută sau poate că mi se pare, pentru că nu poartă ochelarii. De fiecare dată când se schimbă trebuie să mă obișnuiesc din nou cu el. Mă sărută din nou și se proptește sexy de ușă, de parcă știe cât de bine arată.
— Să începem cu începutul. Aș vrea să știu ce crezi despre călătoriile în spațiu și mâncarea chinezească.

— În ordinea asta?
— Nu neapărat.
— Despre primele cred că sunt interesante, iar cealaltă este minunată la gust.
— Destul de bine. Scoate-ți pantofii.
Mi-i scot, ceea ce îmi scade câțiva centimetri din înălțime.
— Scoate-ți hainele, pitico.
Îi arunc o privire tăioasă.
— Bine, mai târziu, dar n-o să uit. OK. Acum, te rog să închizi ochii.
Îi închid. Încerc să mă gândesc la cea mai bună modalitate de a aduce vorba despre „Viața este Viață”. Dar seamănă atât de mult cu el însuși, chiar dacă arată diferit, încât îmi spun că, atunci când o să deschid ochii, pereții camerei vor fi iar vopsiți în roșu, iar mobila o să fie iar neagră, așa cum era, și că patul va fi făcut, pentru că acolo doarme el.
Aud cum se deschide ușa dulapului și el mă conduce câțiva pași.
— Tine ochii închiși.
Din instinct, ridic mâinile în față, dar Finch mi le lasă ușor pe lângă corp. Cântă Slow Club, o trupă care îmi place, cu totul cutezătoare, dulce-amară și ușor neconvențională. Ca Finch, îmi spun. Ca noi.
Mă ajută să mă așez pe ceea ce simt că ar fi un morman de perne. Îl aud mișcându-se în jurul meu în timp ce ușa se închide, apoi ne trezim genunchi lângă genunchi și am din nou zece ani, înapoi în timp, în zilele când îmi construiam propriul fort.
— Deschide-i.
Îi deschid.
Și sunt în spațiu, iar totul în jur strălucește precum Orașul de Smarald. Pereții și tavanul sunt pictați cu planete și stele. Post-iturile noastre atârnă pe unul dintre pereți. Pilota albastră este la picioarele noastre, așa încât toată podeaua strălucește. Lângă recipientele cu mâncare sunt stivuite farfurii, tacâmuri de metal și șervete. O sticlă de votcă e pusă la gheață.
— Dacă te uiți bine, spune Finch, ridicând o mână spre ceruri, Jupiter și Pluton sunt perfect aliniate în raport cu Pământul. Este camera Gravitațională Jupiterian-Plutoniană. Unde totul plutește la întâmplare.
Îmi vine în minte un singur lucru:
— Oh, Doamne.
Am fost atât de îngrijorată pentru el, pentru băiatul ăsta pe care îl iubesc, mai îngrijorată decât mi-am dat seama până în momentul ăsta, când privesc fix Sistemul Solar. Ăsta este cel mai frumos lucru pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine. E minunat, ceva ce vezi doar în filme. Totul pare cumva epic și fragil, aș vrea ca noaptea asta să nu se mai termine și, știind că asta nu se poate, mă întristez deja.

Mâncarea este de la Happy Family. Nu întreb cum a făcut rost de ea, dacă a condus chiar el sau poate a rugat-o pe Kate s-o ridice în locul lui, dar îmi spun că trebuie să se fi dus chiar el până acolo, pentru că nu are de ce să stea în debara dacă nu vrea s-o facă.

Deschide sticla de votcă și ne-o dăm de la unul la altul. Are un gust aspru și amărui, ca frunzele de toamnă, îmi place felul în care îmi arde nasul și gâtul când iau o dușcă.

— De unde ai făcut rost? zic eu, ridicând sticla.

— Am sursele mele.

— E perfectă. Nu doar asta, ci totul. Dar este ziua ta, nu a mea. Ar fi trebuit ca eu să fac așa ceva pentru tine.

Mă sărută.

Îl sărut și eu.

Aerul este plin de lucrurile pe care nu ni le spunem și mă întreb dacă le simte și el. Este atât de relaxat și atât de Finch, încât îmi spun să las lucrurile să curgă și să nu despic firul în patru. Poate că Amanda se înșală. Poate că mi-a spus de grupul ăla doar ca să mă amărască. Poate că a inventat totul.

El servește felurile, mâncăm și vorbim despre orice, mai puțin despre felul în care se simte. Îi povestesc ce s-a întâmplat la ora de geografie de la care a lipsit și vorbim despre locurile care ne-au rămas de vizitat. Îi dau cadoul, prima ediție a romanului *Valurile*, pe care am găsit-o într-o librărie micuță din New York. I-am scris pe ea: *Mă faci să mă simt din aur, curgând. Te iubesc. Ultraviolet Remarkey-bila*.

— Asta este cartea pe care o căutam la Bookmarks și la Librăria pe Roți, spune el. Și de fiecare dată când intru într-o librărie.

Mă sărută.

Îl sărut și eu.

Simt cum grijile pălesc. Sunt relaxată și fericită – n-am mai fost așa de ceva timp. Sunt într-un moment minunat. Sunt aici.

După ce terminăm de mâncat, Finch își scoate sacoul și ne întindem pe podea, unul lângă celălalt. În timp ce se uită peste carte și îmi citește cu voce tare unele pasaje, eu privesc fix cerul. În cele din urmă, lasă cartea pe piept și spune:

— Ți-l amintești pe Sir Patrick Moore.

— Astronomul britanic care avea emisiunea aia la televizor.

Îmi ridic brațele spre tavan.

— Omul căruia trebuie să-i mulțumim pentru Efectul Gravitațional Jupiterian-Plutonian.

— Tehnic vorbind, ar trebui să ne mulțumim nouă înșine. Deci, într-una dintre emisiunile lui, a explicat conceptul de gaură neagră gigantică în centrul galaxiei noastre. Să înțelegi asta e mare lucru. A fost prima persoană care a explicat

existența unei găuri negre pe înțelesul tuturor. Adică, a explicat în așa fel încât până și Roamer ar fi înțeles.

Îmi zâmbește larg și-i zâmbesc și eu. Spune:

— Rahat, unde rămăsesem? spune el.

— Sir Patrick Moore.

— Așa. Sir Patrick Moore a ordonat ca pe podeaua studioului TV să fie desenată o hartă a Căii Lactee. Însoțit de camere, a mers spre centru, descriind teoria generală despre relativitate a lui Einstein și a furnizat câteva fapte – găurile negre sunt rămășițe ale unor foste stele; sunt atât de dense, că nici măcar lumina nu poate scăpa dinăuntru; ele stau la pândă în interiorul fiecărei galaxii; sunt cele mai distructive forțe din cosmos; o gaură neagră trece dincolo de spațiu, absoarbe orice ce apropie prea mult, stele, comete, planete. Adică tot. Când planetele, lumina, stelele, orice altceva trec de punctul ăsta după care nu mai există cale de întoarcere, se întâmplă ceea ce numim orizontul evenimentului – punctul de unde evadarea este imposibilă.

— Sună ca un fel de văgăună albastră.

— Mda, cam așa ceva. Deci, în timp ce explica toate astea, Sir Patrick Moore a făcut cea mai grozavă ispravă a tuturor timpurilor – a pășit exact în centrul găurii negre și a dispărut.

— Efecte speciale.

— Nu. A fost cea mai a dracului chestie. Cameramanii și ceilalți care erau acolo au spus că s-a evaporat, pur și simplu.

Îmi apucă mâna.

— Atunci cum?

— Magie.

Îmi zâmbește ștrengărește.

Îi zâmbesc și eu.

— Să fii absorbit de o gaură neagră ar fi cam cel mai tare fel în care poți muri, continuă el. Nu e ca atunci când toată lumea a mai trecut prin asta, iar oamenii de știință nu pot stabili dacă ar trece săptămâni în care ai pluti spre orizontul evenimentului înainte de a te împrăștia în bucăți sau ai fi sorbit într-un soi de vâltoare de particule și ars de viu. Îmi place să mă gândesc cum ar fi dacă ne-ar înghiți, pur și simplu. Dintr-odată, nimic din toate astea n-ar mai conta. S-a zis cu grijile de genul unde să mergem sau ce se va întâmpla cu noi dacă vom dezamăgi iar pe cineva. Toate astea – pur și simplu… ar dispărea.

— Deci acolo nu este nimic.

— Poate. Sau poate este o întreagă lume, cu totul nouă, pe care nici măcar nu ne-o putem imagina.

Simt cum mâna lui, caldă și fermă, se potrivește în jurul mâinii mele. Poate că el se va schimba în continuare, dar asta nu se va schimba niciodată.

— Ești cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, Theodore Finch.

Diferit de Eleanor. Poate chiar și așa.

Și, dintr-odată, încep să plâng. Mă simt ca o proastă, pentru că urăsc să plâng, dar nu mă pot abține. Toate grijile ies la suprafață și țâșnesc peste tot pe podeaua debaralei.

Finch se întoarce și mă adună în brațele lui.

— Hai acum. Ce-ți veni?

— Mi-a spus Amanda.

— Ce ți-a spus?

— Despre spital și pastile. Despre „Viața este Viață". Nu-mi dă drumul, dar trupul i se încordează.

— Ți-a spus?

— Sunt îngrijorată pentru tine și aș vrea să fii bine, dar nu știu ce pot face pentru asta.

— Nu trebuie să faci nimic.

Apoi îmi dă drumul. Se trage de lângă mine și se ridică în capul oaselor, fixând peretele.

— Dar trebuie să fac totuși ceva, pentru că s-ar putea să ai nevoie de ajutor. Nu știu pe nimeni care să intre în debara și să locuiască acolo. Trebuie să vorbești cu un consilier sau poate cu Kate. Poți să vorbești și cu ai mei, dacă vrei.

— Mda, asta n-o să se întâmple.

Dinții și ochii îi lucesc în lumina ultraviolet.

— Încerc să te ajut.

— N-am nevoie de ajutor. Și să știi că nu sunt Eleanor. Doar pentru că n-ai putut s-o salvezi pe ea, nu încerca să mă salvezi pe mine.

Încep să mă înfurii.

— Nu-i corect ce faci.

— Vreau doar să-ți spun că sunt în regulă.

— Chiar ești?

Ridic mâna arătând spre debara.

Mă privește cu acel zâmbet dur, crâncen.

— Știi că aș da orice să fiu în locul tău măcar o zi? Tot ce aș face ar fi să trăiesc și să tot trăiesc, să nu-mi fac niciodată griji și să fiu recunoscător pentru ce am.

— Asta pentru că eu n-am de ce să-mi fac griji?

Se mulțumește să mă privească.

— Pentru că de ce ar putea oare Violet să-și facă vreodată griji? Până la urmă, Eleanor este cea care a murit. Violet este încă aici. Ea a fost cruțată. Ea este norocoasă, pentru că are toată viața înainte. Norocoasa, norocoasa de Violet.

— Uite, o bună parte din viața mea am tot fost etichetat. Sunt un ciudat. Sunt un lunatic. Sunt ăla care face probleme. Eu pornesc bătăile. Eu îi dezamăgesc pe oameni. Nu-l enerva pe Finch, orice ai face. Oh, iar începe, e într-una dintre

toanele lui. Finch cel cu toane. Finch cel furios. Finch cel imprevizibil. Finch cel nebun. Dar eu nu sunt o compilație de simptome. Nu sunt victima unor părinți de rahat sau chiar a unei compoziții chimice de și mai mare rahat. Nu sunt o problemă. Un diagnostic. O boală. Nu cineva care trebuie salvat. Sunt o persoană.

Îmi aruncă iar zâmbetul ăla crâncen.

— Fac pariu că deja ai ajuns să-ți pară rău că ai ales fix balustrada aia pe care să te urci și fix în ziua aia.

— Nu face asta. Nu fi așa.

Brusc, zâmbetul dispare.

— Nu pot să te ajut. Ăsta-s eu. Și te-am avertizat că așa o să se întâmple.

Din furioasă vocea îi devine rece, ceea ce e mai rău, de parcă ar fi încetat să mai simtă ceva.

— Știi ceva, în momentul ăsta debaraua chiar pare un pic cam strâmtă, poate pentru că nu-i atât de mult loc aici pe cât am crezut.

Mă ridic.

— Se pare că te pot ajuta eu în sensul ăsta.

Trântesc ușa, știind foarte bine că el nu mă poate urma, chiar dacă îmi spun în sinea mea: dacă într-adevăr mă iubește, o să găsească o cale.

•

După cină, înainte să spălăm vasele, le spun alor mei:

— E ceva ce ar trebui să știți.

Mama se așază la loc, pentru că își dă seama, după vocea mea, că orice ar fi nu e de bine.

— În prima zi de școală, m-am urcat pe balustrada clopotniței. Acolo l-am întâlnit pe Finch. Urcase și el, dar el a fost cel care m-a dat pe mine jos, fiindcă, odată ce mi-am dat seama unde sunt, m-am speriat și nu m-am mai putut mișca. Aș fi putut cădea dacă el n-ar fi fost acolo. Dar n-am căzut, și asta mulțumită lui. Ei bine, acum el este acolo sus, pe balustradă. Nu la propriu, spun către tata, înainte ca el să sară la telefon. Și trebuie să-l ajutăm.

*

— Așadar, ai continuat să te vezi cu el? mă întreabă mama.

— Da. Și îmi pare rău, știu că sunteți supărați și dezamăgiți, dar îl iubesc și m-a salvat. Puteți să-mi spuneți mai târziu cât de nefericiți sunteți din cauza mea, dar acum trebuie să ne asigurăm că el o să fie bine.

Le povestesc totul și, după aceea, mama se duce la telefon și o sună pe mama lui Finch. Lasă un mesaj și când închide îmi spune:

— O să vedem ce e de făcut. Este un psihiatru la facultate, un prieten al tatei. Vorbește chiar acum cu el. Da, ne-ai dezamăgit, dar mă bucur că ne-ai spus. Ai făcut ce trebuie.

•

Stau întinsă în patul meu, trează de cel puțin o oră, prea supărată ca să pot dormi. Când reușesc să ațipesc, mă zvârcolesc și mă tot foiesc, iar visele îmi sunt o învălmășeală bizară, tristă. La un moment dat mă trezesc. Mă întorc pe partea cealaltă și ațipesc iar, și în vis le aud – zgomotele slabe, îndepărtate ale pietricelelor lovind fereastra.

Nu mă dau jos din pat, pentru că este frig, sunt pe jumătate adormită și, oricum, zgomotul nu este real. *Nu acum, Finch*, spun în vis. *Pleacă*.

Dar apoi mă trezesc de-a binelea și mă gândesc, dacă el chiar a fost aici? Dacă, de fapt, a ieșit din debara și a venit cu mașina până aici ca să mă vadă? Însă, când privesc pe fereastră, strada e pustie.

•

Îmi petrec ziua alături de ai mei, verificând obsesiv Facebook-ul după mesaje noi, în timp ce pretind că mă concentrez la teme și la Germene. Vin răspunsuri despre colaborare de la toate fetele – *da, da, da*. Rămân în cutia poştală, fără răspuns.

Mama sună sistematic la telefon, încercând să dea de doamna Finch. Când nu primește un răspuns de la ea până după-amiază, ai mei se duc amândoi acasă la Finch. Nu le răspunde nimeni la ușă și sunt nevoiți să lase un bilet. Psihiatrul pare să aibă (cumva) mai mult noroc. Reușește să stea de vorbă cu Decca. Ea îl lasă pe doctor pe fir până când verifică dormitorul lui Finch și debaraua, dar spune că nu-i acolo. Mă întreb dacă nu se ascunde pe undeva. Îi trimit un SMS, în care îi spun că-mi pare rău. E deja miezul nopții și tot nu mi-a răspuns.

•

Luni, Ryan mă găsește pe hol și mă însoțește la ora de literatură rusă.

— Ai vreo veste de la facultățile la care ai aplicat? se interesează el.

— Doar de la câteva.

— Dar Finch? Crezi că o să reușești să-l montezi să meargă în același loc cu tine?

Încearcă să fie drăguț, dar e altceva aici – poate speranța că o să-i răspund: „Nu, Finch și cu mine ne-am despărțit”.

— Nu prea știu ce vrea să facă. Cred că nici el nu știe.

Dă din cap și își mută cărțile în cealaltă mână, ca să elibereze mâna dinspre mine. Din când în când simt atingerea pielii lui. La fiecare pas pe care îl facem, cam cinci persoane îl strigă sau îl salută din cap. Ochii lor trec de la el la mine și mă întreb ce văd.

Eli Cross dă o petrecere. Ar trebui să mergi cu mine.

Mă întreb dacă-și aduce aminte că de la petrecerea fratelui său am plecat Eleanor și cu mine, în seara accidentului. Apoi mă întreb, pentru un minut, cum ar fi să fiu iar cu el, dacă s-ar putea, cumva, ca cineva să se întoarcă la bunul, statornicul Ryan, după ce a fost cu Theodore Finch. Nimeni, niciodată, nu-l va numi „ciudat” pe Ryan Cross și nu va spune răutăți despre el. El poartă mereu

hainele potrivite, spune lucrurile potrivite și o să meargă la facultatea potrivită, așa cum a fost stabilit.

•

Când ajung la ora de geografie a Statelor Unite, Finch nu este acolo, bineînțeles, din cauză că a fost exmatriculat, iar eu nu mă pot concentra la nimic din ce spune domnul Black. Charlie și Brenda n-au nicio veste de la Finch de vreo câteva zile, dar nu par să fie îngrijorați, pentru că așa e el, așa se poartă, așa a fost mereu.

Domnul Black începe să ne strige, unul câte unul, pe rânduri, întrebându-ne cum stăm cu articolele pentru proiect. Când ajunge la mine, spun:

— Finch nu-i aici.

— Știu foarte bine asta… nu-i aici și nici nu se va… mai întoarce la scoală… Cum stai cu… lucrarea dumitale… domnișoară Markey?

Mă gândesc la toate lucrurile pe care i le-aș putea spune: Theodore Finch trăiește în debaraua lui. Cred că e ceva în neregulă cu el. N-am mai putut călători în ultima vreme și ne-au mai rămas încă patru sau cinci locuri pe hartă.

Dar spun:

— Am învățat o mulțime de lucruri despre statul nostru. Nu văzusem prea mult din Indiana când am început, dar acum o știu destul de bine.

Domnul Black pare să fie mulțumit de răspuns, căci trece la următoarea persoană. Sub pupitru, îi scriu lui Finch: *Te rog, dă-mi un semn ca să știu că ești bine*.

•

Pentru că nu primesc niciun semn până marți, merg cu bicicleta până la el acasă. De data asta, îmi deschide o fetiță. Are părul scurt, negru, tuns bob, și aceiași ochi albaștri ca ai lui Finch și Kate.

— Tu trebuie să fii Decca, îi spun, și vocea îmi sună ca a unuia dintre adulții ăia pe care îi detest.

— Da’ tu cine ești?

— Violet. Sunt prietenă cu fratele tău. El e acasă?

Îmi deschide ușa larg și se dă la o parte din drum.

La etaj, trec pe lângă peretele camerei lui Finch și bat la ușă, dar nu aștept un răspuns. Împing ușa, intru în grabă și imediat îmi dau seama: nu-i nimeni aici. Nu e vorba doar despre camera goală, ci și despre o liniște ciudată, de moarte, care plutește în aer, ca și când încăperea ar fi o cochilie goală lăsată în urmă de un animal.

— Finch?

Inima începe să-mi zvâcnească. Bat în ușa debaralei, apoi intru, dar el nu-i aici. Pilota a dispărut, la fel și chitara și amplificatorul, carnetul cu portative, vraful de post-ituri goale, carafa cu apă, laptopul, cartea pe care i-am dăruit-o, plăcuța de înmatriculare și poza mea. Cuvintele pe care le-am scris împreună

sunt pe pereți, iar planetele și stelele pe care le-a creat au rămas aici, dar sunt moarte și tăcute și nu mai strălucesc.

Nu pot face nimic altceva decât să mă învârtesc de jur împrejur, căutând ceva, orice ar fi putut lăsa în urmă care să-mi permită să-mi dau seama unde s-a dus. Îmi scot telefonul din buzunar și îl sun, dar îmi intră direct căsuța poștală:

— Finch, eu sunt. Sunt în debaraua ta, dar nu ești aici. Te rog, sună-mă. Sunt îngrijorată. Îmi pare rău. Te iubesc. Dar nu-mi pare rău pentru că te iubesc, pentru că n-aș putea regreta niciodată așa ceva.

Mă întorc în cameră și încep să deschid sertarele. În baie, deschid dulăpioarele. A lăsat aici câteva lucruri, dar nu știu dacă asta înseamnă că o să se întoarcă sau că sunt doar lucruri care nu-i mai trebuie.

Pe coridor trec pe lângă pozele lui de la școală, iar ochii lui mă urmăresc în timp ce cobor scările atât de repede, încât sunt aproape să cad. Inima îmi bate atât de tare și de puternic încât nu pot auzi nimic altceva decât bubuitul ei, care îmi umple urechile. O găsesc pe Decca în living, cu ochii în televizor, și îi spun:

— Mama ta e acasă?

— Încă n-a ajuns.

— Știi cumva dacă a primit mesajele de la mama?

— Nu prea verifică telefonul. Probabil că le-a primit Kate.

— Și Kate e acasă?

— Încă n-a ajuns. L-ai găsit pe Theo?

— Nu. Nu-i aici.

— Mai face așa câteodată.

— Pleacă?

— O să se întoarcă. Întotdeauna se întoarce. *Asta e o chestie a lui. Așa face el*.

Aș vrea să-i spun ei, lui Charlie și Brendei, lui Kate și mamei lui: *Nu-i pasă nimănui* de ce *vine și pleacă*? *Ați încercat vreodată să vă gândiți că e ceva în neregulă în treaba asta*?

Intru iar în bucătărie, unde verific frigiderul și pe masă, în caz că a lăsat vreun bilet, pentru că par locuri potrivite pentru a lăsa un mesaj de rămas-bun, apoi deschid ușa de la garaj, care este gol. Micul Ticălos a dispărut și el.

O găsesc iar pe Decca, îi spun să mă anunțe dacă află ceva despre fratele ei și îi las numărul meu de telefon. Afară mă uit în susul și în josul străzii după mașina lui, dar nu este nici aici.

Îmi scot telefonul. Intră din nou căsuța poștală:

— Finch, unde ești?

Finch

A optzecea zi
Un nenorocit de record mondial

În poemul *Epilog*, Robert Lowell se întreba: „Totuși, de ce să nu spui ce s-a întâmplat?”

Ca să răspund la întrebare, domnule Lowell, nu sunt sigur. Poate nimeni nu poate spune. Tot ce știu sunt întrebările pe care mi le pun. Care dintre sentimentele mele sunt reale? Care dintre euri sunt eu? Există un singur eu de care mi-a plăcut cu adevărat, acel eu care a fost bun și treaz atât cât a putut el să fie.

N-am putut împiedica moartea păsării-cardinal și m-am simțit răspunzător pentru asta. Într-un fel, chiar am fost – noi am fost, familia mea și cu mine –, pentru că în locul acelui copac, la care el tot încerca să se reîntoarcă, a fost construită casa noastră. Dar poate că nimeni n-ar fi putut să-i împiedice moartea.

Ai fost din toate punctele de vedere tot ce mi-aș fi putut dori. Dacă ar fi putut să mă salveze cineva, aceea ai fi fost tu.

Înainte de a muri, Cesare Pavese, cel care credea în Marele Manifest, a scris: „Ne amintim clipe, nu zile”.

Îmi amintesc cum alergam pe un drum, spre o seră de flori.

Îmi amintesc zâmbetul ei și râsul ei când am fost cel mai bun eu, și ea mă privea de parcă n-aș fi putut greși și aș fi fost sănătos. Îmi amintesc cum mă privea, în același fel, chiar și când nu eram. Îmi amintesc mâna ei într-a mea și felul în care mă simțeam în momentele acelea, ca și când ceva sau cineva mi-ar fi aparținut.

Violet

Ce-a mai rămas din martie

Primul SMS vine într-o vineri. *Adevărul este că toate au fost zile perfecte*.

Imediat ce îl citesc, îl sun pe Finch, dar și-a închis deja telefonul și intră căsuța vocală. În loc să-i las un mesaj, îi răspund tot prin SMS. *Suntem cu toții atât de îngrijorați. Și eu sunt îngrijorată. Iubitul meu e dat dispărut. Te rog, sună-mă*.

Câteva ore mai târziu, primesc iar un semn de viață: *Nu-i deloc dispărut. E regăsit*.

Îi scriu imediat: *Unde ești*? De data asta, nu răspunde.

Tata abia dacă-mi vorbește, dar mama vorbește cu doamna Finch, care spune că Finch a luat legătura cu ea ca să-i spună că e în regulă, să nu-și facă griji, și i-a promis să o contacteze săptămânal, ceea ce presupune că o să fie plecat ceva vreme. Nu-i nevoie să mai sunăm psihiatrul (dar multe mulțumiri pentru grijă). Nu-i nevoie să anunțăm poliția. La urma urmelor, el face chestia asta câteodată. Se pare că iubitul meu nu este dispărut.

Deși este.

— I-a spus unde s-a dus?

În timp ce pun întrebarea, observ dintr-odată că mama arată îngrijorată și obosită și încerc să-mi dau seama ce s-ar fi întâmplat acum dacă eu aș fi fost cea dispărută, și nu Finch. Părinții mei ar fi obligat fiecare polițist pe o rază de cinci state să mă caute. După toate prin care au trecut, nu-mi vine să cred că îi pun să mai treacă și prin asta.

— Și dacă i-a spus, ea nu mi-a zis nimic. Nu știu ce altceva aș putea face. Dacă nici măcar părinții lui nu sunt îngrijorați… atunci, bănuiesc că trebuie să avem încredere că Finch știe ce spune și este în regulă.

Dar eu aud toate lucrurile pe care nu le spune: dacă ar fi fost vorba despre copilul meu, aș fi mers eu însămi să-l aduc înapoi acasă.

La școală, Brenda, Charlie și cu mine suntem singurii care par să fi observat că a dispărut. Până la urmă, nu-i decât încă un elev-problemă care a fost exmatriculat. Profesorii noștri și colegii au uitat deja de el.

Așa că fiecare se poartă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat și totul e în regulă. Eu merg la ore și cânt într-un concert al orchestrei noastre. Țin prima întâlnire pentru Germene, suntem douăzeci și două, numai fete, în afară de prietenul Brianei, Adam, și de fratele lui Lizzy Meade, Max. Primesc vești de la încă două facultăți – Stanford, cu un „nu”, și UCLA, cu un „da”. Iau telefonul să-i spun lui Finch, dar mesageria vocală este plină. Nu mă mai obosesc să-i dau SMS. Ori de câte ori i-am răspuns, a durat mult ca să-mi scrie înapoi, iar când a făcut-o, nu mi-a răspuns niciodată la ceva ce i-am spus eu.

Încep să mă înfurii.

Două zile mai târziu, Finch scrie: *Sunt pe creanga cea mai înaltă*.

Noaptea următoare: *Suntem scriși în culori*.

După câteva zile: *Cred în semne*.

Ziua următoare: *Strălucirea lui Ultraviolet*.

Zece zile după: *Un lac. O rugăciune. Este atât de minunat să fii minunat în Privat*.

Și apoi se așterne tăcerea.

Violet

Violet

Aprilie

Pe 13 aprilie, merg împreună cu ai mei pe Strada Podului și cobor în albia secată de dedesubt, ca să pun niște flori în locul unde a murit Eleanor. În pământ este îngropată o plăcuță de înmatriculare, ce îmi pare brusc foarte cunoscută, înconjurată de o grădiniță unde cineva a plantat flori. *Finch*.

Îmi simt tot corpul rece, și nu doar de la aerul umed. A trecut un an, și chiar dacă părinții mei nu spun prea multe cât timp stăm aici, noi am supraviețuit.

Pe drumul spre casă mă întreb când o fi fost Finch aici – în primul rând, când a găsit plăcuța de înmatriculare și când a revenit. Aștept ca ai mei să întrebe de grădină sau să vorbească despre Eleanor, să-i rostească numele, astăzi mai mult ca în alte zile. Dar nu o fac, așa că spun: – Eu am avut ideea să vedem Boy Parade în timpul vacanței de primăvară. Eleanor nu prea se omora după ei, dar a spus: „Dacă tu vrei să vezi Boy Parade, atunci să mergem să-i vedem. Hai să-i urmăm peste tot prin Midwest". Era bună la treburile astea, să ia lucrurile pas cu pas și să le facă mai importante și mai interesante decât ar fi fost, de fapt.

Ca altcineva pe care îl cunosc.

Încep să fredonez cântecul meu favorit de la Boy Parade, care îmi amintește cel mai mult de ea. Mama se uită la tata, care are ochii pironiți la drum, apoi începe și ea să cânte.

Odată întorși acasă, stau la biroul meu gândindu-mă la întrebarea pe care mi-a pus-o mama — *De ce vrei să scoți o revistă*?

Mă uit fix la tabla de pe perete. Notițele mele sunt împrăștiate de-a lungul și de-a latul peretelui, ajungând până aproape de dulap. Deschid jurnalul de călătorie și frunzăresc paginile. Pe prima filă goală scriu: *„Germene – substantiv, originea a ceva; un lucru ce poate servi drept bază pentru o creștere sau dezvoltare viitoare".*

Citesc încă o dată și adaug: *Germenele este pentru oricine…*

Apoi tai.

Încerc iar: *Germenele este menit să distreze, să informeze și să vă ajute să fiți în siguranță…*

Tai și asta.

Mă gândesc la Finch și la Amanda, apoi mă uit spre ușa dulapului, unde se pot vedea încă găurile piunezelor de la calendarul meu. Mă gândesc la X-ul mare și negru cu care tăiam fiecare zi, fiindcă tot ce-mi doream era să le las în urmă.

Întorc iar o pagină și scriu: *Revista Germenele. Începeți de aici.* Apoi o rup și o adaug pe perete.

•

Din martie n-am mai primit niciun semn de viață de la Finch. Nu mai sunt îngrijorată. Sunt furioasă. Furioasă pe el, pentru că a plecat fără o vorbă, furioasă pe mine însămi, pentru că am fost atât de slabă încât să-l las să plece și pentru că n-am fost un motiv suficient pentru ca el să vrea să rămână. Fac toate chestiile normale post-despărțire – mănânc înghețată direct din cutie, ascult muzică de genul mai-bine-fără-el, aleg o nouă poză de profil pentru pagina mea de Facebook. Bretonul mi-a crescut, în sfârșit, și încep să arăt ca vechea Violet, chiar dacă nu mă plac. Într-o noapte adun toate lucrurile pe care le am de la el, le împachetez într-o cutie și le azvârl în fundul dulapului. De acum înainte, fără Ultraviolet Remarkey-bila. Sunt din nou Violet Markey.

Oriunde ar fi Finch, are cu el harta noastră. Cumpăr alta, ca să pot termina proiectul, pe care trebuie să-l duc la bun sfârșit cu sau fără el. Acum, singurul lucru pe care îl am este amintirea acelor locuri. Nimic de arătat despre ele, în afară de câteva poze și jurnalul nostru. Nu am idee cum să pun laolaltă tot ce am văzut și făcut, într-un întreg inteligibil care să aibă sens pentru toată lumea, în afară de mine. Orice am făcut și oriunde am fost nu are niciun sens pentru mine.

Împrumut mașina mamei, iar ea nu mă întreabă unde mă duc, ci doar îmi dă cheile și spune:

— Sună-mă când ai ajuns și când pleci înapoi spre casă.

Mă îndrept spre Crawfordsville, unde încerc, cu inima îndoită, să vizitez cele șapte închisori rotative, dar mă simt ca o turistă. O sun pe mama și, în cele din urmă, plec. Este o sâmbătă călduroasă. Soarele strălucește. Aproape ai zice că e primăvară, ceea ce, îmi amintesc, chiar este, tehnic vorbind. În timp ce conduc, caut din ochi un minivan Saturn și, ori de câte ori ochesc vreunul, inima face un salt nebun până în gât, chiar dacă îmi tot repet: s-a terminat. Am trecut peste asta. Îmi văd de drumul meu.

Îmi amintesc cum mi-a spus că îi place să șofeze, despre acea deplasare înainte, impresia că ai putea merge oriunde. Îmi imaginez ce față ar face dacă m-ar vedea chiar acum la volan.

— Ultraviolet, ar spune. Am știut mereu că ai șofatul în sânge.

•

Când Ryan și Suze se despart, el mă invită în oraș. Accept, dar numai ca prieteni. Mâncăm la Gaslight, unul dintre cele mai fițoase restaurante din Bartlett.

Ciugulesc din mâncare și încerc din răsputeri să fiu atentă la Ryan. Vorbim despre planurile pentru facultate și despre majorat (ziua lui o să fie luna asta, a mea în mai) și, deși nu este cea mai interesantă conversație pe care am avut-o vreodată, este o întâlnire drăguță, normală, cu un tip drăguț, normal, și mai este ceva ce ar trebui să spun aici. Mă gândesc la felul în care l-am etichetat pe Ryan, așa cum ceilalți l-au etichetat pe Finch. Dintr-odată, îmi plac stabilitatea și consecvența lui, ceva de genul „ce-i în gușă, și-n căpușă", și faptul că el va fi întotdeauna așa cum te aștepți să fie. În afară de chestia cu furatul, bineînțeles.

Când mă conduce acasă, îl las să mă sărute, iar când mă sună în seara următoare, îi răspund. Câteva zile mai târziu, Amanda trece pe la mine, după ore, și mă întreabă dacă nu vreau să ieșim. Până la urmă jucăm tenis pe stradă, așa cum făceam când m-am mutat aici și, după aia, mergem la Dairy Queen și comandăm Blizzards. În seara aia mergem la Quarry, doar Amanda și cu mine, apoi le dau SMS Brendei, lui Shelby, Larei și celor trei Briane, și ne întâlnim toate aici. O oră mai târziu, Jordan Gripenwaldt și alte câteva fete de la Germene ni se alătură. Dansăm până când se face timpul să plecăm acasă.

În weekend mă duc împreună cu Brenda la film și, când mă invită să rămân la ea peste noapte, accept. Ar vrea să vorbească despre Finch, însă îi spun că încerc să trec peste asta. Nici ea n-a primit niciun semn de la el, așa că mă lasă în pace, dar nu înainte de a-mi spune:

— Doar ca să știi, treaba asta n-are legătură cu tine. Oricare ar fi fost motivul pentru care a plecat, în mod sigur a fost unul important.

Stăm treze până la patru dimineața, lucrând la Germene, eu la birou, ea întinsă pe spate pe podea, cu picioarele proptite sus, pe perete.

— Putem să ne călăuzim cititorii în lumea adulților, începe ea, așa cum fac șerpașii pe Muntele Everest. Să le spunem adevărul despre cardurile de credit, adevărul despre împrumuturile pentru facultate, adevărul despre dragoste.

Oftează.

— Sau, cel puțin, adevărul despre ce să faci atunci când băieții se dovedesc a fi niște pramatii totale.

— Dar chiar știm ce e de făcut într-o asemenea situație?

— Chiar deloc.

Am cincisprezece e-mailuri de la fetele de școală care ar vrea să colaboreze pentru că *Violet Markey, eroina din clopotniță și creatoarea blogului Her Sister (blogul favorit al Gemmei Sterling), a lansat o nouă revistă.* Le citesc cu voce tare, și Brenda spune:

— Deci așa e când ești popular.

Până la mijlocul lui aprilie devine cam cea mai bună prietenă a mea.

Violet

26 aprilie

Duminică, pe la 10:30 dimineața, Kate Finch bate la ușa noastră. Arată de parcă n-ar fi dormit de săptămâni întregi. Când o invit înăuntru, clatină din cap.

— Ai idee unde ar putea fi Theo?

— Nu mai știu nimic de el.

Dă din cap.

— OK.

Dă din cap încontinuu.

— OK. OK. Doar că vorbea în fiecare sâmbătă cu mama sau cu mine, fie pe e-mail, fie lăsa un mesaj pe căsuța vocală, când știa că nu ne poate prinde la telefon. Adică, în fiecare sâmbătă. Ieri n-am primit însă niciun semn de la el, iar azi de dimineață am primit e-mailul ăsta ciudat.

Încerc să nu fiu geloasă din cauza faptului că pe ele le-a sunat și pe mine nu. Până la urmă, ele sunt familia lui. Eu sunt doar eu, cea mai importantă persoană din viața lui, cel puțin pentru o perioadă. Dar OK, am înțeles. Și-a văzut de drum. La fel și eu.

Îmi dă o copie a mesajului. A fost trimis la 09:43. *Îmi amintesc ziua când am mers la Indianapolis ca să mâncăm la pizzeria aia în care orga ieșea direct din podea. Kate trebuie să fi avut vreo unsprezece ani, eu zece, Decca era un bebeluș. Era și mama. Și tata. Când orga a început să cânte – atât de tare, încât mesele s-au clătinat – a început și spectacolul de lumini. Vă amintiți? Era ca o auroră boreală. Dar ce am reținut cel mai bine sunteți voi toți. Eram fericiți. Eram buni. Fiecare dintre noi în parte. Vremurile fericite au dispărut pentru o vreme, dar se întorc. Mamă, la patruzeci de ani nu ești bătrân. Decca, există câteodată frumusețe chiar și în vorbele aspre – totul depinde de cum le interpretezi. Kate, ai grijă cui îi dăruiești inima și amintește-ți că ești mai bună decât un tip oarecare. Ești una dintre cele mai bune care există. Voi toate sunteți.*

— M-am gândit că poate tu știi de ce a scris asta sau poate ai auzit ceva de el.

— Nu știu și n-am auzit. Îmi pare rău.

Îi înapoiez mesajul și îi promit că o s-o anunț dacă, printr-un miracol, ia legătura cu mine, apoi pleacă și eu închid ușa. Mă sprijin de ea, pentru că, dintr-un motiv sau altul, simt nevoia să-mi trag sufletul.

Apare mama, cu sprâncenele încruntate.

— Ești OK?

Aproape că-i răspund sigur, da, minunat, dar simt cum mă rup în două și tot ce fac este s-o îmbrățișez, să-mi pun capul pe umărul ei și să-i las mămoșenia să

mă învăluie pentru câteva clipe. Apoi urc, pornesc computerul și intru pe Facebook.

Am un mesaj nou, trimis la 9:47, la patru minute după ce a trimis e-mailul către familia lui.

Cuvintele astea sunt scrise în Valurile*: „Dacă albastrul ăsta ar putea rămâne pentru totdeauna; dacă prăpastia asta ar putea rămâne pentru totdeauna; dacă momentul ăsta ar putea rămâne pentru totdeauna. Mă simt pe mine strălucind în întuneric. Sunt în formație. Sunt gata. Aceasta este o pauză trecătoare; momentul întunecat. Lăutarii și-au ridicat arcușul. Este rândul meu. Este lumea mea. Totul este hotărât, este gata. Sunt în rădăcini, dar curg. «Vino», spun, «vino» ".*

Scriu singurul lucru la care mă pot gândi: *„Rămâi”*, spun, *„rămâi”*.

Verific mesageria la fiecare cinci minute, dar el nu-mi răspunde. Îl sun din nou, dar mesageria vocală este tot plină. Închid și o sun pe Brenda. Răspunde de la primul țârâit.

— Hei, chiar acum voiam și eu să te sun. Am primit un e-mail ciudat de la Finch, în dimineața asta.

Mesajul pentru Brenda a fost trimis la 9:41 și spune simplu: *Un tip te va iubi pur și simplu pentru ceea ce ești. Nu te mulțumi cu oricine*.

Cel pentru Charlie a fost trimis la 9:45 și sună așa: *Pace, băi, coaie*.

Ceva nu e-n regulă.

Îmi spun că nu-i decât durerea că am fost părăsită, că a dispărut fără să-și ia la revedere.

Intenționez s-o sun pe Kate și îmi dau seama că n-am numărul ei, așa că îi spun mamei că o să mă întorc și plec acasă la Finch.

Acolo le găsesc pe Kate, Decca și doamna Finch. Când mă vede, doamna Finch izbucnește în lacrimi și, înainte să o pot opri, mă îmbrățișează cu putere și îmi spune:

— Violet, ce bine că ești aici. Poate tu înțelegi ceva. I-am spus lui Kate că poate Violet o să știe unde s-a dus.

Mă uit la Kate prin părul doamnei Finch: Te rog, ajută-mă.

— Mamă, spune ea și o atinge o dată pe umăr.

Doamna Finch se îndepărtează de mine, lovindu-se ușor peste ochi și cerându-și scuze că a fost așa de emotivă.

O întreb pe Kate dacă pot să-i vorbesc între patru ochi. Mă conduce prin ușile culisante de sticlă, în curtea interioară, unde își aprinde o țigară. Mă întreb dacă este aceeași curte unde Finch a găsit pasărea-cardinal.

Se încruntă la mine:

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-a scris și mie. Astăzi. La câteva minute după e-mailul pe care ți l-a trimis ție. Le-a mai scris și Brendei Shank-Kravitz și lui Charlie Donahue.

Nu vreau să-i arăt mesajul de la el, dar știu că n-am de ales. Scot telefonul și rămânem la umbra unui copac, în timp ce-i arăt rândurile pe care le-a scris.

— Nici măcar nu știam că are cont de Facebook, spune ea, apoi rămâne tăcută, în timp ce citește. Când a terminat, se uită pierdută la mine.

— Bine, dar ce înseamnă toate astea?

— Este o carte descoperită de noi. De Virginia Woolf. Obișnuiam să ne citām unul altuia anumite pasaje, dar este pentru prima oară când văd pasajul ăsta exact așa.

— Ai un exemplar al cărții? Poate e acolo vreun indiciu, înainte sau după asta.

— Am adus-o cu mine.

O scot din geantă. Am marcat deja cuvintele, iar acum îi arăt cum le-a obținut. Le-a scos dintr-o secvență, extrăgând și alegând anumite rânduri dintr-o serie de pagini și alăturându-le în stilul său personal. Exact ca în cântecele lui din post-ituri.

Kate a uitat de țigară și scrumul atârnă, lung cât o unghie.

— Nu pot să-mi dau seama ce naiba fac oamenii ăia, gesticulează ea spre carte, cu atât mai puțin să-mi dau seama cum ar putea să aibă legătură cu locul unde se află el.

Își amintește brusc de țigară și trage un fum lung. În timp ce expiră, îmi spune:

— Știi, ar fi trebuit să meargă la NYU.

— Cine?

— Theo. A aplicat în clasa a unsprezecea și a fost acceptat repede, dar a mai frecat-o pe aici încă un an. Noi, amândoi, de fapt. Ar fi putut să absolve vara trecută, dar…

Aruncă țigara pe dalele de beton și o strivește cu pantoful.

— S-a îmbolnăvit.

NYU. Desigur. Cât de ciudat poate să fie că amândoi ar fi trebuit să fim acolo, iar acum niciunul dintre noi nu s-a mai dus.

— Vara trecută a fost grea pentru el. Și iarna, la fel. Are niște stări. Cred că știi asta. Este moștenire de familie, la fel ca ochii albaștri și numărul la pantof.

— Nu știam – nu mi-a spus niciodată despre facultate.

— Nu mi-a spus nici mie sau mamei. Singurul motiv pentru care am aflat a fost că cineva de la NYU a încercat să-l contacteze pe timpul verii și eu am văzut prima mesajul.

Se străduiește să zâmbească.

— Din ce știu, acum este la New York.

— Știi cumva dacă mama ta a primit vreodată mesajele? Cele de la mama și de la psihiatru?

— Decca a pomenit ceva de doctor, dar mama nu verifică niciodată robotul. Eu trebuie să ascult mesajele, dacă sunt.

— Dar n-au fost.

— Nu.

Pentru că el le-a șters.

Mergem iar înăuntru, unde doamna Finch stă întinsă pe canapea, cu ochii închiși, în timp ce Decca stă în apropiere, aranjând pe podea bucăți de hârtie. Nu pot s-o ajut, dar o privesc, pentru că seamănă atât de mult cu Finch și post-iturile lui. Kate observă și spune:

— Nu mă întreba ce face. Un alt proiect artistic de-al ei.

— Pot să arunc o privire în camera lui, dacă tot sunt aici?

— Du-te liniștită. Am lăsat totul cum era, știi, pentru când se întoarce.

Dacă se mai întoarce.

La etaj, deschid ușa dormitorului și rămân acolo pentru un moment. Camera încă îi păstrează mirosul – un amestec de săpun și țigări și aerul ăla impetuos, aspru, specific lui Theodore Finch. Deschid ferestrele să las niște aer să pătrundă înăuntru, pentru că e prea mort și stătut, dar apoi le închid la loc, de teamă să nu se ducă aroma de săpun, țigări și Finch. Mă întreb dacă surorile sau mama lui au pus măcar piciorul în camera asta, de când a plecat. Arată absolut neatinsă, iar sertarele sunt tot deschise, așa cum le-am lăsat ultima dată când am fost aici.

Caut din nou prin comodă și birou, apoi prin baie, dar nu-i nimic care să-mi poată spune ceva. Telefonul îmi bâzâie și sar cât colo. Este Ryan, dar îl ignor. Intru în debara. Mă uit printre rafturi și hainele rămase, cele pe care nu le-a luat cu el. Trag de pe un umeraș tricoul lui negru și îl miros, apoi îl strecor în geantă. Mă așez, închid ușa după mine și spun tare:

— OK, Finch. Ajută-mă și tu puțin. Trebuie să fi lăsat ceva în urmă.

Las ca micimea și strâmtoarea debaralei să mă apese și mă gândesc la trucul cu gaura neagră făcut de Sir Patrick Moore, când pur și simplu s-a evaporat. Îmi vine în minte că exact asta este și debaraua lui Finch – o gaură neagră. A intrat aici și a dispărut.

Apoi examinez tavanul. Studiez cerul de noapte pe care l-a creat, dar arată exact ca un cer de noapte și nimic mai mult. Mă uit la peretele de post-ituri, citindu-l pe fiecare în parte până când mă lămuresc că nu mai este nimic nou sau adăugat. Peretele scurt, opus ușii, susține un rastel pentru pantofi, gol, unde obișnuia să-și atârne chitara. Mă îndrept și mă întorc în spate, ca să verific și peretele de care stăteam sprijinită. Și acolo sunt post-ituri, pe care, dintr-un motiv necunoscut, nu le-am observat ultima oară când am fost aici.

Sunt doar două rânduri, având fiecare cuvânt scris pe o bucată separată de hârtie. Primul sună astfel: *mult, trăiască, nimic, timp, acolo, a face, a fost, pentru, destul, el*.

Al doilea: *ape, merge, cu, te, potrivești, dacă, acolo*.

Mă întind după cuvântul „nimic”. Stau cu picioarele încrucișate și cocoșată în față, gândindu-mă la cuvinte. Știu că le-am mai auzit, chiar dacă nu în ordinea asta.

Iar cuvintele din primul șir de pe perete și încep să le sucesc între ele: *nimic nu a fost destul de mult timp acolo pentru el ca să trăiască*.

Tăcând mult timp, nimic să nu mai trăiască acolo pentru el.

Nu a existat nimic care să-l facă să trăiască mult timp.

Acum, al doilea șir. Smulg „merge” de pe perete și îl pun primul. „Cu” este următorul la rând, și tot așa, până obțin: *Va merge cu apele, dacă te potrivești acolo*.

•

Când cobor, nu le mai găsesc decât pe doamna Finch și pe Decca. Ea îmi spune despre Kate că a plecat să-l caute pe Theo și nu a spus când se întoarce. N-am de ales și trebuie să vorbesc cu mama lui Finch. O întreb dacă poate să vină cu mine la etaj. Urcă scările ca o bătrână și trebuie s-o aștept sus. Ajunsă pe palier, ezită.

— Ce este, Violet? Nu cred că pot să mai fac față surprizelor.

— Am găsit un indiciu despre locul unde se află.

Mă urmează în camera lui și se oprește pentru un moment, privind în jur de parcă ar vedea-o pentru prima dată.

— Când a vopsit totul în albastru?

În loc să-i răspund, arăt spre debara:

— Aici, înăuntru.

Stăm amândouă în debaraua lui, iar ea își duce mâna la gură când vede cât de gol e totul, cât de multe au dispărut. Mă ghemuiesc în fața peretelui și îi arăt post-iturile.

— Rândul ăla, primul. Asta a spus când a murit pasărea cardinal.

— Cred că s-a întors într-unul dintre locurile pe care le-am vizitat, un loc cu apă. *Cuvintele sunt scrise* în Valurile, mi-a scris el pe Facebook. La 9:47 dimineața. În același moment ca al farsei Jupiteriano-Plutoniene. Apa ar putea fi la Cariera Bloomington Empire Quarry sau la Cei Șapte Piloni, sau la râul care curge prin fața liceului, sau în cam alte o sută de locuri. Doamna Finch se holbează absentă la perete, și mi-e greu să-mi dau seama dacă mă ascultă măcar.

— Aș putea să vă dau toate indicațiile și să vă spun exact unde să-l căutați. Sunt câteva locuri unde s-ar fi putut duce, dar am o idee destul de bună despre locul în care se află.

Atunci ea se întoarce spre mine, își lasă mâna pe brațul meu și mă strânge atât de tare, încât aproape că pot simți cum se formează o vânătaie.

— Mă termină să-ți cer asta, dar te-ai putea duce tu? Sunt atât de – îngrijorată și – nu cred că aș putea – vreau să spun, în caz că se întâmplă ceva – sau cu el.

Plânge din nou, în felul acela zgomotos și urât, și sunt gata să-i promit orice, doar ca să se oprească.

— Am mare nevoie de tine, să-l aduci acasă.

Violet

26 aprilie (partea a doua)

Nu m-am dus pentru ea sau pentru tatăl lui, ori pentru Kate sau Decca. M-am dus pentru mine. Poate și pentru că știu, cumva, ce o să găsesc. Și poate că și pentru că știu că orice voi găsi este vina mea. Până la urmă, din cauza mea a trebuit să-și părăsească debaraua. Eu am fost cea care l-a împins să iasă de acolo, vorbind cu ai mei și trădându-i încrederea. N-ar fi plecat niciodată dacă n-aș fi fost eu. În plus, îmi spun, Finch ar vrea ca eu să fiu cea care vine după el.

Îmi amintesc drumul spre Prairieton fără să mă uit pe hartă. Îmi sun părinții ca să le spun că o să ajung acasă la un moment dat, dar am ceva de făcut, apoi îi închid tatei telefonul, chiar în momentul în care mă întreabă ceva, și conduc mai departe. Conduc mai repede decât de obicei și sunt înspăimântător, nefiresc de calmă, de parcă altcineva ar conduce spre Prairieton. Nu pornesc muzica. În felul ăsta mă concentrez mai bine la drumul până acolo.

„Dacă albastrul ăsta ar putea rămâne pentru totdeauna; dacă prăpastia asta ar putea rămâne pentru totdeauna.”

Nu a existat nimic care să-l facă să *trăiască*. Primul lucru pe care îl văd este Micul Ticălos, parcat pe o parte a drumului, cu roțile din partea dreaptă, din față și din spate, pe terasament. Trag în spatele lui și opresc motorul. Rămân așa o vreme.

Pot să plec de-aici în clipa asta. Dacă aș pleca, Theodore Finch ar rămâne undeva în lume, trăind și călătorind, chiar dacă fără mine. Țin degetele pe cheia de contact.

Pleacă.

Ies din mașină, în soarele prea cald pentru o lună de aprilie în Indiana. Cerul este albastru, după tot cenușiul copleșitor al ultimelor câteva luni, în afară de această primă zi călduroasă. Îmi las jacheta în mașină.

Trec pe lângă indicatoarele cu „Intrarea interzisă” și pe lângă casa înălțată lângă drum și o apuc pe o cărare.

Urc terasamentul și traversez liniile de cale ferată. Cobor dealul spre ochiul de apă, larg, rotund, cu apă albastră, încercuit de copaci. Nici nu știu cum de n-am observat de prima dată – apa este albastră ca ochii lui.

Locul este pustiu și liniștit. Atât de pustiu și atât de liniștit, încât aproape că îmi vine să fac stânga-mprejur și să mă întorc la mașină.

Însă atunci le zăresc.

Hainele lui, pe țărm, grijuliu împăturite și vrăfuite, tricoul cu guler deasupra blugilor, care sunt peste geaca de piele, care este așezată peste bocancii negri de piele. De parcă ar fi debaraua lui. Numai că aici. Pe mal.

Mult timp, nici nu mă mișc. Pentru că, dacă stau aici în felul ăsta, Finch încă există într-un fel sau altul. Apoi: îngenunchez lângă mormanul de haine și pun mâna pe ele, ca și când, făcând asta aș putea afla unde este și când a ajuns aici. Hainele sunt calde de la soare. Îi găsesc telefonul îndesat într-unul dintre bocanci, dar este complet mort. În celălalt bocanc, ochelarii de tocilar și cheile de la mașină. În jacheta de piele găsesc harta noastră, împăturită la fel de grijuliu ca și hainele. Fără să mă gândesc, o pun în geantă.

— Marco, șoptesc.

Apoi: Aștept.

— Marco, spun mai tare.

Îmi scot pantofii și haina și îmi așez cheile și telefonul lângă teancul ordonat al hainelor lui Finch. Mă urc pe marginea pietroasă și sar în apă, iar respirația mi se taie din cauză că e rece, nu caldă. Calc apa în cercuri, ținând capul afară, până îmi recapăt respirația. Apoi trag aer în piept și mă scufund, spre adâncul unde apa e ciudat de limpede.

Înaintez cât de adânc pot, îndreptându-mă direct spre fund. Apa se întunecă pe măsură ce mă afund mai adânc și, prea curând, trebuie să mă împing spre suprafață, ca să-mi umplu plămânii cu aer. Mă scufund iar și iar, înaintând cât de adânc îndrăznesc, înainte de a rămâne fără aer. Înot de la un capăt la celălalt, înainte și înapoi. Vin la suprafață, apoi intru iar în adânc. De fiecare dată pot să stau un pic mai mult, dar nu atât de mult ca Finch, care poate să-și țină respirația minute întregi.

Putea să și-o țină.

Pentru că, la un moment dat, știu: s-a dus. Nu este undeva. Nu este nicăieri.

Chiar și după ce îmi dau seama că știu, mă scufund și înot și mă scufund și înot, sus și jos, înapoi și înainte până când, în cele din urmă, când n-o mai pot face, înot în craul până la mal, extenuată, cu plămânii îngreunați, cu mâinile tremurând.

În timp ce formez 911, îmi spun: Nu e nicăieri. Nu este mort. Doar că a găsit acea altă lume.

Șeriful din districtul Vigo sosește împreună cu pompierii și o ambulanță. Stau pe mal, înfășurată într-o pătură pe care mi-a dat-o cineva, și mă gândesc la Finch, la Sir Patrick Moore, la găurile negre și la văgăunile albastre, la ochiurile de apă fără fund, la stelele care explodează și la orizontul evenimentului, și la un loc atât de întunecat, încât lumina nu mai poate ieși, odată ce a intrat.

Acum vin niște străini care mișună împrejur, probabil proprietarii terenului și ai casei. Au copii, cărora femeia le acoperă ochii și pe care îi tot gonește, strigând la ei să intre în casă și să nu iasă până când nu le spune ea, indiferent ce se întâmplă.

— Ai naibii copii, zice bărbatul, și nu se referă la ai lui, ci la copii în general, copii ca mine și ca Finch.

Bărbații se scufundă iar și iar, trei sau patru dintre ei – cu toții arată la fel. Aș vrea să le spun să nu se mai deranjeze, că nu vor găsi nimic, el nu-i aici. Dacă cineva ar putea ajunge într-o altă lume, acela e Theodore Finch.

Chiar și atunci când îi aduc trupul la suprafață, umflat, tumefiat și vânăt, eu îmi spun: *Nu e el. E altcineva. Chestia asta umflată, tumefiată și vânătă, cu pielea moartă, moartă de tot, nu este cineva pe care să-l recunosc sau să-l știu*. Le spun și lor. Mă întreabă dacă mă simt suficient de tare ca să-l identific, și le spun:

— Nu-i el. Asta e o chestie umflată, tumefiată, vânătă, moartă de tot, și nu o pot identifica, pentru că nu am mai văzut-o niciodată.

Și îmi întorc privirea.

Șeriful se ghemuiește lângă mine.

— O să fie nevoie să-i anunțăm părinții.

Îmi cere numărul lor de telefon, dar îi spun:

— O să-i anunț eu. Ea a fost cea care mi-a cerut să-l caut. Ea a vrut ca eu să-l găsesc. Eu o să sun. *Dar nu-i el, nu vezi? Oamenii ca Theodore Finch nu mor. Ei doar hoinăresc.*

Sun la telefonul pe care familia nu-l folosește niciodată. Mama lui răspunde de la primul țârâit, de parcă ar fi stat acolo, așteptând. Dintr-un motiv necunoscut, asta mă înfurie și-mi vine să-i închid telefonul în nas și să-l arunc în apă.

— Alo? spune ea. Alo?

În vocea ei este ceva pătrunzător, plin de speranță și înfricoșat.

— Oh, Doamne. *Alo*?!

— Doamna Finch? Sunt Violet. L-am găsit. Era exact unde m-am gândit că o să fie. Îmi pare foarte rău.

Vocea îmi sună ca venind din adâncuri sau de parcă aș telefona dintr-o altă țară. Mă ciupesc de braț pe interior, făcându-mi semne roșii, fiindcă dintr-odată îmi dau seama că nu mai simt nimic.

Mamei lui îi scapă un sunet pe care nu l-am mai auzit până acum, foarte jos, gutural și teribil. Încă o dată, mi-aș dori să arunc telefonul în apă ca s-o fac să se oprească, dar în schimb repet întruna „Îmi pare rău”, iar și iar, ca un disc stricat, până când șeriful îmi desprinde telefonul din mână.

În timp ce vorbește cu ea, mă întind pe jos, cu pătura înfășurată în jurul meu, spunând spre cer:

— Fie ca ochii tăi să meargă spre soare, spre vânt sufletul tău… Ești toate culorile într-una singură, în plină strălucire.

Violet

3 mai

Stau în fața oglinzii și îmi cercetez chipul. Sunt din cap până-n picioare îmbrăcată în negru. Fustă neagră, sandale negre și tricoul negru al lui Finch, peste care mi-am pus o curea. Fața îmi arată ca de obicei, doar că diferită. Nu este chipul adolescentei lipsite de griji, acceptată la patru facultăți, cu părinți buni, și prieteni buni, și cu toată viața înainte. Este chipul unei fete triste și singure, căreia i s-a întâmplat ceva rău. Mă întreb dacă voi mai arăta vreodată ca înainte sau dacă o să văd mereu aceleași lucruri când mă uit în oglindă – pe Finch, pe Eleanor, pierderea, suferința, vinovăția, moartea.

Dar ceilalți își vor da seama? Îmi fac o poză cu telefonul, zâmbind fals, și când mă uit la ea, o văd pe Violet Markey. Aș putea s-o postez chiar acum pe Facebook și nimeni n-ar ști că mi-am făcut-o După, și nu Înainte.

Părinții mei se oferă să mă însoțească la înmormântare, dar îi refuz. Mă supraveghează prea îndeaproape și sunt cu ochii pe mine. De fiecare dată când mă întorc, le văd privirile îngrijorate și felul în care se uită unul la celălalt, și mai e ceva – furie. Nu mai sunt supărați pe mine, pentru că sunt furioși pe doamna Finch, probabil și pe Finch, chiar dacă nu au spus asta. Tata, ca de obicei, e mai vocal decât mama și îl aud vorbind despre „femeia aia” și cum i-ar plăcea să-i zică vreo două *bine simțite*, înainte ca mama să apuce să-l șușuie și să-i spună *ar putea să te audă Violet*.

Familia lui stă în primul rând. Și plouă. Este pentru prima dată când îl văd pe taică-său, care este înalt și lat în spate, arătos ca un star de cinema. O femeie ștearsă și timidă, pesemne mama vitregă a lui Finch, stă lângă el ținându-și brațul în jurul unui băiețel plăpând, cu ochelari uriași. Lângă el le văd pe Decca, apoi pe Kate, și apoi pe doamna Finch. Toată lumea plânge, chiar și tatăl.

Golden Acres este cel mai mare cimitir din oraș. Stăm în vârful unui deal, lângă sicriu, a doua ceremonie funerară la care particip în decursul unui an, chiar dacă Finch voia să fie incinerat. Preotul citește versete din Biblie, iar familia plânge, toată lumea plânge, chiar și Amanda Monk și unele dintre majorete. Sunt prezenți și Ryan și Roamer, și alți aproape două sute de copii de la școală. Îl văd și pe directorul Wertz, pe domnul Black și pe doamna Kresney, precum și pe domnul Embry, de la cabinetul de consiliere psihologică. Eu stau pe margine

alături de părinții mei – care au insistat să vină – și lângă Brenda și Charlie. A venit și mama Brendei, care își ține mâna pe umărul fiicei ei.

Charlie stă cu mâinile încrucișate în fată, țintuind sicriul. Brenda îl fixează cu ochi uscați și furioși pe Roamer și restul turmei smiorcăitoare. Știu ce simte. Aici sunt toți ăia care îl făceau „ciudat" și care nu i-au dat niciodată atenție, decât ca să facă mișto de el și să împrăștie zvonuri pe seama lui, iar acum plâng precum bocitoarele profesioniste, ca alea tocmite în Taiwan sau în Orientul Mijlociu ca să cânte, să plângă și să se tăvălească pe jos. Și familia lui e la fel de rea. După ce preotul termină slujba, se îndreaptă cu toții spre ei ca să le strângă mâinile și să le transmită condoleanțe. Familia le primește de parcă le-ar merita. Mie nu-mi spune nimeni nimic.

Așa că stau tăcută, îmbrăcată cu tricoul lui Finch, gânditoare. În tot ce a spus, preotul nu a pomenit nimic despre sinucidere. Familia spune că moartea lui a fost un accident, pentru că n-au găsit un bilet de sinucigaș, astfel că și preotul vorbește despre tragedia ca cineva să moară atât de tânăr, despre o viață terminată atât de repede, despre lucruri pe care nu le va mai putea face niciodată. Stau aici, gândindu-mă că nu a fost deloc un accident și că „victima unui act suicidal" este o sintagmă interesantă. Partea cu victima presupune că n-au avut de ales. Și poate Finch a simțit că nu are de ales, sau poate că nici n-a încercat de fapt să se sinucidă, ci doar a încercat să atingă fundul apei. Dar nu voi ști niciodată cum a fost de fapt, nu-i așa?

Apoi mă gândesc: „Nu poți să-mi faci una ca asta. Tu erai ăla care-mi dădea lecții despre viață. Tu erai ăla care spunea că trebuie să ies din asta, să văd ce este exact sub nasul meu, să profit cât mai mult, să nu-mi doresc să treacă timpul și să îmi găsesc muntele, pentru că muntele meu mă așteaptă, și toate pledoariile alea pentru viață. Dar apoi pleci. Nu poți să faci asta, pur și simplu. Mai ales când știi prin ce am trecut când am pierdut-o pe Eleanor".

Încerc să-mi amintesc ultimele cuvinte pe care i le-am spus, dar nu reușesc. Știu doar că erau furioase, obișnuite și deloc remarcabile. Ce i-aș fi spus dacă aș fi știut că n-am să-l mai văd vreodată?

Când lumea începe să plece, Ryan vine la mine și mă întreabă:

— Te sun mai târziu?

Este o întrebare, așa că îi răspund dând din cap. Face și el același gest și pleacă.

Charlie bombăne:

— Ce adunătură de ipocriți!

Nu știu sigur dacă vorbește despre colegii noștri de clasă, despre familia lui Finch sau despre întreaga comunitate.

Apoi Bren spune, cu o voce spartă:

— De undeva, Finch ne vede, vede toată scena asta gen „La ce să te aștepți?" Sper că le arată degetul.

Domnul Finch este cel care a identificat cadavrul. Și-a recunoscut fiul după amprenta dentară și cicatricea de pe burtă, cea pe care el i-a provocat-o. Raportul a spus că, în momentul în care a fost găsit, Finch era mort probabil de câteva ore bune.

— Crezi într-adevăr că este undeva? spun eu.

Brenda clipește spre mine.

— Adică, oriunde? Vreau să spun că mi-ar plăcea să cred că, oriunde s-ar afla, poate că nu ne poate vedea, pentru că e viu și se află într-o altă lume, mai bună decât asta. Genul de lume pe care ar fi creat-o el, dacă ar fi putut. Mi-ar plăcea să trăiesc într-o lume făurită de Theodore Finch.

Îmi spun: „Pentru o vreme, chiar am făcut-o".

Înainte ca Brenda să-mi poată răspunde, mama lui Finch apare dintr-odată lângă mine, cercetându-mi fața cu ochii ei înroșiți. Mă strivește într-o îmbrățișare și mă ține de parcă ar avea de gând să nu-mi mai dea drumul.

— Oh, Violet, plânge ea. Oh, copilă scumpă. Ești bine?

O bat ușor cu palma, cum faci cu un copil, dar apoi apare domnul Finch, mă îmbrățișează și el cu brațele lui mari, sprijinindu-se cu bărbia pe capul meu. Nu pot respira, apoi simt cum mă trage cineva, iar tata spune:

— Cred că o s-o ducem acasă.

Are vocea tăioasă și rece. Mă las dusă la mașină.

•

Acasă, îmi ciugulesc cina și îi aud pe ai mei vorbind despre familia Finch, cu voci perfect controlate, plate, ca nu cumva să mă supere.

Tata:

— Tare aș fi vrut astăzi să le spun vreo două oamenilor ălora.

Mama:

— N-avea niciun drept să-i ceară lui Violet să facă așa ceva.

Se uită spre mine și spune, un pic cam senină:

— Mai vrei legume, draga mea?

Eu:

— Nu, mulțumesc.

Înainte ca ei să poată începe vreo discuție despre Finch și despre egoismul sinuciderii, precum și despre faptul că el și-a luat singur viața, pe când lui Eleanor i-a fost luată, *fără ca ea să poată avea un cuvânt de spus* – un lucru atât de inutil, nesăbuit și prostesc – îi rog să mă scuze, chiar dacă abia m-am atins de mâncare. Nu trebuie să ajut la strânsul mesei, așa că urc în camera mea și mă așez în debara. Calendarul meu este îndesat într-un colț. Îl desfac, îl îndrept și mă uit la zilele necompletate, prea multe ca să fie numărate, zilele pe care nu le-am mai marcat, pentru că pe acelea mi le petreceam cu Finch.

Îmi spun:

Te urăsc.

Dacă aș fi știut.
Dacă ți-aș fi fost de ajuns.
Te-am dezamăgit.
Aș vrea să fi putut face ceva.
Ar fi trebuit să fac ceva.
Este vina mea?
De ce nu am fost de ajuns?
Întoarce-te.
Te iubesc.
Îmi pare rău.

Violet

Mai – prima, a doua și a treia săptămână

La școală, toți elevii par să țină doliu. Sunt o grămadă de haine negre și în fiecare clasă se aud suspine. Cineva i-a construit lui Finch un altar, într-una dintre cutiile alea mari de sticlă de pe coridorul principal, de lângă biroul directorului. Poza lui de la școală a fost mărită și au lăsat cutia deschisă, așa că ne putem aduce cu toții omagiul – *Dragă Finch*, așa încep toate. *Te iubim cu toții și ne lipsești. Te iubim. Ne lipsești*.

Aș vrea să le rup pe toate în bucăți și să le arunc într-un morman de cenușă, laolaltă cu toate celelalte vorbe rele și false, pentru că exact acolo le este locul.

Profesorii ne reamintesc faptul că mai sunt numai cinci săptămâni de școală și ar trebui să mă bucur, dar nu simt nimic. Simt o grămadă de nimic zilele astea. Am plâns de câteva ori, dar în genere mă simt pustiită, de parcă orice aș fi avut care mă făcea să simt, să sufăr, să râd și să iubesc mi-a fost îndepărtat chirurgical, lăsându-mă scobită ca o cochilie.

Îi spun lui Ryan că nu mai putem fi decât prieteni, ceea ce este foarte bine, pentru că nu mai vrea să se atingă de mine. Nimeni nu mai vrea. De parcă s-ar teme că sunt contagioasă. Parte a fenomenului sinucidere-prin-asociere.

La prânz stau cu Brenda, Lara și cu Brianele, până când, în miercurea de după înmormântarea lui Finch, Amanda trece pe lângă noi, își lasă jos tava și, fără să le privească pe celelalte fete, îmi spune:

— Îmi pare rău pentru Finch.

Pentru un moment, mă gândesc că Brenda o să-i tragă una, și într-un fel chiar vreau s-o facă sau măcar să văd ce s-ar întâmpla dacă ar face-o. Dar pentru că Brenda rămâne nemișcată, dau din cap spre Amanda:

— Mulțumesc.

— N-ar fi trebuit să-l fac „ciudat”. Și aș vrea să știi că m-am despărțit de Roamer.

— Prea puțin, prea târziu, mormăie Brenda. Se ridică brusc și bate în masă, făcând ca totul să zbârnâie. Își ia tava, îmi spune că ne vedem mai târziu și pleacă hotărât.

•

Joi mă întâlnesc cu domnul Embry, pentru că directorul Wertz și conducerea școlii au cerut ca toți prietenii și colegii de clasă ai lui Finch să aibă cel puțin o sesiune de consiliere, deși Părinții, cum le spun mama și tata domnului și doamnei Finch, insistă că a fost un accident, ceea ce, presupun, ne permite să-l jelim într-o manieră deschisă, sănătoasă, neblamabilă. Nu-i nevoie să ne fie rușine sau să fim jenați, din moment ce suicidul n-a fost invocat.

L-am cerut pe domnul Embry în locul doamnei Kresney, pentru că el a fost consilierul lui Finch. Din spatele biroului său, se încruntă la mine și mă întreb, brusc, dacă o să mă învinuiască și el așa cum o fac eu însămi.

N-ar fi trebuit niciodată să sugerez să mergem pe Strada Podului. Ce s-ar fi întâmplat dacă am fi luat-o pe celălalt drum? Eleanor ar fi încă aici.

Domnul Embry își drege vocea.

— Îmi pare rău pentru Finch. Era un puști de treabă, cu probleme mari, care ar fi trebuit să primească mai mult ajutor.

A reușit să-mi capteze atenția.

Apoi adaugă:

— Mă simt responsabil.

Îmi vine să-i arunc pe podea computerul și cărțile, să le fac bucăți. *Tu nu te poți simți responsabil. Eu sunt responsabilă. Nu-mi lua chestia asta.*

— Dar nu sunt, a adăugat el. Am făcut tot ce aș fi putut face. Aș fi putut să fac mai mult? Se poate. Da. Mereu putem face mai mult. Este greu să răspunzi la întrebarea asta și, până la urmă, e și inutil. S-ar putea să simți și tu ceva asemănător și să fi avut gânduri de felul ăsta.

— Eu știu că aș fi putut face mai mult. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se întâmplă.

— Nu putem întotdeauna să vedem lucruri pe care ceilalți nu ne lasă să le vedem. Mai ales dacă se străduiesc atât de mult ca să le ascundă.

Domnul Embry culege de pe birou o cărțulie subțire și citește:

— Ești un supraviețuitor, și unul dintre lucrurile pe care le presupune acest titlul nedorit, supraviețuirea ta – supraviețuirea ta *emoțională* –, va depinde de cât de bine vei ști să faci față acestei tragedii. Vestea proastă: faptul că ai supraviețuit pe locul al doilea în clasamentul celor mai rele experiențe din viața ta. Vestea bună: răul cel mai mare a trecut deja.

Îmi dă cartea. *SOS: Ghid practic pentru supraviețuitorii unei sinucideri*.

— aș vrea s-o citești, dar și să vii să vorbim, să vorbești cu părinții tăi, cu prietenii tăi. Ultimul lucru pe care l-am dori este să ții toate lucrurile astea în tine. Ați fost apropiați, ceea ce înseamnă că o să te simți furioasă, pierdută, negativistă și îndurerată, lucruri pe care le-ai fi simțit față de oricare altă moarte, dar moartea asta este diferită, așa că nu te judeca prea aspru.

— Familia lui spune că a fost un accident.

— Și poate că așa a și fost. Oamenii încearcă să treacă peste asta, fiecare cum poate. Singura mea grijă ești tu. Nu poți fi răspunzătoare pentru fiecare – nici pentru sora ta, nici pentru Finch. Cât despre ce i s-a întâmplat surorii tale – ea n-a avut nicio șansă. Și poate că și Finch a simțit că n-are nicio șansă, deși avea.

Se încruntă privind spre un punct fix în spatele meu și e clar că rememorează tot ce s-a întâmplat – fiecare conversație sau întâlnire cu Finch – la fel cum o fac și eu de când s-a întâmplat.

Ceea ce nu pot și nici nu-i spun e că îl văd pe Finch peste tot – pe culoarele școlii, pe stradă, la mall. Îmi amintesc de el chipul altcuiva, mersul altcuiva sau râsul altcuiva. Mă simt de parcă aș fi înconjurată de o mie de Finch diferiți. Mă întreb dacă asta o fi normal, dar nu rostesc întrebarea cu voce tare.

Ajunsă acasă, mă întind în pat și citesc toată cartea și, pentru că nu are decât treizeci și șase de pagini, nu durează mult. Ce îmi rămâne în minte nu sunt decât aceste două rânduri: *Speranța ta stă în acceptarea faptului că viața ta, așa cum e ea acum, ți se așterne în față, schimbată pentru totdeauna. Dacă vei putea face asta, liniștea pe care o cauți va veni.*

Schimbată pentru totdeauna.

Sunt schimbată pentru totdeauna.

•

La cină, îi arăt mamei cartea pe care mi-a dat-o domnul Embry. O citește în timp ce mănâncă, fără să scoată o vorbă, în timp ce tata și cu mine încercăm să purtăm o conversație despre facultate.

— Te-ai decis unde mergi, V?

— Probabil la UCLA.

Sunt tentată să-i spun tatei să aleagă el o școală, pentru că, în fond, ce contează? Toate sunt la fel.

— Atunci ar trebui să-i anunți cât mai repede.

— Cred că da. O să am grijă să mă ocup de asta.

Tata se uită spre mama căutând un sprijin, dar ea citește, uitând cu totul de mâncare.

— Te-ai gândit să candidezi și la NYU, pentru sesiunea de admiteri din primăvară?

— Nu, dar poate ar trebui să mă ocup chiar acum. Vă supărați dacă mă ridic?

Aș vrea să fug, departe de broșură, de ei și de orice discuție despre viitor.

Tata pare ușurat.

— Desigur că nu. Du-te.

Și el, și eu suntem bucuroși că plec. E mai ușor așa, pentru că altfel ar trebui să ne facem față reciproc, și lui Eleanor, și chestiei ăsteia care s-a întâmplat cu Finch. În momente ca astea, sunt bucuroasă că nu sunt părinte și mă întreb dacă voi fi vreodată. Trebuie să fie teribil sentimentul de a iubi pe cineva și de a nu fi în stare să-l ajuți.

De fapt, știu exact cum e.

•

La o întrunire generală cu toți elevii școlii, pe care o ținem în a doua joi după înmormântarea lui Finch, este adus un expert în arte marțiale din Indianapolis, care ne vorbește despre siguranța personală și cum să ne apărăm, de parcă sinuciderea ar fi ceva ce te atacă pe stradă, apoi ne arată un film despre adolescenți drogați. Înainte de a se stinge luminile, directorul Wertz ne spune că o parte din film este cam explicit, dar că este important să vedem realitățile consumului de droguri.

Imediat ce începe filmul, Charlie se apleacă spre mine și îmi spune că motivul pentru care ni-l arată este că umblă un zvon, cum că Finch ar fi luat ceva, și de aia a murit. Singurii oameni care știu că nu-i așa suntem Charlie, Brenda și cu mine.

Când unul dintre actorii adolescenți ia o supradoză, ies din sală. Ajung afară și vomit într-o pubelă.

— Ești bine?

Amanda stă pe podea, sprijinită cu spatele de zid.

— Nu te-am văzut.

Mă îndepărtez de pubelă.

— N-am putut suporta nici cinci minute din chestia aia.

Mă așez și eu pe jos, la câțiva centimetri de ea.

— Ce-ți trece prin minte când te gândești la…?

— La…

— Sinucidere. aș vrea să știu ce simți, ce simte un om despre asta. Aș vrea să știu de ce.

Amanda își privește insistent mâinile.

— Pot să-ți spun doar cum mă simt eu. Urâtă. Dezgustătoare. Proastă. Nesemnificativă. Neimportantă. Uitată. Te simți de parcă n-ai avea de ales. De parcă ăsta ar fi cel mai logic lucru pe care l-ai putea face, pentru că ce altceva a mai rămas? Te gândești: „Nimeni nu-mi va simți lipsa. Nici nu-și vor da seama că am dispărut. Lumea va merge înainte și nu va conta că eu nu voi mai fi aici. Poate că ar fi fost mai bine să nu fi fost niciodată".

— Dar nu simți mereu lucrurile astea. Adică, ești Amanda Monk. Ești populară, părinții tăi se poartă frumos cu tine. Frații tăi se poartă frumos cu tine.

„Toți se poartă frumos cu tine, pentru că le e prea frică să n-o facă”, îmi spun.

Mă privește și-mi spune:

— În momente ca alea, nimic nu mai contează. E ca și cum toate lucrurile alea se întâmplă altei persoane, pentru că tu ești întunecat complet pe dinăuntru, iar întunericul ăla te golește de toate. Nu te gândești nici măcar la ce se va întâmpla cu cei pe care îi lași în urmă, pentru că singurul lucru la care îți stă mintea ești tu însuți.

Își încolăcește genunchii cu brațele.

— Finch a fost vreodată la medic?

— Nu știu.

Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știu despre el. Cred că acum nici nu le voi mai afla vreodată.

— Cred că părinții lui nu au vrut să accepte că ar fi ceva în neregulă cu el.

— A încercat să se dreagă singur, pentru tine.

Știu că încearcă să mă facă să mă simt mai bine, dar mai rău îmi face.

*

A doua zi, la ora de geografie a Statelor Unite, domnul Black stă la tablă, scrie *4 iunie* și apoi subliniază.

— A venit momentul… oameni buni… curând proiectele voastre trebuie să fie gata… așadar, concentrați-vă, concentrați-vă… concentrați-vă. Vă rog să veniți… la mine cu orice fel de… întrebări, altfel aștept… de la voi… să le terminați la timp… dacă nu chiar înainte.

Când sună de ieșire, îmi spune:

— Aș vrea să… vorbesc cu tine, Violet.

Rămân la locul meu, lângă pupitrul unde stătea odată Finch, și aștept. După ce iese și ultima persoană, domnul Black închide ușa și se cufundă în scaunul lui.

— Am vrut să vorbesc… cu tine, ca să văd… dacă ai nevoie de vreun ajutor… și, de asemenea, să-ți spun… să stai liniștită și să-mi dai orice… ai până la momentul ăsta… Evident… înțeleg… că există circumstanțe… atenuante.

Circumstanțe atenuante. Asta-s eu. Asta este Violet Markey. Violet cea schimbată-pentru-totdeauna, biata de ea, și circumstanțele ei atenuante. Trebuie să aveți grijă cu ea, pentru că este fragilă și se poate sparge când i se cere să facă același lucru ca ceilalți.

— Mulțumesc, dar sunt bine.

Pot s-o fac. Pot să le arăt că nu sunt o păpușă de porțelan, pe care trebuie s-o mânuiești cu grijă. Mi-aș fi dorit numai ca Finch și cu mine să fi pus laolaltă toate călătoriile noastre și poate să o fi documentat un pic mai bine pe fiecare. Am fost atât de ocupați să trăim momentul, încât n-am prea multe de arătat, în afară de un caiet umplut pe jumătate, câteva poze și o hartă cu însemnări.

*

Seara mă torturez citind mesajele noastre de pe Facebook, mergând în urmă până la primul dintre ele. Apoi, chiar dacă îmi dau seama că el nu-l va citi niciodată, deschid caietul nostru și încep să scriu.

Scrisoare către cineva care s-a sinucis – de Violet Markey.

Unde ești? Și de ce ai plecat? Presupun că nu voi afla niciodată. Oare din cauză că te-am supărat? Pentru că am încercat să te ajut? Pentru că n-am răspuns când ai aruncat cu pietricele în geam? Ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi răspuns? Ce mi-ai fi spus? Aș fi putut să te conving să rămâi sau să te fac să te răzgândești în legătură cu ceea ce ai făcut? Sau asta s-ar fi întâmplat oricum?

Știi că acum viața mea este schimbată pentru totdeauna? Mă gândesc că ăsta-i adevărul, pentru că tu mi-ai arătat Indiana și, făcând asta, m-ai obligat să ies din camera mea și să intru în lume. Chiar și atunci când nu călătoream, chiar și de pe podeaua debaralei tale, mi-ai arătat lumea. N-am știut că viața mi se va schimba pentru totdeauna pentru că tu m-ai iubit și apoi m-ai părăsit, într-un fel atât de definitiv.

Așa încât cred că până la urmă nu există niciun Mare Manifest, chiar dacă tu m-ai făcut să cred că da. Presupun că nu a fost decât un proiect pentru școală.

N-am să te iert niciodată pentru că m-ai părăsit. Aș vrea ca tu să mă poți ierta pe mine. Mi-ai salvat viața.

Și, la final, scriu simplu: *Eu de ce n-am putut s-o salvez pe a ta*?

Mă las pe spate și văd pe birou panoplia de post-ituri pentru Germene. Am adăugat o categorie nouă: întreabă un expert. Ochii îmi alunecă de la asta la bucățica de hârtie care descrie despre ce este revista. Apoi se opresc asupra ultimului rând: *Începe de aici*.

Sar ca arsă și scotocesc prin cameră. La început nu-mi pot aminti ce am făcut cu harta. Mă panichez și asta mă face să tremur, pentru că – dacă am pierdut-o? Ar fi încă o parte din Finch pierdută pentru totdeauna.

În cele din urmă o găsesc în geanta mea, a treia oară când verific, ca și când ar fi apărut de nicăieri. O desfac și mă uit la punctele încercuite care ne-au mai rămas. Mai sunt încă cinci locuri pe care ar trebui să le văd de una singură. Finch le-a numerotat pe toate, așa că sunt, într-un fel, așezate în ordine.

Violet

Prima și a doua călătorie restantă

Milltown, cu o populație de 815 persoane, se află în apropierea graniței cu Kentucky. Trebuie să mă opresc și să întreb pe cineva cum ajung la copacii cu pantofi. O femeie pe nume Myra mă îndrumă spre un loc numit Văgăuna

Dracilor. Nu-mi ia mult până ies de pe drumul asfaltat și curând conduc pe un drumeag îngust și murdar, privind în sus, așa cum mi-a spus Myra să fac. Tocmai când mă gândesc că m-am rătăcit, ajung la o intersecție în cruce, înconjurată de copaci.

Trag pe dreapta și ies din mașină: în depărtare aud țipetele și râsetele copiilor. Copacii umplu cele patru zări, iar ramurile lor sunt pline cu pantofi. Sute și sute de pantofi. Cei mai mulți sunt atârnați de crengi cu ajutorul șireturilor, ca niște ornamente de Crăciun. Myra spune că nu prea știe cum a început totul sau cine a lăsat aici prima pereche, dar oamenii călătoresc de peste tot doar ca să decoreze copacii. Circulă și un zvon că Larry Bird, jucătorul de baschet, ar fi lăsat pe-aici pe undeva niște pantofi.

Regula e simplă: lasă o pereche de pantofi în urma ta. Am adus din dulapul meu o pereche de Chuck Taylors verzi și o pereche de Keds galbeni din dulapul lui Eleanor. Stau cu capul pe spate, încercând să mă hotărăsc unde să-i pun. Am să-i atârn împreună în copacul inițial, cel mai încărcat cu pantofi, lovit de fulger de mai multe ori – îmi dau seama de asta privindu-i trunchiul mort și înnegrit.

Scot din buzunar un marker și scriu pe laterala unuia dintre pantofii Chuck Taylor *Ultraviolet Remarkey-bila*, apoi data. Îi atârn pe una dintre crengile mai joase ale copacului originar, fiindcă pare prea fragil ca să mă urc în el. Trebuie să sar puțin ca să ajung la creangă, iar pantofii se zbat și se răsucesc înainte de a rămâne atârnați.

Asta-i tot. Nu mai e nimic de văzut. E un drum destul de lung doar pentru niște copaci și niște pantofi vechi, dar îmi spun că nu trebuie să privesc lucrurile așa. Poate să fie și ceva magie aici. Stau și mă uit la ei, umbrindu-mi ochii de soare și, chiar când să mă întorc la mașină, îi văd: sus de tot, pe cea mai înaltă ramură a copacului originar, atârnând singuri. O pereche de tenişi cu șireturi fosforescente, cu inițialele *TF* scrise cu negru pe ambii pantofi. Un pachet de țigări American Spirits albastru răsare din interiorul unuia dintre ei.

A fost aici.

Privesc în jur, ca și cum l-aș putea vedea chiar acum, dar nu sunt decât eu și copiii râzând și chiuind undeva în apropiere. Când a venit? Oare după ce a dispărut? Înainte?

Stau aici și ceva nu-mi dă pace. Creanga cea mai înaltă, îmi spun. Creanga cea mai înaltă. Îmi caut telefonul, dar este în mașină, așa că alerg până acolo, smucesc portiera și mă aplec peste scaun. Stau pe jumătate înăuntru, pe jumătate în afară, rulând mesajele de la Finch. Fiindcă cele recente nu sunt numeroase, nu-mi ia mult ca să-l găsesc. *Sunt pe creanga cea mai înaltă*. Verific data. La o săptămână după ce a plecat.

El a fost aici.

Citesc și celelalte mesaje: *Suntem scriși în culori*. *Cred în semne. Strălucirea lui Ultraviolet. Este atât de minunat să fii minunat în Privat*.

Găsesc harta și urmăresc cu degetul drumul spre următorul loc. Este la câteva ore depărtare, la nord-vest de Muncie. Mă uit cât e ceasul, pornesc motorul și plec la drum. Am sentimentul că știu încotro mă îndrept și sper să nu fie prea târziu.

•

Cea mai mare minge de vopsea din lume este proprietatea lui Mike Carmichael. Spre deosebire de copacii cu pantofi, aceasta a fost desemnată atracție turistică. Mingea are nu doar propriul site, ci este și înscrisă în Cartea Recordurilor.

Este un pic după ora patru când ajung în Alexandria. Mike Carmichael și soția lui mă așteaptă, pentru că i-am sunat de pe drum. Parchez lângă construcția ce pare să adăpostească mingea – un fel de hambar-magazie – și bat la ușă, cu inima bubuindu-mi în piept.

Nu-mi răspunde nimeni, și atunci încerc clanța, dar este încuiat, așa că pornesc spre casă, cu inima bătând și mai tare, pentru că – dacă a mai fost cineva aici după el? Dacă au pictat ceva peste orice ar fi putut scrie Finch? Totul va fi pierdut atunci, iar eu nu voi ști niciodată, și va fi de parcă el n-ar fi ajuns niciodată aici.

Bubui în ușa din fată, mai tare decât aș fi vrut, și la început îmi spun că poate nu sunt acasă, dar apoi se apropie un bărbat cu părul alb și un zâmbet prevenitor, vorbind mereu, scuturându-mi mâna și zicându-mi să-i spun pe nume.

— De unde ești, domnișoară?

— Bartlett.

Nu-i spun că tocmai am sosit din Milltown.

— Bartlett este un oraș frumos. Mergem câteodată acolo, la restaurantul Gaslight.

Inima îmi bubuie în urechi, atât de tare încât chiar mă întreb dacă n-o aude și el. Îl urmez în hambarul-magazie, iar el îmi spune:

— Am început mingea asta de vopsea cu treizeci și cinci de ani în urmă. De fapt, cum s-a întâmplat: în timpul liceului lucram într-un magazin de vopseluri, și asta se întâmpla înainte ca tu să te fi născut, probabil înainte de a se fi născut chiar și părinții tăi. Mă jucam în magazin de-a prinsul și aruncatul, împreună cu un prieten, și ne-a căzut mingea într-un bidon de vopsea. M-am gândit atunci ce ar fi dacă aș vopsi-o într-o mie de straturi? Și așa am făcut.

Deschide ușa și intrăm într-o încăpere mare și luminoasă, care miroase a vopsea, iar acolo, în mijloc, atârnă o minge enormă, de mărimea unei mici planete. Bidoanele de vopsea se înșiră peste tot pe jos și pe pereți, iar pe un alt perete sunt înșirate fotografii cu mingea în diferite etape. Mike îmi spune cum încearcă s-o picteze zilnic, dar i-o tai scurt:

— Mă scuzați, dar un prieten de-al meu a fost pe aici de curând și aș vrea să știu dacă vi-l amintiți, și poate și dacă a scris ceva pe minge.

I-l descriu pe Finch, iar Mike își freacă bărbia și începe să încuviințeze din cap:

— Da, da. Mi-l amintesc. Simpatic tânăr. Nu a stat mult. A folosit vopseaua asta, de aici.

Îmi arată un bidon de vopsea mov, cu numele culorii scris pe capac: *Violet*.

Privesc mingea, și nu este mov. Este galbenă ca soarele. Simt cum inima mi se scufundă precum o piatră. Mă uit în podea și aproape că mă aștept s-o văd zăcând acolo.

— Mingea a fost repictată, spun.

Am ajuns prea târziu. Prea târziu pentru Finch. Prea târziu încă o dată.

— Pe toți cei care vor să scrie ceva îi rog să repicteze mingea înainte de a pleca. În felul ăsta, e gata pentru următoarea persoană. O tablă curată. Vrei și tu să adaugi un strat?

Aproape că îl refuz, dar pentru că nu am adus nimic de lăsat în urmă, accept să iau trafaletul pe care mi-l întinde. Când mă întreabă cu culoare vreau, îi spun să fie albastru precum cerul. Toarnă vopseaua într-o tăviță, în timp ce eu stau încă pe loc, tăcută, incapabilă să mă clintesc sau să respir. Mă simt de parcă l-aș pierde din nou pe Finch.

Mike se întoarce, a găsit o culoare ca ochii lui Finch, pe care ar fi imposibil să-i știe sau să și-i amintească. Scufund trafaletul în tăviță și acopăr galbenul cu albastru. Este ceva liniștitor în această mișcare ce nu necesită nici gândire, nici efort.

Când am terminat, Mike și cu mine ne dăm înapoi și privim ce a ieșit.

— Nu vrei să scrii ceva? mă întreabă.

— E în regulă. Pe urmă ar trebui oricum să acopăr.

Și nimeni n-ar ști vreodată că am fost aici.

Îl ajut să ducă vopseaua și să curețe un pic, apoi îmi povestește niște lucruri despre minge, de pildă că este a doua pe care a făcut-o, nu-i cea originală, și că aceea cântărește aproape 1 800 de kilograme. Apoi îmi întinde o carte roșie și un pix.

— Înainte de a pleca, trebuie să semnezi.

Răsfoiesc paginile până găsesc primul loc liber unde îmi pot scrie numele, data și un comentariu. Ochii îmi aleargă pe pagină și văd că numai câțiva oameni au fost aici în luna aprilie. Dau o pagină înapoi și văd – îl văd. *Theodore Finch, 3 aprilie. „Felicitări*! *Astăzi este ziua ta. Ai pornit spre Marile Locuri*! *Ai pornit, ești pe drum*!"

Îmi plimb degetele pe deasupra cuvintelor, cele pe care el le-a scris doar cu câteva săptămâni în urmă, când era aici și trăia. Le citesc iar și iar, apoi, pe primul rând liber, mă semnez și scriu: *„Muntele tău te așteaptă. Așa că pornește la drum"*. În drum spre casă, spre Bartlett, cânt ce-mi amintesc din cântecul lui Dr. Seuss, care îi plăcea lui Finch. Când trec pe lângă Indianapolis, îmi dă prin

minte să încerc să găsesc serele de unde a adus florile de astă-iarnă, dar n-o fac, o țin spre est. Ei n-ar avea cum să-mi spună ceva despre Finch, de ce a murit sau ce a scris pe mingea de vopsea. Singurul lucru care mă face să mă simt mai bine este că, orice ar fi scris Finch va rămâne pentru totdeauna acolo, sub straturile de vopsea.

•

Îi găsesc pe mama și tata la etaj, în salon, tata ascultând muzică în căști, iar mama uitându-se la televizor, închid televizorul și spun:

— Vreau să vorbim despre Eleanor și să nu uităm faptul că ea a existat.

Tata își scoate căștile.

— Nu mai vreau să ne prefacem că totul este în regulă dacă nu este, de parcă suntem cu toții bine, deși nu suntem. Mi-e dor de ea. Nu-mi vine să cred că eu sunt aici și ea nu este. Îmi pare rău că am ieșit în seara aia. Trebuie să știți asta. Îmi pare rău că i-am spus s-o ia pe pod. A luat-o pe drumul ăla doar pentru că așa i-am sugerat eu.

Când încearcă să mă întrerupă, vorbesc și mai tare.

— Nu putem să dăm timpul înapoi. Nu putem schimba nimic din ce s-a întâmplat. Nu pot să-i aduc înapoi pe ea și pe Finch. Nu pot schimba faptul că m-am furișat de acasă și m-am întâlnit cu el, deși vouă v-am spus că totul s-a terminat. Nu mai vreau să merg pe vârfuri în ceea ce-i privește pe ea și pe el, pentru că singurul lucru pe care îl obțin este să-mi fie și mai greu să-mi amintesc lucruri pe care vreau să mi le amintesc. Mă face să-mi fie greu să-mi amintesc de ea. Câteodată încerc să mă concentrez la vocea ei, ca s-o aud din nou în minte – felul ăla în care spunea „Hei, tu”, când era în toane bune, și „Vi-o-let”, când se enerva. Dintr-un motiv anume, astea sunt lucrurile cele mai simple. Mă concentrez la ele și, când le găsesc, mă țin strâns de ele, pentru că nu vreau să uit în veci cum sunau spuse de ea.

Mama începe să plângă, foarte, foarte încet. Chipul tatei este palid-cenușiu.

— Ne place sau nu, ea a fost aici, iar acum nu mai este, dar nici nu trebuie să plece de tot. Asta depinde de noi. Și, ne place sau nu, l-am iubit pe Theodore Finch. Mi-a făcut bine, chiar dacă voi credeți că nu, îi urâți părinții și probabil îl urâți și pe el și, chiar dacă a plecat, iar eu mi-aș fi dorit să n-o facă și nu-l mai pot aduce înapoi, și s-ar putea să fi fost din vina mea. Așa că e bine și rău, și dureros, și în același timp îmi place să mă gândesc la el, pentru că, dacă mă gândesc la el, înseamnă că nu s-a dus de tot. Doar pentru că au murit, nu trebuie să fie morți. Și nici noi.

Tata a încremenit ca o statuie de marmură, dar mama se ridică și vine poticnindu-se spre mine. Mă trage spre ea și îmi spun: *Așa trebuie să se fi simțit înainte ca toate astea să se fi întâmplat – puternică și fermă, ca și când ar putea ține piept unei tornade*. Încă plânge, dar este stabilă și reală și, pentru orice eventualitate, o ciupesc, iar ea se preface că nu observă.

— Nu suntem vinovați pentru nimic din ce s-a întâmplat, îmi spune ea.

Apoi încep și eu să plâng, plânge și tata, câte o lacrimă cumpănită, din când în când, apoi își ia capul în mâini și mama și cu mine pășim spre el, ca o singură persoană. Stăm toți trei îmbrățișați grămadă, legănându-ne ușor în față și în spate, spunând, pe rând:

— E bine. Suntem bine. Suntem cu toții bine.

Violet

A treia și a patra călătorie restantă

Pendleton Pike Drive-in este unul dintre ultimele cinematografe de acest tip. Ce a rămas pe locul lui este o pârloagă cu buruieni în suburbiile Indianapolisului. Acum arată ca un cimitir, însă în 1960 acest loc a fost unul dintre cele mai populare din zonă – nefiind doar un cinema, ci și un loc de joacă pentru copii, cu un mic montagne-russe și tot soiul de carusele și tiribombe.

Ecranul este singurul lucru rămas. Parchez la marginea drumului și mă apropii din spate. Este o zi mohorâtă, cu soarele ascuns în spatele norilor groși, cenușii și, chiar dacă este liniște, tremur. Locul îmi dă fiori. Pășesc peste buruieni și mizerie, încercând să mi-l imaginez pe Finch parcându-l pe Micul Ticălos acolo unde mi-am parcat și eu mașina și îndreptându-se, exact așa cum fac și eu acum, spre ecranul care blochează orizontul ca un schelet.

Cred în semne, a scris el.

Și fix așa arată și ecranul – un indicator imens. Spatele este acoperit cu graffiti și îmi croiesc drum spre el, printre sticle sparte de bere și chiștoace de țigară.

Brusc, am unul dintre acele momente pe care le ai după ce pierzi pe cineva – când te simți de parcă ai fost lovit în stomac și lovitura ți-a tăiat răsuflarea, pe care s-ar putea să nu ți-o mai recapeți vreodată. Îmi vine să mă așez direct în murdăria asta, pe pământul mizerabil, și să plâng până când îmi secătuiesc lacrimile.

În schimb, merg de cealaltă parte a ecranului, spunându-mi că s-ar putea să nu găsesc nimic. Îmi număr pașii în timp ce trec de ecran, până când avansez vreo treizeci de pași buni în interiorul amfiteatrului. Mă întorc și privesc în sus, iar uriașul chip alb îmi spune, cu litere roșii: *Am fost aici. TF.*

În momentul ăla mi se taie genunchii și mă prăbușesc în mocirlă, buruieni și gunoi. Oare eu ce făceam când el era aici? Eram la ore? Eram cu Amanda sau Ryan? Eram acasă? Unde eram când el a urcat pe ecran și l-a pictat, lăsând o ofrandă, finalizând proiectul nostru?

Mă ridic în picioare și fac o poză cu telefonul ecranului-schelet, apoi mă îndrept spre el, tot mai aproape, până când literele se văd uriașe, înălțându-se ca niște turnuri deasupra mea. Mă întreb cât de departe ajung, dacă cineva aflat la kilometri depărtare le-ar putea vedea.

Găsesc pe jos un spray cu vopsea roșie, cu capacul pus bine. Îl ridic, sperând să găsesc un bilet sau ceva care să-mi dea de înțeles că a fost lăsat pentru mine, dar este doar un spray.

Trebuie să se fi urcat pe stâlpii zăbreliți din oțel, care ancorează toată șandramaua. Îmi pun un picior pe o treaptă, strâng spray-ul sub braț și încep să urc. Ca să reușesc, trebuie să mă cațăr pe o parte, apoi pe cealaltă. Scriu: *Și eu am fost aici. VM*.

Când termin, mă dau înapoi. Literele lui sunt mai îngrijite ca ale mele, dar împreună arată bine. Iată-ne și aici, îmi spun. Asta e proiectul nostru. L-am pornit împreună și îl terminăm împreună. Apoi mai fac încă o poză, pentru cazul în care or să-l dea jos.

•

Munster este extremitatea nordică și vestică a Indianei. Este considerat comunitate extraurbană a orașului Chicago, pentru că este la doar cincizeci de kilometri de oraș. Așezarea e mărginită de râuri, pe placul lui Finch. Mănăstirea Maicii Domnului de pe Muntele Carmel se află pe o proprietate enormă, umbroasă. Arată ca o biserică obișnuită, în mijlocul unei păduri frumoase.

Bântui împrejur până când se ivește un bărbat cu început de chelie, îmbrăcat într-o robă maro.

— Pot să te ajut cu ceva, domnișoară?

Îi spun că am venit pentru un proiect școlar, dar nu știu precis unde ar trebui să merg. Dă din cap că înțelege și mă conduce spre biserică și spre ceea ce el numește „sanctuarele”. În drum, trecem pe lângă niște chipuri sculptate în lemn și cupru, unul înfățișând un preot de la Auschwitz, altul pe Sfânta Therese de Lisieux, cunoscută și sub numele de „Mica floare a lui Iisus”.

Călugărul îmi povestește cum biserica, sculpturile și pământul pe care mergem au fost imaginate și construite de foștii capelani ai armatei poloneze, care au venit în Statele Unite după cel de-al Doilea Război Mondial și și-au împlinit visul de a întemeia o mănăstire în Indiana. Aș vrea ca Finch să fie aici, ca să putem spune împreună: „Cine visează să construiască o mănăstire în Indiana?”

Sanctuarele sunt, de fapt, o serie de grote scobite în stâncă poroasă și cristale, așa încât pereții exteriori sclipesc în soare. Roca buretoasă dă locului aspectul unei cochilii de stridie cavernoase, făcându-l să pară vechi și, în același timp, meșterit de un artizan. Intrăm pe ușa sub formă de arcadă, având pictate în partea superioară a fațadei o coroană și stele, apoi călugărul mă lasă singură.

În interior, mă trezesc în mijlocul unor coridoare subterane, săpate în aceeași rocă poroasă cu cristale, luminate de sute de lumânări. Pereții sunt decorați cu sculpturi de marmură și cu vitralii, dar și cu fluorit și cuarț ce captează lumina și o rețin. Efectul este minunat și straniu, iar locul pare să radieze.

Ies din nou în aerul rece și cobor într-o altă grotă, spre alte tunele, de data asta cu aceleași vitralii și cristale implântate în pereții de piatră, dar și cu statui înfățișând îngeri cu capetele plecate și cu mâinile împreunate în rugăciune.

Trec printr-o încăpere amenajată ca o biserică, cu rânduri de scaune în fața altarului, unde un Iisus din marmură stă pe catafalcul așezat pe o lespede de cristale sclipitoare. Trec de un alt Iisus din marmură, de data asta legat de un stâlp. Iar apoi pășesc într-o odaie care sclipește din podea până-n tavan.

Arhanghelul Gabriel și Iisus se ridică din morți. E greu de descris – cu mâinile ridicate spre cer și zeci de cruci galbene pe tavan precum stelele sau ca aeroplanele. Pe pereții iluminați în spectru invizibil sunt aliniate plachete plătite de familiile care roagă îngerii să-i aducă la viață pe cei iubiți și dispăruți și să le dea fericirea eternă.

Apoi o văd în palma deschisă a lui Iisus – o piatră. Este singurul lucru care pare nelalocul lui, așa că o iau și las în locul ei ofranda pe care am adus-o – un inel cu fluture sclipitor, care i-a aparținut lui Eleanor. Mai rămân o vreme, apoi plec, clipind des în lumina soarelui. În fața mea se înșiră două rânduri de scări, unul lângă altul, și un indicator: *Vă rugăm să fiți respectuoși. Nu pășiți pe scările sfinte*! *Puteți urca în genunchi. Mulțumim*.

Număr douăzeci și opt de scări. Nu este nimeni prin preajmă. Probabil aș putea să le urc cu pasul, dar mă gândesc la Finch care a fost aici înaintea mea și știu că el n-ar fi trișat. Așa că mă las în genunchi și urc.

Îndată ce ajung sus apare din nou călugărul, care mă ajută să mă ridic.

— Ți-au plăcut sanctuarele?

— Sunt minunate. Mai ales cel luminat în spectru invizibil.

Încuviințează din cap.

— Apocalipsa Ultraviolet. Vin oameni de departe ca s-o vadă.

Apocalipsa Ultraviolet. Îi mulțumesc și, pe drum spre mașină, îmi amintesc de piatra pe care o țin încă în mână. Deschid palma și o văd, cea pe care mi-a dat-o la început, apoi, mai târziu, i-am înapoiat-o, iar acum mi-a dat-o înapoi: *E rândul tău*.

•

În seara aia, Brenda, Charlie și cu mine urcăm în Turnul Purina. Îi invit alături de noi și pe Ryan și Amanda. Stăm toți cinci în cerc, ținând lumânări în mâini. Brenda le aprinde, una câte una, și în timp ce ea le aprinde, spunem fiecare câte ceva despre Finch.

Când vine rândul Brendei, își închide ochii și spune:

— Sari! Sari în sus și linge cerul! Sar cu tine! Ard cu tine!

Deschide ochii și rânjește.
— Herman Melville.

Apoi butonează ceva la telefon și noaptea se umple cu muzică. Sunt melodiile preferate ale lui Finch – Split Enz, Clash, Johnny Cash și așa mai departe.

Brenda sare în sus și începe să danseze. Își flutură mâinile și dă din picioare. Sare și mai sus, apoi sus, jos, sus, jos, pe amândouă picioarele deodată, ca un copil care are o criză. Nu știe, dar se bâțâie la fel cum Finch și cu mine am făcut odată, în secțiunea pentru copii de la Bookmarks.

Bren strigă în ritm cu muzica, râdem cu toții și trebuie să mă întind și să mă țin de burtă, căci râsul ăsta m-a luat prin surprindere. Este pentru prima dată când îmi amintesc să fi râs cu atâta poftă, de foarte mult timp.

Charlie mă trage în picioare, și acum el și Amanda sar, iar Ryan face un dans ciudat, pas-săritură, pas-săritură, apoi dă din buric, mă alătur și eu, sărind, bâțâindu-mă și agitându-mă încolo și încoace pe tot acoperișul.

•

Când ajung acasă, n-am deloc chef de somn, așa că întind harta și o cercetez. A mai rămas un singur loc. Aș vrea să păstrez călătoria asta și s-o lungesc cât de mult pot, pentru că odată ajunsă acolo, proiectul s-a terminat, ceea ce înseamnă că n-a mai rămas nimic de găsit din partea lui Finch, iar eu încă n-am găsit nimic, cu excepția dovezilor că a văzut fără mine toate locurile alea.

Locul este Farmersburg, aflat la doar douăzeci și cinci de kilometri de Prairieton și de Văgăuna Albastră. Încerc să-mi amintesc ce voiam să vedem aici. SMS-ul de la el care ar trebui să fie un indiciu – dacă este similar celorlalte pe care le am – este și ultimul primit: *Un lac. O rugăciune. Este atât de minunat să fii minunat în Privat*.

Mă hotărăsc să mă interesez puțin de Farmersburg, dar nu găsesc nimic interesant. Populația abia dacă atinge o mie de locuitori și cel mai palpitant lucru de aici se pare să fie faptul că orașul este cunoscut pentru numărul său mare de turnuri de transmisie radio-TV.

N-am ales împreună locul ăsta.

Când îmi dau seama, mi se zburlește părul de pe ceafă.

Este un loc pe care Finch l-a adăugat fără să-mi spună.

Violet

Ultima călătorie

În dimineața următoare, mă trezesc și ies din casă foarte devreme. Cu cât mă apropii de Prairieton, îmi simt inima tot mai grea. Ca să ajung la Farmersburg,

trebuie să trec de Văgăuna Albastră și aproape că fac cale întoarsă spre casă, fiindcă e prea mult pentru mine și ăsta e ultimul loc în care mi-aș dori să fiu.

Odată ajunsă în Farmersburg, nu prea știu încotro s-o apuc. Conduc încolo și încoace prin locul ăsta micuț, uitându-mă după orice ar fi vrut Finch să văd.

Caut ceva drăguț. Caut ceva ce are legătură cu rugăciunea, adică o biserică, presupun eu. Știu de pe internet că în orășelul ăsta mic există o sută treizeci și trei de „locuri de rugăciune”, dar pare ciudat ca Finch să fi ales vreunul dintre ele pentru ultima călătorie.

Și de ce ar părea ciudat? Abia dacă îl cunoșteai.

Farmersburg este unul dintre acele așezări mici și liniștite din Indiana, pline de case mici și liniștite, cu un centru mic și liniștit. Există și obișnuitele ferme și drumuri de țară, și străzile numerotate. Nu ajung nicăieri, așa că fac ce fac de obicei – opresc pe strada principală (fiecare loc are câte una) și vânez pe cineva care mă poate ajuta. Pentru că este duminică, toate magazinele și restaurantele sunt întunecate și închise. Merg încolo și încoace, dar ăsta pare a fi un oraș-fantomă.

Mă întorc la mașină și trec pe lângă fiecare biserică pe care o văd, dar niciuna nu pare deosebită și nu văd niciun lac. În cele din urmă, opresc la o benzinărie, iar băiatul de acolo – care nu este mult mai în vârstă ca mine – îmi spune că sunt niște lacuri spre nord, pe un drum care se face din US-150.

— Dar biserici sunt acolo?

— Cel puțin una sau două. Dar avem câteva și aici.

Zâmbește subțire.

— Mulțumesc.

Urmez indicațiile lui și o apuc pe US-150, care mă scoate din oraș. Lovesc radioul, dar nu obțin nimic altceva decât muzică country și interferențe, și nici nu știu ce-i mai rău. Ascult pentru o vreme interferențele, înainte de a opri radioul. Ochesc pe marginea drumului un magazin Dollar General și trag pe dreapta. Poate ei vor fi în stare să mă îndrume spre lacurile alea.

O femeie lucrează în spatele unei tejghele. Cumpăr un pachet de gumă și o apă și îi spun că sunt în căutarea unui lac și a unei biserici, un loc minunat. Gura i se crispează în timp ce se sprijină în coate pe casa de marcat de modă veche, părând să dateze de la 1950.

— Biserica Emmanuel Baptist este chiar în sus pe drumul ăsta. Au un lac nu departe de ea. Nu e prea mare, dar știu de el, pentru că se duc copiii mei să înoate acolo.

— E proprietate privată?

— Lacul sau biserica?

— Oricare. Locul ăsta pe care îl caut e proprietate privată.

— Lacul dă din Drumul Privat, dacă la asta te referi.

Începe să mă furnice pielea. În SMS-ul lui Finch, „Privat” e scris cu majusculă.

— Da, la asta mă refer. Cum ajung acolo?

— Ține-o tot spre nord, pe US-150. O să lași Emmanuel Baptist pe dreapta, apoi ajungi pe Drumul Privat. Iei curba și ai ajuns.

— La dreapta sau la stânga?

— Nu poți să virezi decât într-o direcție – dreapta. E un drum scurt. AIT Training & Technology este acolo, în spate. O să vezi indicatorul.

Îi mulțumesc și mă întorc la mașină. *Sunt aproape. O să ajung acolo curând, iar apoi totul se va termina – călătoriile, Finch, noi, totul*. Pentru un moment stau nemișcată, respirând adânc, ca să mă pot concentra asupra fiecărui moment. Aș putea să aștept și să păstrez lucrul ăsta pentru mai târziu – orice ar fi el.

Dar nu o fac, pentru că acum sunt aici, mașina se deplasează înainte, eu mă îndrept în acea direcție și văd deja, mai repede decât mă aștept, biserica Emmanuel Baptist, apoi lacul, și iată și drumul, virez pe el, cu palmele umede sprijinite pe volan și cu pielea de găină, iar apoi îmi dau seama că îmi țin respirația.

Trec de indicatorul AIT Training & Technology și îl văd în față, la capătul drumului, adică aproape aici. Am ajuns la o fundătură și când trec de AIT simt că mă sufoc, pentru că nu este nimic minunat aici și nu poate fi ăsta locul. Dar dacă nu-i aici, atunci unde ar trebui să fie?

Mașina se târăște înapoi de-a lungul Drumului Privat, pe unde am venit, și așa văd cotitura pe care am ratat-o, un fel de bifurcație. De data asta o iau pe acolo, și iată lacul, apoi văd și indicatorul: *Capela Taylor Prayer*.

Cam la vreun metru în fața indicatorului, se găsește o cruce de lemn cât un stat de om, iar în spatele crucii și al semnului se află o capelă micuță, albă, cu o clopotniță mică. Văd în depărtare casele și lacul într-o parte, cu luciul înverzit de alge.

Opresc motorul și rămân câteva minute în mașină. Am pierdut noțiunea timpului, nu mai știu de când sunt aici. A venit aici în ziua în care a murit? A venit aici cu o zi înainte? Când a fost aici? Cum a găsit locul ăsta?

Apoi ies din mașină, mă îndrept spre capelă, pot să-mi aud bătăile inimii și, undeva în depărtare, cântecul păsărilor în copaci. Aerul este deja încărcat de vară.

Răsucesc de mâner și ușa se deschide, pur și simplu, iar înăuntrul capelei miroase a proaspăt și curat, ca și când ar fi fost recent aerisită. Sunt numai câteva strane, pentru că locul întreg este mai mic decât dormitorul meu, iar în față se află un altar de lemn pictat cu o icoană înfățișându-l pe Iisus, două glastre cu flori, două ghivece cu flori și o Biblie deschisă.

Fereastra înaltă, îngustă lasă să pătrundă lumina soarelui; mă așez într-una dintre strane, privesc în jur și mă întreb: Și acum?

Merg la altar; cineva a tipărit și laminat o istorie a bisericii, care stă proptită de una dintre glastrele cu flori.

Capela Taylor Prayer a fost creată ca un sanctuar pentru fiecare dintre călătorii care se opresc să se odihnească în drumul lor. A fost construită în memoria celor care și-au pierdut viețile în accidente de mașină, ca un loc de tămăduire. Ni-i amintim pe cei care nu mai sunt printre noi, care ne-au fost luați prea devreme și pe care îi vom păstra de-a pururi în inimile noastre. Capela este deschisă pentru public zi și noapte, precum și în zile de sărbătoare. Suntem mereu aici.

Acum știu de ce a ales Finch locul ăsta – pentru Eleanor și pentru mine. Și, de asemenea, pentru el, pentru că era un călător obosit, care avea nevoie să se odihnească. Ceva cade din Biblie – un plic alb. Întorc pagina, unde cineva a scris aceste cuvinte: *Apoi vei străluci printre ei ca stelele din cer*.

Ridic plicul și îmi văd numele: „Ultraviolet Remar- key-bila”.

Mă gândesc să-l iau în mașină și să-l citesc, dar până la urmă mă așez într-una din strane, recunoscătoare pentru scândura solidă, fermă, care mă susține să nu cad.

Sunt oare pregătită să aud ce gândea despre mine? Să aud cum l-am dezamăgit? Sunt oare gata să aflu exact cât de mult l-am rănit și cum aș fi putut, ar fi trebuit să-l salvez, numai să fi dat mai multă atenție și să fi citit semnele, să-mi țin gura și să-l ascult, să fiu de ajuns pentru el și poate să-l iubesc mai mult?

Deschid plicul, cu mâini tremurânde. Scot trei coli de hârtie groasă, una acoperită cu note muzicale, celelalte două umplute cu ceea ce par a fi versuri.

Încep să citesc.

Tu mă faci fericit.

Oricând ești cu mine, sunt la adăpost învăluit în zâmbetul tău.

Tu mă faci să mă simt frumos,

Ori de câte ori îmi pare că am nasul prea rotund,

Tu mă faci special; și Dumnezeu știe cât mi-am dorit să fiu genul ăsta de băiat, pe care să-l ai prin preajmă,

Tu mă faci să te iubesc,

Și ăsta ar putea fi cel mai grozav lucru pe care inima mea va fi vreodată în stare să-l facă…

Plâng – tare și cu sughițuri, de parcă mi-aș fi ținut răsuflarea pentru foarte mult timp și, în cele din urmă, pot respira.

Tu mă faci minunat, și e atât de minunat să fiu minunat pentru cea pe care o iubesc…

•

Citesc și recitesc cuvintele.

Tu mă faci fericit…

Tu mă faci special…

Tu mă faci minunat…

Le citesc și le recitesc, până când le știu de pe rost, apoi împăturesc hârtia și o strecor la loc în plic. Rămân aici până când mi se opresc lacrimile, lumina începe să se schimbe și pălește, iar strălucirea blândă, trandafirie a amurgului inundă capela.

Când ajung acasă, e deja întuneric. În dormitorul meu, scot încă o dată teancul de foi și cânt notele la flaut. Sunetul își croiește drum spre mintea mea și rămâne aici, ca o parte din mine, așa încât, zile întregi după aceea, încă îl fredonez.

Nu trebuie să-mi fac griji că Finch și cu mine nu ne-am filmat niciodată călătoriile. Este în regulă și că n-am colecționat suvenire sau că n-am avut niciodată timp să adunăm totul laolaltă, într-un fel care ar fi avut sens pentru oricine altcineva, numai pentru noi nu.

Lucrul de care mi-am dat seama este că nu contează ce iei, ci ce lași.

Violet

20 iunie

Este o zi incandescentă de vară. Cerul e limpede, albastru strălucitor. Parchez mașina, mă îndrept spre prundiș și rămân mult timp pe malul ierbos al Văgăunii Albastre. Mă aștept, parcă, să-l văd.

Îmi scot pantofii și mă arunc în apă, scufundându-mă adânc. Mă uit după el prin ochelari, chiar dacă știu că n-o să-l găsesc. Înot cu ochii deschiși. Revin la suprafață sub cerul imens, uriaș, trag aer în piept și merg iar în adâncuri, de data asta și mai mult. Mi-ar plăcea să cred că el călătorește într-o altă lume, văzând lucruri pe care nimeni nu și le poate imagina vreodată.

În 1950, poetul Cesare Pavese era la apogeul carierei sale, aplaudat de confrați și de întreaga națiune drept cel mai mare autor italian în viață. Anul acela, în august, a luat o doză letală de somnifere și, chiar dacă a ținut un jurnal zilnic, nimeni nu a putut să explice cu adevărat de ce a făcut-o. Scriitoarea Natalia Ginzburg și l-a amintit după moartea lui: „Ni se părea că tristețea lui era cea a unui băiețel, acea melancolie voluptuoasă, neglijentă a unui băiat care încă n-a ajuns pe pământ și se mișcă în lumea solitară și aridă a viselor”.

A fost un epitaf care ar fi putut fi scris pentru Finch, atâta doar că i-am scris eu însămi unul:

Theodore Finch – am trăit. Am ars cu strălucire. Apoi am murit, dar nu cu adevărat. Căci cineva ca mine nu poate, nu va muri ca un om obișnuit. Voi

rămâne ca una dintre legendele Văgăunii Albastre. Voi fi mereu aici, în ofrandele și oamenii pe care i-am lăsat în urmă.

Calc apa la suprafață, sub cerul imens, deschis, sub soare și sub tot albastrul acela, care îmi amintește de Theodore Finch, ca orice altceva care îmi amintește de el, și mă gândesc la propriul meu epitaf, încă nescris, și la toate locurile pe unde o să călătoresc. Dezrădăcinată, dar aurită, curgând, simt o mie de puteri țâșnind în mine.

Nota autoarei

La fiecare patruzeci de secunde, cineva se sinucide în lume. La fiecare patruzeci de secunde, cineva rămâne în urma, încercând să facă față pierderii.

•

Cu mult înainte să mă nasc, străbunicul meu a murit ca urmare a unei plăgi pe care și-a provocat-o singur prin împușcare. Băiatul lui cel mare, bunicul meu, avea treisprezece ani. Nimeni nu știe dacă a fost intenționat sau accidental – fiind vorba despre un mic orășel sudist, bunicul, mama lui și surorile n-au discutat niciodată despre asta. Dar moartea aceea a avut impact asupra familiei noastre timp de mai multe generații.

•

Cu câțiva ani în urmă, un băiat pe care l-am cunoscut și l-am iubit s-a sinucis. Eu am fost cea care l-a găsit. Despre experiența aceasta nu am vrut să vorbesc, nici măcar cu cei apropiați. Mulți dintre prietenii și rudele mele încă nu știu prea multe despre ziua aceea, poate chiar nimic. Pentru mult timp, a fost prea dureros chiar și numai să mă gândesc la asta, cu atât mai puțin să vorbesc cu cineva, dar este important s-o faci.

•

În *Toate aceste locuri minunate*, pe Finch îl preocupă foarte mult etichetele. Există, din păcate, o relație foarte directă între stigmatizarea legată de sinucidere și bolile mentale. Când străbunicul a murit, oamenii au bârfit. În ciuda faptului că n-au vorbit niciodată despre ce s-a petrecut în ziua aceea, văduva lui și cei trei copii s-au simțit judecați pe tăcute și, ca o consecință, ostracizați. Mi-am pierdut prietenul care s-a sinucis cu un an înainte ca tata să moară de cancer. Amândoi au fost bolnavi în aceeași perioadă și au murit la paisprezece luni distanță, dar reacția față de bolile și morțile lor n-ar fi putut fi mai diferită. Oamenii rareori aduc flori la mormântul unui sinucigaș.

•

Numai în momentul în care am scris această carte am aflat despre propria mea etichetă – „Supraviețuitor după o sinucidere” sau „Supraviețuitor al unei sinucideri”. Din fericire, există numeroase resurse care să mă ajute să înțeleg această tragedie care mi s-a întâmplat și felul în care mă afectează, așa cum sunt destule resurse pentru a ajuta pe oricine, adolescent sau adult, care simte că se confruntă cu schimbări emoționale, depresie, anxietate, instabilitate mentală sau gânduri suicidare.

•

Deseori, boala mentală sau emoțională trece nediagnosticată, pentru că persoana care are simptome este prea rușinată ca să vorbească deschis despre asta sau pentru că cei apropiați fie nu înțeleg, fie aleg să nu recunoască semnele. Conform Organizației pentru Sănătate Mentală din America, aproape 2,5 milioane de americani sunt cunoscuți cu tulburare bipolară, dar numărul real este cel puțin de două-trei ori mai mare. 80% dintre cei care suferă de această boală sunt nediagnosticați sau greșit diagnosticați.

•

Dacă vi se pare că ceva nu este în regulă, vorbiți.

Nu sunteți singuri.

Nu este vina voastră.

Puteți fi ajutați.